

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

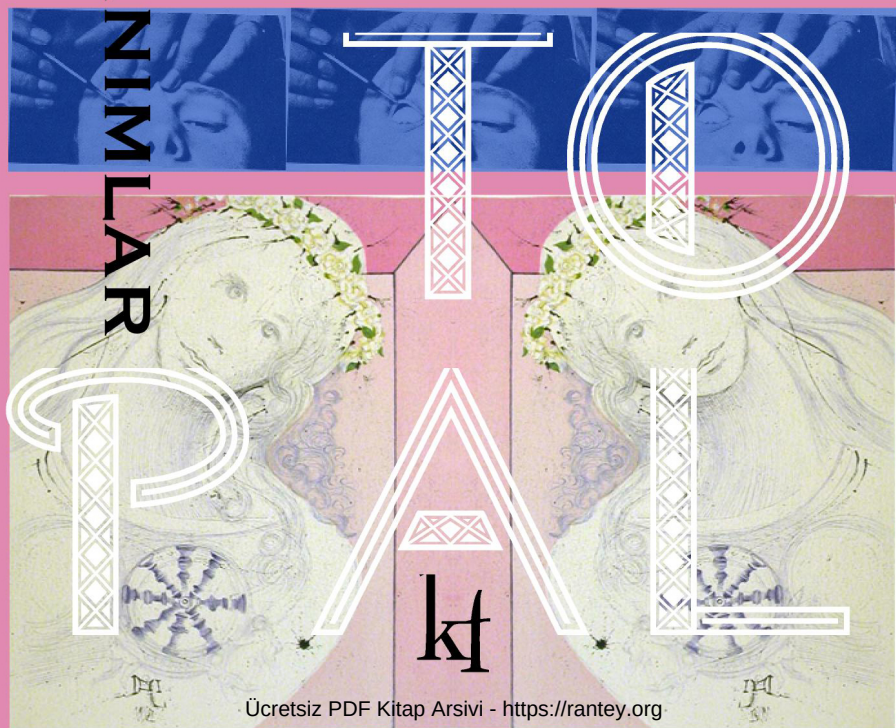
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEM
RA

KIRLIHAYATIMLAR

KİRLİHANIMLAR

Semra Topal

Roman

254 sayfa

2. Basım Şubat 2017

KAFEKLTR Yayıncılık © 2017

www.kafekultur.com

iletisim@kafekultur.com

Bu eserin basım ve yayım hakları
KAFEKLTR YAYINCILIK'a ait olup hiçbir koşulda izinsiz
alıntı ve yayın yapılamaz.

KAFEKLTR Yayıncılık

İslambey Cd. 44/13 34050 Eyüp İstanbul

0212 615 22 99

ISBN 978-605-143-197-0

Baskı: Ceylan Matbaa Ahmet Uçar

Maltepe Mah D. Paşa Cd.

Güven İş Merkezi No: 83 317-318-319

Zeytinburnu İSTANBUL Tel: 0212 613 10 79

S. N. 23352

SEMRA TOPAL

Kirlihanımlar

SEMRA TOPAL 4 Temmuz 1964 Eskişehir doğumlu. Ailesi Balkan göçmeni. Anadolu Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ni bitirdi. 1990'da "Çaydanlıklı Tanık" adlı öyküsüyle Abdi İpekçi Dostluk ve Barış Ödülü'nü, 1992'de "Bayan Mira'yla Ufak Bir Gezinti" adlı öyküsüyle, öykü dalında Varlık Dergisi Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülü'nü kazandı. Yazıları ve öyküleri Mesele, Kitap-lık, Varlık, Cumhuriyet Pazar, Haşhaşı, Adam-Öykü gibi çeşitli yayın organlarında çıktı. Yayımlanmış 6 romanı ve 3 öykü kitabı var.

Kardeşim Murat Topal için

“Ev çok daha iyiydi,” diye söylendi zavallı Alis.

Alis Harikalar Diyarında, Lewis Carroll

İ çekip sayıklayan armonika ezgisi,
O tembellik şarabı yeniden yükseliyor:
Çocukta, okşayışlar yavaşladığı zaman
Bir ağılama arzusu doğup doğup ölüyor.

Bit Ayıklayan Ablalar, Arthur Rimbaud

Side'ye Hoş geldiniz

Mutluluk nedir bilmediğimiz dünyamızda her şey gibi iklimler de dengesizleşmişti, işte böyle dengesiz bir mart ayında, parklarda analar çocuklarının kulaklarına, yavrum her şey çok güzel olacak, anneciğine inan, diye fısıldıyorlardı. Sonra annelerin bu tılsımı bir oyunmuş gibi kulaktan kulağa bütün bir ülkeyi kat ediyordu, en ücra deliklere varana kadar. Kısaca korku almış başını gidiyordu, kartopu gibi yuvarlanarak büyüyordu, velhasıl bir gün çığ şeklinde inecekti. Bu inişin nasıl şiirsel ve korkunç olacağını düşleyebilmek hiç de zor değildi, dengesiz mart hiç olmadığı kadar zengin düş gücü yaratıyordu, kalpleri durduruyordu. Artık her yerde insanlar ayakta kalabilmek için kışlarından anaların tılsımına benzeyen tılsımlar çıkarmak zorundaydı.

“Yavrum her şey değişecek, güzel bir yer olacak burası. Bak gör...”

Bilinmeyen gelecek için sanki korkunç bir gebelik söz konusuydu ve bütün tılsımlara, uğurlara, vaatlere inanması bedavaydı, şimdilik kimse itiraf edemese de vakti geldiğinde ülkenin doğuracağı ucubeyi bertaraf etmenin yollarıydı bunlar. Kısaca dengesizlik ve belirsizlik almış başını gidiyordu, kutsal bilgi görülmedik şekillere giriyordu, gerçekçi analar ise şöyle fısıldıyorlardı:

“Yaşamak zor bir şeydir yavrum, ayakların kuyulara, tuzaklara, boklara girer...”

Böylece korku bir üst mertebeye taşınmış oluyordu, yani değişen bir şey yoktu. Mart dengesizliğini Side’de de gösteriyor, ne yağacağı belli olmayan dengesiz göklerden çiçek yağmurları yağıyordu, güllerden zil zurna sarhoş olunuyordu, yıkılmış bir hamamın ya da kilisenin dibinde ölmek ve tarihin her türlü hortlağına kendini vermek için müsaitti her şey. İşte tam da şimdi, yüzyılların ötesinden gelen korkuya, kötülüğe, sapıklığa ait sesler tüm bağımsızlığı ve canlılığıyla kendini duyuruyor, utanç perdesi dediğimiz şeyi melekler uçuruyordu açık açık. Side denizi, çığlıkları ve sevinç köpükleriyle bir yarattığı andırıyordu, o da ülkenin anaları gibi sahiplenmenin imkansızlığını fısıldıyordu kulaklara, geceleyin ise sözlerin anlaşılmadığı bir ağıta dönüşüyordu uğuldayışı. Birden karanlıkların içinden deriyi kamçılayan rüzgârlar çıkıyordu. Side’yle Manavgat arasındaki Mutluluktan Uçarsın Otelı eleman arıyordu, boş bir oteli doldurmaya yetecek kadar insan yavrusu gerekliydi bunlara.

“Yavrum biz geleceği kendi ellerimizle yaparız, tamam bunu sadece ben değil, Spinoza okumuş insanlar da söylüyor...”

Kirlihanım Antalya’da otobüsten indiğinde kulaklarında anne-ciğinin bu sözleri vardı, bu hatırlayış vesilesiyle mart göğüne benzeyen mavi yeşil karışımı gözlerini koca koca açmış, hay Allah Spinoza almayı unuttum, diyordu. Geçtim Spinoza’yı öte berisini ütülemek için yanına o küçük pratik ütülerden almayı bile akıl edememişti. Antalya’ya pek apar topar düşmüş vaziyetteydi. Fakat durumunu pek taktığı yoktu, masal kahramanları gibi kendini kaptırarak neşeli şarkılar söylemek geliyordu içinden, bu aktivite otobüste uzun süre çalışmamış ses tellerine de iyi gelebilirdi. O sıra tıpkı kendisi gibi Mutluluktan Uçarsın Otelı’ne çalışmaya gelmiş bir kız ona şöyle diyordu:

“Hey Kırlihanım salağın birine benziyorsun.”

Bunu söyleyen kız, bir yetmiş beş boylarında, kalın kaşlı, çapkın bakışlı erkek gibi çirkin bir şeydi, Londra’da uzun seneler kalmış talihsiz bir dağlıydı. Kendi özgün Kayseri dağlılığını, Londralı dağlılığıyla pekiştirmişti. Türkçe’yi de nerdeyse o çok sevdiği Kokni aksanıyla konuşacaktı, kız sürtmek için nedense İngiltere’nin karanlık deliklerini seçmişti kendine, her an cina-yet alemlerine dalarak elini kana bulayabilecek birine benzi-yordu. İngiltere’den gelmiş Zeliha bembeyaz ve ayrık dişlerini göstererek konuşuyordu:

“Lan bu otelin adı aklımda durmuyor hiç, Korkudan Altına Sıçarsın Oteli miydi?”

Gerçekten çok kabaydı, insanların gönlünü almayı bilmediği belliydi, bu Kokni’nin kafasında da gereğinden fazla saç vardı, bunlar saçtan ziyade pöstekeydi sanki. Artık tamamen efsane olmuş Güzel ve Çirkin dizisindeki güzele aşık olan çirkin herifi, yani Vincent’ı andırıyordu. İşte Kırlihanım, Zeliha’da dirilmiş o ruhla hayatının şehrinde tokalaştı. Sonra ayaküstü baş-kalarıyla da tokalaştı, tokalaştığı hemen bütün insanlar turizm otelcilik mezunlarıydı, otelcilik kariyeri diye bir şeyin olduğuna inanan saftiriklerdi. Herhalde hayatında bu kadar saftiriği hiç böyle topluca görmemişti. İçine kapanıp hemen oracıkta şöyle bir dua etti Kırlihanım:

“Allahım sen bize göz kulak ol, Zeliha bile görüldüğü kadar kurnaz değil...”

Zeliha kader arkadaşı Kırlihanım’ın homurdanışını duymuştu ve öyle gürültü çıkararak gülmüştü ki, yakınlarda bir yerde kendine benzeyen aslanların çiftleştiğini sanabilirdi insan, öylesine egzantrikti her şey, öylesine masalsıydı. Bu ayaküstü yakınlaşmasından sonra Antalya’nın Lara Yolu denilen sosye-tik bölgesinde kocaman bir binada otel ve çalışmayla ilgili bir

brifing almışlardı aç karnına, yurdun dört bir köşesinden gelmiş sersem sepildek personele cennete düştükleri ima edilmişti, kısaca Mutluluktan Uçarşın Oteli dünyadaki saklı cennetlerden biriydi. Kimse kendini bir korku filminde falan zannetmesin denmişti onlara, misafirlerimiz genellikle yaşlı insanlar olurlar denmişti, parasını nasıl harcayacağını bilemeyen yaşlı Almanlar, unutmayalım ki, onlar huzur değil eğlence arıyorlar. Eğlence ve genç insan enerjisi arıyorlardı misafirler, müşteri lafını kesinlikle kullanmayın denmişti. Kullanmanın yasak olduğu sözcükler listesinin başında müşteri geliyordu, sonra Zeliha'nın bol bol kullandığı kelimeler geliyordu, bu liste hazırlanırken sanki Zeliha tersinden bir örnek teşkil etmişti. İngiliz dilini de, Türk dilini de küfürsüz konuşamayan Zeliha bu elegan otele bulunmaz garsonluk ve barmaidlik tecrübesiyle girmişti. Hizmet sektöründe bir yıldızdı, eğlence sektöründe bir yıldızdı, istese porno sektöründe bile yıldız olabilirdi, küçük sisli bir yıldız. İşte bu yıldız Lara Yolu'ndaki brifingde, kadınlar için kurallar nedir diye sormuştu kalınların kalını sesiyle. Doğrudan barlar şefine, doğuştan torpilli sarışın Kurt'a sormuştu bu soruyu. Kurt bir seksen boylarında yarı Alman yarı Türk'tü, insanlara yani otel personeline midesi bulanıyormuş gibi bakıyordu, süt mavisi gözleri bu bulantıdan top gibi dışarı fırlıyordu ara ara. Bunun yanında gözlelerinden çeşit çeşit işkence sahneleri geçiyordu sanki, biraz önce, kadınlar için kurallar nedir diye soran Zeliha için kim bilir nasıl bir işkence sahnesi tasarlamıştı. Bir erkek için çok fazla olan endamıyla, hafiften öne eğilerek şöyle cevaplamıştı kendine yöneltilen soruyu:

“Bacaklarınızda kıl olmayacak. Ağzınızda yüzünüzde yara, sivilce, siğil gibi şeyler de istemeyiz. Ama en nefret ettiğimiz şey serçe parmaklardaki yüzüktür...”

Lara Yolu'ndaki brifing salonu yurdun dört bir köşesinden gelmiş insanlarla doluydu ve doğaldır ki Kurt'un karşısında serçe parmaklarına yüzük takmışlarda bir dalgalanma oldu, Mutluluktan Uçarsın Oteli bu tip insanları bayağı buluyordu. Bunun üzerine Kırlihanım da söz aldı, belli ki açlığı başına vurmuştu.

“O eskidendi, Hollywood artistlerinin hemen hepsi de küçük parmaklarına dev yüzükler takıyor. İşte Scarlett Johansson, işte Keira Knightley, işte Kate Blanchett ve Ömer Şerif...”

“Ömer Şerif'i hatırlıyor musun sen?”

Zeliha Kırlihanım'dan iki üç yaş büyük olduğu için onun bu Mısırlı yakışıklıyı hatırlayamayacağını sanıyordu, bu hafızaya hayret ettiğini belli edecek şekilde kocaman beyaz dişleriyle dudaklarını ısırdı. Lara Yolu'ndaki salon genç insanlarla doluydu, en yaşlı olan altmış yaşındaki bulaşıkçıydı, dünyada bulunabilecek en uysal adamlardan biriydi, gezmediği kıyı oteli kalmamıştı, salonda bulunmasına rağmen doğaldır ki Kurt'u dinlemiyordu ve parmaklarında yüzük müzik de görünmüyordu. Mısırlı aktörün adını duyunca nedense gülümsemişti pembe suratlı bir bebek gibi. Balkan göçmeni olduğu için kanlı canlı ve saf bir yüzü vardı, kötülüğe kafası çalışmazdı. Eski bir kot ceketin içindeydi, güneşten maviden beyaza dönmüş bir muhacir ceketiydi bu. ODTÜ'lü kızlar harıl harıl not alıyordu, ikiz gibi birbirinden ayrılmayan iki kızdı bunlar, Petek ve Burçin. Kızlar bloknolarına şöyle yazmışlardı:

Kıl yok

Yara yok

Kır yok

Bu arada çok garip bir şey olmuştu, Kırlihanım yol boyu Burçin'le aynı otobüste olduğunu, dahası onunla yan yana otura-

rak Antalya'ya kadar geldiğini şimdi fark ediyordu utanç ve şaşkınlık içinde. Birbirlerine ancak yan gözle bakmışlar ve tek bir kelime bile konuşmamışlardı, kız otobüse Ankara'dan binmiş olmalıydı. Leylek gibi bacakları ve sipsivri yüzü olan bu aktif kızın hayali, otelcilik kariyerine Yunanistan ya da İtalya'da devam edebilmekte, herhalde bu ülkelerin her karışından armatör denilen zenginlerin ot gibi fışkırdığını sanıyordu, bir para kokusu alıyordu. Hayatta kalabilmek için sadece burnunun aldığı para kokusuna güvenen insanlar vardır, işte onlardan biriydi bu kayık gibi sivri yüzü kız. Petek'se OD-TÜ'lü olmasına rağmen bambaşka bir alemdeydi, fazlasıyla güzel, fazlasıyla altın kalpli, bunun yanında kimselerin çöker-temeyeceği bir adalet duygusuna sahipti.

Huylarını hiç kimselerin bilmediği delikanlılar yurdun dört bir köşesinden akmıştı, ciddi toplantılarda hep dendiği gibi bir ülke mozağını görebiliyorduk bu salonda, ne var ki bu mozaikten bir kahvaltı esirgenmişti. Yiyecek yerine Kurt'un sözleri pek yavan kalıyordu, Kırlihanım yere düşen bir eşyasını arama numarasıyla, akşamdan kalmış bir çöreği ağzına tıkaştırıyordu. Brifingi öyle yerlere eğilerek geçiştirmesi ne Kurt'un ne yiyecek içecek müdürü Ahmet'in gözünden kaçıyordu. Bu Açlıktan Geberirsin Otelinde elemanlar için hiç bitmeyen çarşaf gibi bilgi formları doldurulurdu: bakımsızlar, oburlar, eli uzunlar, örgütçüler, sapıklar vesaire. Buna göre Kırlihanım ile Zeliha şimdiden kanka olmuş sayılırdı, bu kardeşlik için fiziksel olarak birbirinin zıttı olmak kuralı da bilmeden yerine getirilmiş gibiydi. Dünyanın prototipi Mutluluktan Uçarsın Otelinde bütün dünyasal kuralların saat gibi işlediğini görmek mümkündü. Kırlihanım gizlice tıknırken, personelin saçını başını yolduracak bir soru atılmıştı ortaya: Hayran olduğunuz bir Türkün adını söyler misiniz? Doğrudan Kurt

soruyordu bunu. Ölmüşlerden ya da yaşayanlardan hiç fark etmez, yalnızca başarılı bir Türk istiyordu, ünlü bir Türk, gönüllere girmiş bir Türk. Birisi Fazıl Say diyordu, birisi Mehmet Ali Birand, birisi Tuncay Özkan diyordu, birisi trans-seksüel Sisi ya da İsmail Y. K. Herkes kendi meşrebine göre birini bulup çıkarıyordu ve bu ad kargaşasında dünyanın en güzel erkeği Ahmet yarı şaşkın, yarı hüznünlü şöyle diyordu:

“Anlaşılan sizinle çok işimiz var. Özellikle de hanımlarla...”

Mine’nin ağzından hıçkırıklı bir kahkaha çıkıyordu, gülüyor muydu ağlıyor muydu kimse bilemiyordu ve Kurt’un midesi daha çok bulanıyordu. Kirli olmasını istemediği ellere, bacaklara ve yüzlere iğrenerek bakıyor, her an doğuran bir kadının feryadını basacakmış gibi görünüyordu. Mine de Zeliha gibi Londra’dan gelmişti ve lise mezunuydu, sürekli Mike adındaki İngiliz sevgilisini ve kedisi Boncuk’u özliyordu, Mutluluk-tan Uçarsın Oteli’ne sırf adı için başvuracak kadar romantikti. Bu Ankaralı romantik ne kadar erkek arkadaşı ve Boncuk için yas tutsa da, yufka yüreğinde hep yeni bir sevgiliye ve yeni bir kediye yer vardı. Kısaca, Tanrı ondan güzelliği esirgemiş olsa da adının Aşk olması gereken insanlardan biriydi, kapkara saçları ve kömür karası gözleriyle öteki kızlar arasında en çok ölümü hatırlatan da oydu. O da küçük kara elinde bir kalem tutuyordu ODTÜ’lü kızlar gibi, ve Kurt, ulu orta tıknamak yok, diye bağııyordu.

Tıknamak yok

Misafirlerin tuvaletine girmek yok

Sandalet giymek yok

Yakında üniformalarınız dağıtılacak diye sesleniyordu Kurt, yaka kartlarınız dağıtılacak, tabii hiç kimsenin aklına **dağıtılacak** lafının öteki anlamları gelmiyordu, en azından bizim küçük otel budalaları, bunun taarruzdaki ulu komutanların

düşman orduları için verdiği bir emir olduğunu hatırlayabilirlerdi. Mutluluktan Uçarsın bilgilendirme toplantısında bell-boylar, komiler, garsonlar, aşçılar, bulaşıkçılar sırtıyordu. Sanki komik bir film izleniyormuş gibi en küçüğü on beşinde en büyüğü altmışında tüm hizmetliler sırtıyor, realist romanların gürül gürül nehirlerle, çavlanlara benzettiği işçi sınıfı, ailelerin kendilerini sahil yolunda yürüyüşe attıkları şu pazar gününde dershaneye benzeyen bir odada sırtıp duruyorlardı. Kırlihanım tıkindığı bayat çöreğin, önünde oturan ODTÜ'lü kızların ensesine fışkırmaması için kendisiyle savaşıırken şöyle diyordu:

“Tatil günü açık olan ofislerde gizli suçlar işlenmez mi. Tanrı'nın gücüne gidecek şeyler olacak gene...”

Zeliha omuzlarından tutup silkeliyordu onu.

“Kızım Tanrı kimsenin işine karışmaz, koca bebek aklına sok bunu.”

Koca bebek ağlamamak için kendini zor tutuyordu, koca bebek yarı çiğnenmiş lokmaları dışarı çıkarmamak için kendini zor tutuyordu, bir köpek kadar hassas burnuna habire suç kokuları geliyordu, belki dengesiz mart havası da etkiliydi koca bebişin üstünde.

“Bana bak Kırlihanım bebeği bu herifler huylandığını anlarlar, neden tatlı biri gibi görünmüyor musun?”

Yanınızda anneniz yoksa da fark etmez, nasıl olsa anne öğütleri verecek birileri bulunurdu, işte Londra'dan muhtemelen sürülmüş ya da kaçarak gelmiş Zeliha, bütün annelerin yokluğunu dolduracak birine benziyordu. Pösteki saçlarıyla genç bir anneydi üstelik. Barlar şefi sarışın Kurt ise şöyle sesleniyordu millete:

“Artık bir aile olduk. Mutluluktan Uçarsın ailesinde bir de psikolojik danışmanınız olacak...”

Önlerdeki plastik sandalyelerden birinden, protez dişlerinin parıl parıl parladığı uzun boylu bir kadın ayağa kalkıyor ve tiyatrocular gibi selam veriyordu. Küçük ayna parçaları ve tellerle süslenmiş etnik bluzu hakikaten göz alıcıydı, bu minvalde biraz daha uğraşılsa ortaya bir köylü güzeli çıkabilirdi. Bu sırma saçlı köylü güzelinin adının Nazen Hanım olduğunu öğreniyordu Mazohistsen Dayanırın Otelinin fertleri.

“Sorunlarınızı bireysel olarak çözemezsiniz, verimliliğiniz için psikolojik birimler şart. Eminim ne dediğimi anlıyorsunuz...” diyordu Nazen Hanım.

Aslında kahvaltısını yapmış bir sese daha kimsenin tahammülü yoktu, beslenme eşitsizliği personelde duygu muygu bırakmamıştı, oysa Nazen Hanım insana özgü bu en basit gerçeği görmekten çok uzaktı. Kolumbiya üniversitesinde bulunmuştu, bir yetiştirme yurdunda bulunmuştu, bilahare uyumsuzların, seks bağımlılarının, uyuşturucu bağımlılarının ve bunakların arasında bulunmuştu, zenginlerin finanse ettiği küresel bir insani proje için Gobi çölünde bulunmuştu. Bu süssüz püssüz etniğin gül kırmızısı dudaklarından, dostların lafı çıkıyordu, her şey sizin için dostların. Söylemediği de herhalde şuydu: kariyerin için her çeşit kılığa girip çıkarsın dostum. Sipsivri turnaklı iki kız Nazen Hanımı bağrılarına basacaklarmış gibi atılıyorlardı:

“Nazen Hanım Egeli misiniz?”

“Ah elbette Egeliyim...”

Egeli kızlar mutluluk çılgınlıkları atıyorlardı, dostluk çılgınlıkları koparıyorlardı, bir saniyede hemşehrilik bağı kurmuşlardı aralarında. Bu Ege tapınması biraz daha sürerse gözyaşlarına boğulabilirlerdi, Egeli kızların gösterisinin adı, nüfuzlu insanları böyle yanına çekersindi, bu durumda ikinci sahneyi hayal etmek hiç de zor değildir.

“Lan nedir bu Ege barbarlığı...” diyordu Zeliha, kızlara yiyecekmiş gibi bakması kimsenin gözünden kaçmamıştı. Sipsivri tırnaklı İzmirli kızlar aynı zamanda bölgelerindeki Ege Üniversitesi’nde gıda mühendisliği okumuşlardı, işsizlik rüzgarının onları da Mutluluktan Uçarsın Otel’ine atmasında hiçbir tuhaflık yoktu. Dengesiz ülkemiz, işte böyle dengesiz gruplar yaratıyordu, gerçek olmasa kimsenin inanmayacağı karmaşalar, anarşiler yaşıyordu, kısaca Mutluluktan Uçarsın Otel tüm gücünü gerçeklikten alıyordu sonuna kadar. Bu kıpkırmızı tırnaklı kızlar, ilk bakışta güzel İzmirli kız mitini yıkıyorlardı, çünkü gözden kaçmayacak bir çirkinlikleri vardı. Ama işin acıklı tarafı kendilerini güzel zanneden çirkinlerden olmalarıydı, iyi niyetli biri güzelliklerini belki de ortalama bulur ve meseleyi kapatırdı. Kirlihanım hala aklıktan geberdiği için ne Zeliha’nın dediği Ege barbarlığına ne de kızlardan birinin yanaklarında kör sineklere benzeyen siyah noktacıklara dikkat etmişti, kızları otelin dışındaki lokantalarda ya da barlarda görse tanıyabileceği bile meçhuldü, Egeli kardeş Nazen Hanımı ise etnik kılığından yüzde yüz çıkarırdı. Nazen Hanımı kıçının üstünde biten güre ve dağınık saçlarıyla, servi gibi uzun boyuyla, hayatın bütün problemlerini çözmüş bilge durumuyla tanımamamın imkanı yoktu, Mutluluktan Uçarsın Otel’in belki de tek mutlu kişisiydi. Fas’ta bulunduğu sıralarda hamileydi, yoksul çocukları eğittiği bir derslikte doğum sancısı tutmuş ve bir oğlu olmuştu. Büyülü Fas ona minicik ağzıyla sürekli esneyen bir oğlan çocuğu vermişti, o sıra Birleşik Arap Emirlikleri’nde bulunan kocasına gönderdiği mail’de şöyle demişti: “Sevgilim çocuğun adını Sinbad koymaya karar verdim, bilirsin ben her zaman şartlara göre davranırım, ama Fas’ta tamamen baştan çıktım...” Anlamışsınızdır, Nazen Hanımın sırrı şuydu:

Rüzgarı kolla.

Onun arkasından Müjgan adındaki bir kokana halkla ilişkiler müdiresi diye takdim edildi, geçmiş güzelliğini daracık bir pantolonun içine tıkıştırılmıştı, ama hala işe yarardı tecrübe hanım. Mesleğinin verdiği güvenle, boyalı kedi gözlerini milletin üstünde istediği gibi kullanabiliyordu. Ama asıl bombayı sona saklamışlardı, unvanı housekeeper yani kahya kadın olup esasında su katılmamış bir polis gibi çalışan Aslı'yı, namı diğer sarı çıyanı. İşin açığı her Mutluluktan Uçarsın Otel'i'nin bir sarı çıyanı vardır, bütün bilgi bunun gibilerin üstünden geçer, bir nevi derin devlettir. Gerektiğinde şahsi bilgi uğruna ellerini elemanların donlarına sokacak olan da odur. Aslı soluk mavi gözleri ve kışındaki kotuyla sıradan biri sanılırdı, aslında para babalarının ilk bulması gereken insanlardandı o, üstüne başına dikkat etmeyen bu istihbaratçıyı housekeeper olarak tanıtmıştı Kurt. Aslı hakkında hiçbir şey bilinmezdi, nerden gelmişti, nerde okumuştı, çoluk çocuk yapmış mıydı, hiçbir şey. Ama bir cinsiyet problemi olduğu belliydi, pantolonunun içinde yüzde yüz bir çift taşak vardı. İşte bu sümsük her an birini koyun gibi yatırıp gırtlığını kesebilirdi, erkeklerin bile midesini bulandıracak birçok şeyi kutsiyet içinde yapardı.

Tanışma faslı sürüp giderken, komik surat Volki bir avuç cips uzatıyordu Kırlihanım'a. Mutluluktan Uçarsın Otel'i'nin ilk ön görüşmesinde görmüşlerdi birbirlerini, Volki en kıdemli barmendi. Almanya'da doğup büyüdüğü için Türkçesi de yüzü gibi komikti. Oteldeki Kurt'lar Volki'ler sayesinde ayakta kalır, iyi kötü bir kariyerleri varsa bu sadece Volki'ler olduğu içindir -dünyanın en mükemmel barmenleridir Volki'ler.

"Güzelim bu cipsle duvara toslarsın," diyordu Zeliha.

İngiltere'den kaçmış bu annecik bile bir avuç cips yemesine mani olamazdı Kırli hanım'ın. Kurt, Mutluluktan Uçarsın

personeline yemekhane denilen yerden bahsediyordu, tuvaletler ve duşlardan geniş bir koridorla ayrılan yemekhane hiç penceresi olmayan, depo gibi klostrofobi yaratan bir yerdi, yani insanın yemeğini yiyip hemen kaçmak isteyeceği bir delikti. Avcunu Yalarsın Otel'i'nin barlar şefine göre son derece modern ve huzurlu bir yer olarak tasarlanmıştı (gerçek şu ki, kimler tasarladıysa kafalarından zoru vardı) belki biraz konforsuzdu ama, çalışanların mayışmaması için gerekli bir husustu bu. Bir yemekhane her zaman bir yemekhanedir, herkes aynı şeyi kaşıklayıp durur, sabahları çay da porselen çaydanlıkla değil de kepçelerle verilir, o da gün aşırı. Sabah mönüsünde bir gün çay, bir gün çorba içilir. Yemeğin alındığı ocağın üstünde şükür duasının yazılı olduğu bir çini çakıldır, duanın yanında ayrıyeten bir at nalı, bir tutam sarımsak, bir de minyatür bir ay yıldız selamlar insanları. Böylece yemeğini yiyen herkes, milletçe güvencede olduğunu anlar, çünkü büyükler her şeyi düşünür, tasarlar, yoluna koyar, lüzumsuzları ayıklar vesaire. Klostrofobik yemekhanede Kurt'un yemek yediği görülmez, temizlikçilerin, bulaşıkçıların, komilerin, garsonların, bellboyların arasına sadece yiyecek içecek müdürü Ahmet karışır, Volki'nin çalıştığı bir önceki otelden tanıdığı Ahmet'le ayrı bir dostluğu vardı. Kalas gibi kaba ve çirkin insanların yaşadığı Ankara'dan, bu kadar güzel bir insan çıkabiliyorsa artık dünyada her şey olabilir demektir. Kadınların ona ilk görüşte aşık olmaları nerdeyse bir kuraldı ve Ahmet bu kurala ziyadesiyle alıştı. Kadınlar ona karşı aptallık safhasında zayıftı, brifingin verildiği sırada ODTÜ'lüler, Egeliler, Silifkeliler (mutfak takımının yarısı Silifkeliydi) kim var kim yoksa bakışlarıyla yiyorlardı bu adamı. Kirlihanım bile cipsini tükürürken şöyle diyordu:

“Tanrım bu adam gördüğüm hiç kimseye benzemiyor...”

Bu kolektif aşkın içinde sadece altmışlıklarla Zeliha yoktu, geçmişlerini ve fantezilerini kimselerin öğrenmek istemeyeceği ayrı bir gruptu onlar, içgüdüsel dışlanmışlıklarına hiç kimsenin kafa yormadığı karanlık bir grup. O ara Volki de öğüt veriyordu Kırlihanım’a:

“Sakın kalbini karıştırma bu işe. Buradan çıkınca düşünmeye hiç vaktin olmayacak, çünkü eşek gibi çalışan insanların hiç bir şeye vakti olmaz...”

Biraz kafası karışmıştı Kırlihanım’ın, uzaktaki nişanlısı şöyle bir gözünün önünden geldi geçti, bir insan kendini Mutluluktan Uçarsın Otel’ne atmışsa bunun iki nedeni vardır, ya aşırı mutlu ya da aşırı mutsuzdur o insan, yani dengesi bozulmuştur. Tıpkı iklimler gibi, yerküre gibi dengesizdir artık. Uzaktaki görece serbest nişanlı, tüm erkekler gibi dünyayı para ve kadın diye iki yarımküreye ayırarak görürdü, bu basitlik yaşamasını kolaylaştırır, yolunu açardı. Ama şimdi en son düşünmek isteyeceği kişiydi bu nişanlı.

Lara Yolu’ndaki brifinginden sonra, milletin ihtiyaçlarını giderebilmesi için bir saat boşluk verildi, bunun üzerine herkes çil yavrusu gibi bir yerlere dağıldı. Gözden ilk yok olan da Zeliha’ydı, gideceği yeri çok iyi bilen biri gibi aniden kaybolmuştu ortadan. Ondaki başka sürüden ayrılmaya cesaret eden de yoktu esasen. Volki tıpkı Ahmet gibi ömrünü geçirdiği turistik sahaları milim milim bildiğinden Kırlihanım’la Mine’yi peşine takarak (yoksa onlar mı Volki’lerinin peşine takılmıştı belli değil) nefis yemekler pişiren bir lokantanın yolunu tuttular -Volki’ye kuyruk gibi takılan kızlar için bu sahneler öyle çok tekrarlanacaktı ki. Lokantanın sahibi onları bahçedeki çok güzel bir masaya oturttu, açıkça burada da yalnızlık çekmeyeceklerdi, Mutluluktan Uçarsın’dan başkaları da vardı masalarda. İşte bir köşede ODTÜ’lü kızlar saçlarını kazıtmış

Polonyalı erkeklerle makarna yiyorlardı, mutfak ekibinden Silifkeli Pırıl'da ikinci aşçı Raif ve kırk yaşında bir bebek sayılan karısı Safiye'yle birlikte et dolu koca bir sacın başındaydı. Neşe dolu bir pazardı, kimse açlıktan gebermeyecekti. Mine kaşla göz arasında Ankara'daki kedisi Boncuk'a benzeyen şaşı bir kediyi de kattı masalarına, esasen onun marifeti de buydu, günün birinde Ay'a çıksa herhalde bir kediyle dönerdi. Volki ne yeneceğini bilen adam edasında ipleri eline almıştı.

"Ablalar," dedi dünyanın en iyi şairinin bit ayıklayan ablalar deyişi gibi, "vegetaryen değilseniz tas kebabı söyleyelim, yemin ederim ondan sonra kalkıp beni öpersiniz."

"Anlaşıldı takımdaki Don Juan sensin. Ben ne olsa yiyebilirim. Kızım sen de durmadan tıkındın, Kurt hayatında herhalde hiç bu kadar aç bir insan görmemiştir, nasıl oldu da seni haşlamadı. Sahi sen etkisinde kaldığın Türk büyüğü olarak kimi söyledin?"

"Amaan Volki kimi söylediyse onu söyledim. Kopya serbest gibiydi," dedi Kırlihanım.

"Yanlış adamdan kopya çekmişsin. Onunki erkek zevki."

"Şimdi tartışmayın burada ablalar. Ben esasen sallamıştım."

Birkaç saate kadar birbirlerini hiç tanımayan Kırlihanım'la Mine arasında neye varacağı belli olmayan bir arkadaşlık başlamıştı, dengesiz martın belki de ona verdiği en güzel hediye idi bu kara kız. Bir yabancı gibiydi, şu anda her şeyden çok istediği şey Londra'da sevgilisinin yanında olmaktı, bu arzu onu gerçeklikten koparıyordu. O büyümlü haliyle housekeeper Aslı'daki nemrutluğu ve sapıklığı bile görememişti, yanından dışlarını gösteren bir canavar geçmişti halbuki. Kucağındaki Antalyalı Boncuk'la mutluluktan uçmaya hazır bir hali vardı, bu yüzden yemeğinin tamamını bitiremedi ve dost canlısı lokanta sahibinin elinin ayağının karışmasına sebep

oldu. Başka bir sefere **küçük hanımı** memnun etmeye söz verdi ağzı kalabalık adam. Volki ise duygusal anlamda tam bir kapalı kutuydu, geçmişteki kırık aşklarından hiç bahsetmediği gibi hali hazırda bir ilişkisi olup olmadığı bile bilinmiyordu. Bu konu kendine sorulduğunda karı gibi dökülmek istemediğini beyan ederdi ve hakikaten de dökülmezdi, kendini tutardı. Gerçek şu ki, ketumluğu kendine bu kadar yakıştıran başka bir insan gelip geçmemiştir şu garip dünyamızdan. Volki büyük bir aileden geliyordu, ninelerinin ve dedelerinin gözbebeği olan çocukları bilirsiniz.

Kirlihanım iki porsiyon kadayıftan sonra zor yürüyordu, genç anneler çocuklarını yürüyüşe çıkarmıştı, ama hepsi de biçimsiz gibiydi, hala her şey çok güzel olacak yalanının tekrarlandığı duyuluyordu. Bütün bu sakil analar koro şeklinde bağırıyorlardı:

“Aşkım her şey çok güzel olacak. Bak gör...”

Çok kurnazdılar, çünkü görmesi bedavaydı. Şehirde o tatil günü Alis Harikalar Diyarında diye bir çocuk oyunu oynanıyordu, şu bildiğimiz Alis’in öyküsüydü bu. Zamana ve zemine göre gemici dürbünü gibi bir uzayan bir kısalan Alis’in diyarını bilmeniz gerekir. Anneler yavrularının elinden tutmuştu, çocuk taklidi yapacağım diye her yerinden salaklık akan koca bir eşeği Alis diye bebeklerine göstermeye koşuyorlardı, hayvan taklitlerini ve çocuk taklitlerini görmeye gidiyorlardı sürü sepet. Bir saat geçtikten sonra Kurt’un belirlediği noktada toplanmıştı Mutluluktan Uçarsın’cılar, buradan servis otobüslerine paylaştırılıp lojmanlarına bırakılacaklardı yerleşsinler ve dinlensinler diyerek. Bir saat aradan sonra herkesin keyfi yerine gelmiş gibiydi, yaşlılarda bile bir canlanma seziliyordu, milletin eğlenceye koştuğu o gün bunların dağın başındaki bir lojmana tıklımaları haksızlık gibi görünüyordu. Bunun yanın-

da kimsenin neşesinde bir kayıp yoktu, çünkü lojmanlarının insan gibi bir yerde olduklarını sanıyorlardı henüz. Lojman denilen yeni yuvalarının kurtlara kuşlara yem olunacak bir sapağın dibinde konuşlandığını nereden bilsinlerdi. Medeniyetten uzaklaşmayacaklarını sanıyorlardı, oysa Mutluluktan Uçarsın çılgınlarından başka kimse görünmezdi o dağlarda bayırlarda. Sapkınların zevk ve işkence için tasarladıkları mekanlar da böyle gözden uzak yerlerde kurulmuştur her zaman. Şimdilik bu gerçeğe yüzleşmedikleri için birbirleriyle şakalaşıp duruyorlardı bizim otel budalaları. Ahmet Zeliha'yı soruyordu, Kurt Zeliha'yı soruyordu, öğrenildi ki Zeliha kimseye takılmamıştı, nereye sıvıştığını kimse bilmiyordu.

“Hanımlarla çok işimiz var dememiş miydim?”

Aradan bir saat geçmiş ve Ahmet haklı çıkmıştı, zincirinden boşanan Zeliha bulunamıyordu. Sonunda arkasından sürüklediği bir akraba takımıyla, düğüne gidiyormuş gibi çıktı geldi, bir saat içinde bu kadar insana ulaşabilmiş olması mucizeydi, bir rahibin imanlı topluluğunu kutsayışı gibi koca ağızıyla hepsini teker teker öpüyordu. Güneş ışığında parlayan horoz kırmızısı saçlarıyla bu büyücü, milletin sinirlerini gerdiğinin farkında değildi. Taşıyamadığı kadar çok hediye paketiyle sürünüyordu resmen. Milletin tıkrıldığı bir saatte şunlara ulaşmıştı: bitter çikolatalar, siyah ve yeşil çaylar, kurabiyeler, askılı tişörtler, renk renk babetler falan filan.

“Bebişim bunların hiçbirisi önemli değil, asıl kıymetli olan şu legolar, ne demek istediğimi sonra anlarsın...”

Legolar?

Zeka seviyesi herkesten yüksek bu Kokni, neden kendini 0-5 yaş arası oyuncak legolarıyla küçültüyordu Allah bilir, bir vibratör, bir spa yerine neden legoydu? İşte Ahmet’le Kırlihanım’ın tam anlamıyla göz göze gelişi, esasında bakışlarının

şimşek gibi birbirine geçişi Zeliş'in değer biçemediği legolar yüzünden oldu. Bir yetişkinin bu oyuncakla ne işi olabiliirdi, esasen yanından ayırmadığı bu şeyi Londra'dan getirmişti.

“Kırlıhanım bak bir sürü nimete ulaştım, sen de aşktan ağzını açmasan aynısını yapabiliirdin. Hey duyuyor musun beni sağlağım.”

Şurası önemli ki, Kokni ganimetten değil, nimetten bahsetmişti. Çöldeymiş gibi dudakları kavrulan Kırlıhanım otobüs onları, yaban mersinleri, eşek arıları, gece tilkileri ve çalılarla çevrili yuvacıklarına götürmeden önce bir şişe gazoz için büfeye koşuyordu, esasında Mutluluktan Uçarsın'cılarının hepsinde bir panik havası hakimdi. Onlar da Kırlıhanım gibi öteye beriye koşturuyorlardı. En rahat insan altmışlık bulaşıkçıydı, tek bir çöpe bile ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Televizyondaki desti izdivaç programlarının gösterdiği gibi, yaşlıları son demlerini geçirecek bilmem kaçınıcı karı peşindeyken, o bütün bu Türk işi çilelerden dahi azadeydi. Gözleri görmeyen Aşık Veysel'den bile bilge bir kişiydi belki de. Kırış kırış olmuş suratıyla Kurt'un karşısında sigara içiyor, konuşmadığı halde bulabileceğin en klas bulaşıkçı benim işte, diyordu soyluluktan geberen barlar şefine. Egeli Nazen Hanıma gelince, o çoktan sosyetik ve konforlu yuvasına uçmuştu, şüphesiz kaçıracağı çok şey vardı, kendini hep güvene alan insanlarda olduğu üzere.

Nihayet herkes servislere doluşmuştu, Kırlıhanım pantolonunun içinde patlayacakmış gibiydi, işte ilk defa o anda tuvalet kaygısı düştü yüreğine, onu bekleyen yatak nasıldı, duş nasıldı, hela nasıldı bir kere. Müşteri kafilesine en iyisi verilirken onların payına neler düşecekti kim bilir. Volki'nin, bulaşıkçının, polis Aslı'nın bildiklerini acemiler bilmiyordu henüz, servisin içinde MFÖ'den şarkıcı Yaşar'a kadar dostluk şarkıları

söylendiğine bakılırsa herkes gelecekten umutluydu. Bir Side otelinin, adından başlayarak demek istediği de o değil miydi: Ayrım yok, hepiniz de mutluluk yolcususunuz. Mutluluk yolları, normal insanların belki de güzellik uykusuna yattığı şu saatlerde Antalya'dan konvoy halinde çıkmıştı, kopardıkları gülüş cümbüşe bakılırsa kendilerine ikramiye vurmuştu sanki. Yüklendiği hediyelerden suratsız görünmeyen Zeliha otel budalarını ilgilendiren bir durum değerlendirmesi yapıyordu:

“Lan bütün kızlar yiyecek içecek müdürümüze vermek istiyor, ne libido varmış bu uyuzlarda. Ama görünen o ki, ilk önce Burçin götürecektir.”

Tüylü bir pandanın kış nahiyesini kemiriyor, sonra da ağzında ezdiği şey tütünmüş gibi tükürüyordu yere. Zeliha'da ne tip bir göz ve ağzın olduğunu anlamışsınızdır. Bu Kokni en son söyleyeceğini en önce söylerdi her zaman. Burçin adının yüz kızartıcı bir şekilde geçmesinden hoşnut olmamıştı, kürek sapına benzeyen uzun boynunu sağa sola uzatıyor ve bu ayarsız Kokni'nin iki gün sonra kışına tekme yiyeceğine dair yemin ediyordu.

“Güzelim yemin ederek günaha giriyorsun. Öyle kızışmışsın ki kışından çıkan dumanları görebiliyorum ben.”

Gördüğü hayal de değildi. Kızları şimdiden birbirine düşüren Ahmet de, milletin lojmana yerleşmesinden sorumlu olduğu için aynı servisteydi, ön tarafta yolun durumunu tetkik ediyor, taktik hesabı kızların aşk ağlarını ve tutuşmalarını görmezden gelmeyi yeğliyordu. Kurduğu takım gerçekten de iyiydi, hayalperestliği ve entelektüelliği, sanata yaklaşan gerçek ötesi bir iş yaptırmıştı ona. Kırlihanım'ı Zeliha'yı, Volki'yi, Mine'yi, ODTÜ'lüleri, Egelileri ve diğerlerini ancak o bir araya getirebilirdi, gerçek şu ki, mesleki standartlar aşılmıştı. Zaten sorun da orada başlıyordu, oteller olsun, şirketler olsun, bildiğimiz

anlamda bütün iş yerleri kafası çalışmayan insanlara ihtiyaç duyar, yöneticiler bu minvalde çalışır, kısaca onların işleri kafası basmayan insanları bir araya getirmektir. Ahmet bu kuralın dışına çıkmıştı, işyerlerinin dışladığı insanları toplamıştı başına, normal şartlarda ömür boyu işsiz kalacak Kırlihanım'la İngiltere'deki mahallesinden kaçmış Zeliha'yla, şeytana pabuçlarını ters giydirecek onca insanla ne yapmak istiyordu acaba? Volki Kırlihanım'a midesinin durumunu soruyordu, kızın fazla kaçırdığı yemeğin sorumlusu sayıyordu kendini. Bunun yanında güzel bir şeyler duymaya can atan bir hali vardı, biyelere benzeyen kara gözlerini koca koca açmıştı, sevimliydi, meraklıydı, para hırsı nedir, şehvet hırsı nedir, bu gibi duyguları hiç tatmamıştı. Bütün barmenleri geride bırakan bir anlayış büstüydü. Kısaca duygulu bir adamdı, Almanya'da da köle gibi çalışmış duygulu bir herifti. Teşbihte hata olmaz, hippiler zamanının savaşıma seviş diyen çiçek çocukları kadar saftı, ama onlar gibi hiç ense yapmayı düşünmemişti hayatında. Kamburunu çıkararak Mine'nin yanına oturmuştu, ağzı kulaklarında bu adamın o sıra yaşını çıkarmak hakikaten çok zordu. Mine'ye gelince gülme krizine tutulmuştu, gülmekten ölerek dizlerinin üstündeki kitaptan şu satırları okuyabildi sonunda:

“Ahşap masaya yaslanarak bugün beyaz dantel külot giydiğimi söylüyorum ona. ‘sutyenimle takım’ olduğunu belirterek. Beyaz dantel külottan hoşlandığını biliyorum, bir de siyahtan, ama kırmızıyı pek sevmiyor. Pembe ise olabilir.”

“Yarabbim, donsuz olmayı hiç düşünmemiş mi?” diyor Kırlihanım.

Volki'nin bakış açısı daha farklıydı;

“Burada kitabınızı birine ödünç vererseniz asla alamazsınız. Aynı şey saç kurutma makinesi de dahil her şey için geçerlidir.

Bu tip gerçekleri Kurt'tan duyamazsınız, size hiç kimse böyle şeyler anlatmaz.”

“Ben şeyi merak ediyordum Volki,” dedi Kırlihanım, arkadaşının lafını kesmişti, “helaların durumu nasıldır, tuvalet kağıdı koymuşlar mıdır bizinkine...”

“Tabii ya şampuan bile vardır, ama merak etmeyin ben sizi ormana işletmeye götürürüm.”

“Ne ormanı ya!” Böyle boş boş bağırın Mine'ydi.

“Biraz sonra Tom Amca'nın Kulübesi'ne girince anlarsınız gerçeği.”

Lara Yolu'ndaki brifingte personel lojmanı hakkında hiç kimse konuşmamıştı, kimse açıkça dile getirmese de bilinen gerçek, adamlarına istediğin gibi davranabilirsin kuralıydı, işçiler ve çalışma söz konusu oldu mu, ortaçağ bile daha aydınlık görünür insanın gözüne. Beş yıldızlı oteller, adamlarına normal şartlarda sızılacak bir tuvaleti bile çok görürler, öte yandan adi bir dil cambazlığıyla misafirlerimiz dedikleri müşterileri yolma konusundaki maharetleri dudak uçuklatacak boyuttadır. Aslında her şey bunun için tasarlanmıştır, gerisinin hiçbir önemi yoktur. Çünkü iş için deliren insanlar, yolunacak misafirlerden kat kat fazladır her zaman. Yakından baktığımızda turizmin benzersiz bir budalalık olduğunu anlarız, işin açığı ulusun her zaman övmesi, yağlaması gereken bir kurnazlıktır bu turizm. Okul çocuklarına cennet gibi bir ülkede doğdukları söylenir, üç tarafı da denizlerle kaplı bir ülkedir burası, işte bu şanslı veletlere her zaman böyle sahte şeyler söylenir. Cennet ülkemizde Tanrı bize Müslüman olduğumuz için bol bol kıyak çekmiştir. Bu sahtecilere bakılırsa maviyle yeşil dünyanın hiçbir yerinde böylesine kucaklaşmamıştır, zaten bu şanslı veletler öldüklerinde de bir Hristiyan'dan, bir Budistten, bir Yahudiden önce Tanrı'nın cennetinin en güzel

köşesine kurulacaktır. İşte bu çocuklara daima birinci sınıf insan olduğu yalanı söylenir.

“Evladım sen öldüğünde hurilerin yanına gideceksin. Bak gör.”

Buna da ölmeye özendirme denir. Mart olmasına rağmen servisin içi hamama dönmüştü, Kırlihanım birden terli ensesinin dibinde Ahmet’in sesini duydu:

“İşte bakım otelimiz burası...”

Şimdiye kadar Mutluluktan Uçarsın adını kağıt üstünde görmüşlerdi, birden bu adın canlanması ve önlerine dikilmesi bir heyecan kasırgası yarattı serviste, bir büyü, bir hokus pokus gibiydi yaşanan. Bu dünya harikasına bakmaya doyamıyorlardı, minyatür bir şehri andırıyordu otel, Zeliha’nın rengarenk legolarına bir mimar ruhunu üflemişti sanki. İnsanı bir şeye kıskırtıyordu doğrudan, gezmeye, keşfetmeye ve içinde kaybolmaya, belki de kendini verme günahına. Hemen o an. Aslında eski uygarlıkların üstüne kurulan bir insanı yolma makinesiydi, ama otelin üç patronu Zafer Tozlukirpi’nin, Mümin Osurlu’nun ve Tarık Hücumen’nin ağzından sık sık duyulduğu gibi insanları mutlu etmek için tasarlanmıştı bu makine. Bir de bunun devletin resmi politikasıyla desteklendiği düşünün, bu adamların ne demek istediğini anlarsınız. Enerjiyi, macerayı, gizliden seksi vaat ediyordu, yani kimse-nin geri çeviremeyeceği şeyleri. Bir otel konaklama denilen şeyden çok fazla bir şeydir. Tozlukirpi’nin, Osurlu’nun ve Hücumen’in en sevdiği laf adrenalindi.

Mutluluktan Uçarsın Otelinde geride kalmıştı, külüstür servis insana ait hiçbir izin olmadığı tali bir yolda zar zor ilerliyordu, bir masal kitabının içine sığınmışlardı sanki. Gerçeklik ne zaman dayanılmaz bir şekilde yoldan çıksa, insan bu duygunun pençesinde bulur kendini. Anlamı umutsuzluk ve kötülü-

ğe açıklıktır, işin acıklısı annelerin en deneyimli bile bu durumdan nasıl çıkılacağını bilmez, bu kadınların çocuklara olsun, büyüklere olsun vereceği hiçbir öğüt yoktur artık.

“Yavrum insanlar yalnız doğar.”

Ne boktan bir şey değil mi? Görünen o ki, kimsenin şarkı türkü söyleyecek iştahı kalmamıştı, en azgın koro şefi bile canlandıramazdı bunları. Birbirine bitişik nizamda yapılmış, erkekler ve kızlar diye ayrılan iki bina sislerin arasından hayvani bir şey gibi çıkıyordu, okul muydu, pansiyon muydu, lojman mıydı, neyin nesiydi, kimsenin aklına gelmeyecek bir yere neden dikilmişti? Anlaşılan o ki, hiçbir şeyin mantıklı bir cevabı yoktu. Ahmet Kırlihanım’ı kayırdığını belli eden bir sesle şöyle diyordu ona:

“Biraz para biriktirince çıkarsın buradan...”

Bir merhamet, bir şefkat cümlesiydi galiba, öyle oturduğu yerden hak etmişti bu cümleyi, uzaktaki nişanlı da her fırsatta, senin her zaman iyi şartlarda yaşamamı isterim demiştir Kırlihanım’a. Zaten iş her zaman para biriktirmeye bakar, okul çocukları bile paraları yoksa kantinden tıknacak hiçbir şey alamaz.

“Kısa vadede buradan çıkmanın yolu yok mu?”

Ahmet kafasını olumsuz anlamda salladı, ahtapot gibi elastik boynunu her yöne uzatabilen Burçin onları dinliyordu, bu kızla Antalya’ya kadar birlikte gelmişler, koltuk numaraları gereği yanyana oturmuşlar ve aralarında tek bir laf etmemişlerdi. ODTÜ’nün yüzündeki ifade şuydu: Ahmet’in Kırlihanım’la ne işi olabilir. Altı, yedi saat kıcının dibinde oturduğu bu kızda kendinin göremediği, ama bu adamın gördüğü şey neydi. Esasında insanın beynini bu şekilde ele vermesi ne kadar da kötü bir şeydir. Oysa Kırlihanım’ın gözünden kaçan çok daha önemli bir şey vardı; Burçin kısa vadede personel

lojmanından kapağı atmanın yolunu bulmak üzereydi. Gerçek şu ki, bir takımdaki en kurnaz insan en son anlaşılır, yani iş olup bittikten sonra.

Yerleşme faslı birkaç saat sürdü, aynen hapishanelerde olduğu gibi herkes odasını ve ranzasını bulduktan sonra, ranzalara konulacak yataklar, çarşaf lar falan verildi. Daireler bir büyük bir de küçük oda olarak tasarlanmıştı. Nasıl olduğunu anlamadan 5 nolu dairenin büyük odasına, Kırlihanım, Mine, Pırl, Evin (mastır sertifikasını duvara asan bu kızın ne kadar gıcık olduğunu anlayın), küçük odaya da Petek'le Burçin girdi. Ancak film setlerinde olan bir kargaşalık yaşanmıştı, erkekler kafalarının üstünde kocaman yataklarla etrafta dolaş ıyor, bavullar, çantalar karış ıyor, insanlar aptal şakalarla birbirlerini güldürmeye çalış ıyorlardı. Kırlihanım'ın çok merak ettiği helaya gelince, 5 numaralı dairede kızların ortak kullanacağı bir klozet ve ayakta yıkanılan bir duş vardı. Kırlihanım kendini tutarken, millet kimin tuvaleti olduğuna aldırmadan hacetlerini giderip duruyordu. Geline nokta, komün hayatına benzeyen bir rahatlıktı, şimdilik oda moda ayrılmıyordu. Gizli emeller için yapılmışa benzeyen dağ ın başındaki lojmanda, mülkiyet hakkıyla birlikte temizlik kuralları da tarih olmuştu.

Ahmet'e, Aslı'ya, Nazen'e, Müjgan'a, Kurt'a statüleri gereği normal evler kiralanmıştı, şu çamaş ır makinesi, bulaş ık makinesi, fırını şusu busu içinde olan eşyal ı evlerdi bunlar. Ama statün ne olursa olsun otelde çalış ıyorsan, geçici birisindir, asla kök salamazsın. Her an kötü sürprizlere hazır olman gerekir, her an kış ına yiyeceğ in tekme yi hissetmelisin. İş in manyak taraf ı hiç kimse yiyeceğ i tekme yi hissetmez, kendini yalanlarla kandırıp dururlar, bu dev insan yeme makinesinin kendilerine ihtiyacı olduğ una inan ırlar, Kurt'un artık bir aile

olduk lafı son derece büyüleyici gelir. İşte ailemiz, yurt mozaiği geceyle birlikte kimseye ait olmayan büyük salonda toplanmış, hemen bir şenlik düzenine geçilmişti, kimin zulasında ne varsa ortaya çıkmıştı. Bu işte başı çeken Zeliha'ydı, efkara ve kedere tahammül edemeyen bir insandı bu Kokni, bu gece insanları yalnız bırakırsak ağlarlar zırlarlar, diyordu. Sesine bir gıcık yerleşiyor ve, yoksa daha ilk geceden birbirimizi kaybetmiş oluruz, diyordu. Anlaşılan o gece kimsenin gözüne uyku girmeyecekti, herkesin ayakta olduğu geç bir saatte tuhaf bir şey oldu, elinde bavuluyla yalnız başına genç bir adam geldi lojmana. Gece gelen adam esmer, uzun boylu, son derece yakışıklı biriydi ve kendini metrdotel Aliş diye tanıttı. Üstü başı yolculuk yapmamış gibi pırl pırlıdı, insanı zaafıların bile yanılgıya düşüremeyeceği birine benziyordu, hiç sıkılgan değildi. Eskilerden hiç kimse onu tanımıyordu, ne Volki, ne bulaşıkçı, ne pastacı, hiç kimse. Millet sabahtan beri odasına yerleşemezken, Aliş'in odasına yerleşmesi on dakikadan fazla sürmedi. Zeliha zuladaki içkilerle kafayı bulmuş gibiydi, zihni metrdotelle uğraşıyordu:

“Bu herifte bir bokluk var, adı bile adam gibi bir şey değil. Nihayet kafam rahat, özel olarak kimseyi düşünmeyeceğim derken, gecenin içinden bu uzun adamım çıkıp geliyor. Ne yapacağım ben şimdi, her sabah bir çift morarmış gözüm olacak. Ben kendini kontrol edebilen bir karı değilim...”

Aliş hiçbir şeyin farkında değildi, yatağına uzanmış sigara içiyordu, Zeliş'in feryatlarını duysa herhalde gülmekten ölerdü. Yatağın çevresini bellboylar sarmıştı, sarışın, esmer ya da kabak kafalıydı bunlar, ekmeklerinin peşinden sılaya çıkmış yurdun temiz kalpli çocuklarıydı hepsi de. Bellboylardan biri kirli duvara gizlice, kocaman bir aşk okunun ikiye ayırdığı sadece metrdotelle kendisine ait olan bir kalp çiziyordu, o

kalbi gölgeleyen Zeliha'dan habersiz. Kokni daha birinci geceden aşkların en mutsuzunu, en zorunu bulmuştu, çünkü Tanrı her zaman en çok sevdiğine en kötü kartı çektirir.

Yasak Bölgeler

Mutluluktan Uçarsın Otel'i'ni elinizde bir haritayla gezmeniz gerekir, yoksa içinde kaybolursunuz; çok zeki bir insansanız bile ancak bir ayda dip köşeyi öğrenebilirsiniz. İçinde yaşamak zorunda olduğunuz ve size iyi davranma mecburiyeti olmayan küçük bir ülkeyi düşünün. Krallık ya da cumhuriyet fark etmez. Sürekli sırtıtmak zorunda olduğunuz ve bale yapar gibi parmaklarınızın ucunda yürümenin iyiliğinize olacağı bir yeri düşünün, kimisi bu yapaylığa çabuk uyum sağlar, kimisi sağlayamaz. Lojmana son gelen adam Aliş bu fiziki uyumun mükemmel bir örneğiydi, ötekilerin onun yanında kendilerini son derece hantal ve beceriksiz hissettiği biriydi. O ip cambazı hali, o elastikiyeti meslektaşlarını delirtecek haldeydi, o gece de herkesin üstünde gökten zembille inmiş izlenimi bırakmıştı. Zeliş'in kalbini nasıl tutuşturduğu ise bir muammaydı, açıklanamayacak bir doğa olayıydı bir bakıma. Kokni o gece içini Kırlihanım'a döktüğünde, Kırlihanım çok tanıdık bir kalp gördü, aşktan heder olan kim bilir kaçınıcı kalpti bu gördüğü. Kokni'ye sarılmaktan, onu kollarıyla sarmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu şimdilik. Erkeklere ilgi duyan Aliş'in ilk geceden kalbine yerleşmesini kim nasıl açıklayacaktı? Sarışın, mavi gözlü yeniyetme dal gibi bellboyları ilk geceden düşmanı ilan etmişti Zeliha. Halbuki çok masum şeyler istiyordu: Aliş'e bakmak, Aliş'i temaşa etmek, Aliş'e dokunmak. Sinir bozucu adı olan bu adam için ağlıyordu Zeliha:

“Pasaklıysan Yaşarsın Otel’ne geliyorum ve bir geye tutuluyorum, anam ben manyak mıyım?”

Mutluluktan Uçarsın kızlarının arasında Zeliha en belalı kartı çekmişti ve çektiği kötü kart için ağlıyordu, dediği gibi sabaha mosmor gözleri oldu. Zaten güzel olmayan suratı daha bir çirkinleşmişti bu durumda. Ahmet’e ve Kurt’a karşı yıpranmışlığını çaktırmamak zorundaydı, oysa geçtim suratları, aşk acılarından bozulmuş bedenleri bebekler bile anlar. Kokni Zeliha yüz yüze gelmemeye çalışıyordu onlarla, nerdeyse kafasını yere gömerek geziyordu, bir görüldüğü yerde bir daha görülmüyordu. Otel arazi olmaya çok elverişliydi, iyi bir plan ve stokla kimseye görünmeden aylarca kalınabilirdi burada. Otel şimdilik bomboş olduğu için bir ya da bir buçuk aylık bir eğitim süresi vardı, bu eğitimin içine camlardaki boyaları jiletle kazımak, yastıklara kılıf geçirmek, perde takmak, banyo aynalarını parlatmak gibi angarya işler de dahildi. Ahmet’in nezaretinde dört bir yana dağılıyorlar ve karıncalar gibi çalışıyorlardı, arada kalan zamanlarda da tabak taşınması, servis yapılması gibi bilgiler alıyorlardı, bizzat pratik şeylerdi bunlar.

“Siz cambaz değilsiniz, üç tabaktan fazlasını taşımaya kalkmayın. O da iki elle.”

Cambaz olmadıklarını öğreniyorlardı, sağ ele iki tabak, sol ele bir tabak almak gerekiyordu. Tabak eğitimini tek sıra halinde havuzun kenarında dolanarak yapıyorlardı, bunu adam gibi kıvrıramayanlara verilen ceza daha çok cam, kapı silmekti. Tabaklar masaya mutluluktan uçan kuş amblemi, misafirin gözünün önüne gelecek şekilde konulmalıydı, yamuk yumuk değil. Yani misafirin gözüyle amblem arasındaki açı doksan derece olmalıydı. Dünyanın her yerindeki görgü aynıydı, buna göre eğitiliyorlardı. Bir kahvaltı sofrası nasıl kurulur, ekmekler

el değmeden iki kaşık yardımıyla misafirin tabağına nasıl atlatılır gibi şeyler öğreniyorlardı, mesleğin hayati noktalarıydı bunlar. Tabii hiçbir şey tereyağından kıl çeker gibi değildi, turizm ve otelcilik mezunları bile kollara tabak doldurulacağını sanan insanlardı, aralarındaki tek yüz akı Aliş'ti. O alan biteni seyrediyordu, keyifli görünüyordu, arada ağzını açmış birinin, bir sakarın imdadına yetişiyordu. Mutluluktan Uçar-sın'cılar arasında Aliş için tutan bir espri vardı: Lastik Top. Zeliha arazi olmuşken, o upuzun bacaklarıyla otelin her yerinde görünüyordu, hem de hep aynı moralle, aynı ruhla. Zeliş ortaya çıktığında ise şöyle diyordu:

“Zenginler için bir şeye değmez, uyanmanız için illa ki onların götündeki boku mu görmeniz gerekir.”

Onun bir provokatör olduğunu söylüyorlardı, doğrusu otellerin içinde her çeşit insan vardır, her meşrepten. Kokni bir delikten kafasını uzatıyor ve şöyle sesleniyordu:

“Sabahleyin zengin bir misafiri haşlamışsan, ben senin çay servisini öğrendiğine inanırım.”

Yiyecek içecek müdürü Ahmet, kaşıkların, çatalların, bıçakların, bardakların, ekmek tabağının, tereyağı tabağının nerede duracağını, peçetelerin nasıl katlanacağını gösteriyordu. Herkes saatlerce mavi peçeteleri katlıyordu, çeşitli modeller vardı, hepsini muntazaman yapmak zorundaydılar. Hiçbir materyal kullanmadan keten peçetelerle tabağın yanında duracak sanat eserleri yapıyorlardı, akli başında her misafir bunu bozmaya çekinirdi. Zeliha Antalya'da yaptığı istihkakındaki çikolatalardan yiyor ve şöyle diyordu.

“Sen canına dişini takarak bir şey yaparsın, ama haşlak surathı ahmağın biri gelip onu bozar.”

Kırlihanım peçetelerin yanında ellerini açarak bir dua ediyordu:

“Yarabbim sen bize yolumuzu şaşırtma, ilk kafası giden Zeliha olacak.”

Bir yerde gizli bir giyotinin çalıştığını tek hisseden Kırlihanım'dı, şimdilik peçetelerin, kaşıkların ve bıçakların arasında mutlu gibi görünüyordu, bir yığın insan tanımıştı. Servis gün boyu otelle lojman arasında çalışıyordu, kış kışa bir yaşamdı bu, insanın ana babasıyla bile bu kadar yapışık bir hayat sürmesi mümkün değildir. Öbür taraftan mükemmel bir işletme politikasıydı bu, çalışan insanlar el altında tutuluyor ve kolay kontrol ediliyorlardı. Aralarındaki Aslı'ya bağlı ajanlar, gammazlar asla bilinemiyordu. Mesela ikinci aşçı Raif'in karısı Safiye'nin görünürde bir işi yoktu, lojmanda ev kadını sıfatıyla oturuyordu. Bunlara karı koca oldukları için bir oda verilmişti, salonlarında da teknik işlere bakan bir akrabaları kalıyordu, Safiye gün boyu minik ailesinin işlerini yapıyor, namazını kılıyor, lojmandakilere komşuluğa gidiyordu. Biraz kıt akıllı bir ablaydı -çocukluğunda menenjit geçirmişti. Özellikle kızlar Safiye ablalarına her şeyi anlatıyorlardı, o gün otelde ne olmuş ne bitmiş Safiye her şeyi biliyordu, öyle ki, kızların ne yapacağını kızlardan önce o biliyordu. Çok mağdur olduğu için Raif'le evlenmişti, dediğine göre onu mağdurluktan kurtaran kocasını sevmiyordu bir türlü, oysa kocasının ona karşı hiçbir kusuru yoktu. Bu mutsuz ve ürkek ev kadınının Aslı'nın ajanı olacağı tabii ki kimsenin aklına gelmiyordu, aslında dünyada bulunabilecek en iyi ajan oydu, çünkü Safiye gibilerinin karşısında insan kendini en salak haliyle sunar, en mahrem şeylerini bile çocukça önüne koyar. Yani dünyadaki Safiye'lerin eline tüm malzeme olduğu gibi verilir. Bu kadına yaklaşmayan sadece Mine'ydi, o da kurnazlığından değil, Safiye'nin avamlığı irkiltiyordu onu, bu tip insanlar İngiltere hatırasını bozuyordu, sevgilisi Mike ve kedisine ya-

pılmış hakaret sayıyordu öyle avam yakınlaşmaları. Bu yüzden Volki'nin bir numaralı eğlencesiydi Mine, kızın züppeliğinin esash bir işe yaradığını duysa kahrından ölürdü o an.

Üniformalar yetişmediği için herkes sivil geziyordu, kılıklarına tek dikkat eden turizm otelcilik mezunlarıydı, alınlarında sanki şöyle yazıyordu bunların: İTAAT ET. Birinin yüz metre öteden bedensel duruşuna bakılarak turizm otelcilik mezunu olup olmadığı anlaşılır, birisi baston yutmuş gibi dik durmaya uğraşıyorsa o bilinen okulun mezunudur, yüzleri de hipnotize edilmiş gibidir. Zeliha'yı çarpan Aliş'te bile bu özellikler mevcuttu. Birisi her gün duş almıyor, ama kendini deodoranta boğuyorsa o turizm otelcilik mezunudur. Açıklarını hep kötü yolla kapatmaya alışmışlardır. İşten sonra karışıkları Side gecelerinde gereğinden fazla atak halleri vardır, yemeği de aşkı da fazla kaçırır bu garibanlar. Hayattan bir beklentileri olmadıkları açıktır. Kırlihanım ya beyaz ya da siyah tişörtler giyiyordu o dengesiz aylarda, Ahmet'in çok kısa değil mi dediği mini etekler takıyordu kıcına, uzaktaki nişanlının hediyesi lastik ayakkabılar oluyordu ayağında. Sabahleyin otele havlularla geliyor ve yemekhanenin bitişiğindeki duşlarda yıkanıyordu, lojmandaki duşu kullandığı yoktu, elinden gelse lojman tuvaletini de kullanmayacaktı. Yani güne servise binmekle ve Mutluluktan Uçarsın'cılar için yapılmış duşa girmekle başlıyordu, Ahmet'in bahsettiği paranın bir türlü birikmeyeceğini seziyordu, personele maaşlarından önce avans vermişlerdi, aslında Side'de sulansın diye verilmiş bir cep harçlığıydı bu. Ahmet kimin nerede çalışacağını belirten haftalık çizelgeler hazırlıyordu, milletin off günlerini hesaplıyordu, kendisi ise gecesi gündüzü olmayan bir adamdı. Kızlar tüm samimiyetleriyle dünyada bu kadar yakışıklı bir adamla karşılaşmadıklarına yemin ediyorlardı, Mutluluktan Uçarsın

Otel’ni erkeklerden farklı olarak sırf onun varlığı yüzünden romantik bir yer olarak görüyorlardı. Gerçek şu ki, kadınların akıl almaz işkencelere ve eziyetlere bana mısın dememelerinin sebebi bu romantizmdir. Kendi hayatınızda da en çirkinlerin suratlarında bile pembe mutluluk gülleri açtığını görmüşsünüzdür. Yemekhanede Ahmet zaman zaman Kırlihanım’la laflıyordu, öğrendiğine göre doldurduğu iş formu yiyecek içecek müdürünü güldürmüştü, Kırlihanım forma neler yazdığını hatırlamıyordu.

“Boşver. Bunu yazan kadın nasıl olabilir diye düşünmüştüm,” diyordu Ahmet.

“Ama mülakatta gördün beni.”

“Mülakata gelmeseydin de iş değişmezdi, yazdığın formdan alırdım seni...”

Zeliha açlıktan geberir gibi çiğnemedi yutuyordu lokmaları, ekmeği ağzına topak topak atıyordu, önüne salatasındaki marullar dökülüyordu. Bardakta parmaklarının izi kalıyordu, alnının sanki bir inşaat işçisiymiş gibi güneşten kırmızılaştığı görülüyordu. Kırlihanım’ın kulağının dibinde tikanır gibi konuşuyordu:

“Kırlihanım’ım bu erkek seni sevdiğini böyle belli ediyor...”

Kırlihanım şimdi de yemek yiyemez olmuştu, kaşığıyla tabağındaki bezelyeleri eziyordu, yoğurt diye ağzına aldığı şey yağa benziyordu. Zeliha’nın yüzünde üstüne düşeni yapmış olmanın sevinci ve kıvancı okunuyordu.

“Aşkta en önemli sorun zamanlamadır bebişim...”

Ağzı dolu olduğu için burnundan konuşuyordu, tabağının önünde zulasından çıkardığı turşu kavanozuna parmaklarını daldırıyordu, ODTÜ’lülerden Petek, Burçin’in tabağındakileri de temizliyordu. Side’ye göre kalın bir kot pantolonla geziyordu Petek, giyime kuşama sardırmayacak kadar güzeldi. Ote-

lin tek gerçek mutlu kişisiydi, hiç öyle mutluluktan uçurulmasına gerek yoktu. Her kadının kendinde bulmaya can atacağı sakinlik, tatlılık ve zekilik hiç kimsede bu şekilde uyum içinde olmamıştır. Kokni de ondaki uyumun farkındaydı, içine hiçbir kötülük kurdunun yerleşemeyeceği bu varlığa nasıl yaklaşılabileceğini bilmiyordu. Karşısında elimizin ayağına dolacağı insanlar vardır, bunların yanında en kibar hareketimiz bile keriz bir şekle girer, işte o nadide insanlardan biriydi Petek. Onun ağzından ne Zeliha'nın lan'ları, ne de Mine'nin fuck you'ları çıkıyordu. Mine sık sık sinir krizlerine benzeyen çıldırışlarla kendinden geçiyor ve gözlerini patlatarak fuck you diye küfrediyordu. İnsan en berbat ilişkisini bitirmiş olsa bile artık aynı insan olamaz, aşk ilişkileri tüketicidir, bunun en bariz örneği Mine, bir taraftan tıklarken bir taraftan da Kırli hanım'la Ahmet'in muhabbetine kulak kabartıyordu. Zeliha cebine bir avuç kürdan doldururken şöyle diyordu:

“Alo Fetva hattına göre, flörtleşirsen zina yapmış sayılırsın. Güzel koku sürersen orospu olduğuna kanıtlamış olursun. Bir adamla bir yerde yalnız kalman, o adamın seninle seks yapacağı anlamına gelir. Herif hemen düzüşme pozisyonuna girer. Alo Fetva hattına göre, sen de, hadi oradan lan diyemezsin. Sonra herif seni ciyak ciyak siker ve ortada suç mu oluşmaz.”

Mine Mutluluktan Uçarım'cılara reva görülen tek katlı kağıt peçeteyle, ağzının kenarına bulaşmış kana benzeyen yemeğin sosunu siliyordu. Kırlihanım'ın önünde de ağzını sildiği bu kağıt peçetelerden bir öbek vardı. Sorun şu ki, iyi adam diye bir şey yoktur. Alo Fetva'cılarım, din yorumcularımın, şunların, bunların göremediği şey stratejilerdir, bu seksist heriflerin aklıyla insan kendi evinin yolunu bile bulamaz. Zeliha tahinli kemalpaşasını tıklarken şöyle diyordu:

“Gün gelir en namuslu kızlar bile kocalarını ya da nişanlılarını boynuzlarlar. Bu dünyanın en bozulmamış ilkesidir. Ne zaman bu ilkenin gerçekleşeceğini hissetsem yüzümde güller açar, beni titreten güzel bir film seyretmiş gibi olurum.”

“Ablalar su istiyor musunuz,” diyordu Volki, elinde koca bir sürahiyle ayağa kalkmıştı. Çocuğunun yemeğinden, çişinden, uykusundan sorumlu olan bir baba gibi görünüyordu. Meslektaşları alkolik barmenlerle de bir ilgisi yoktu, taşlı bir vadada yanlışlıkla açmış bir çiçektir sanki. Hiçbir ülkede yabancılık çekmeyen bu er kişi, kızları kötülüklerden koruyabilir miydi acaba? Side Manavgat arasında kale gibi bir binadaydılar, koridorlar koridorlara açılıyor, sadece gölgelerin ve sessizliğin eşlik ettiği bomboş salonlarda ya da odalarda buluveriyordu insan kendini. Ülkenin ünlü sanatçıları tarafından yapılmış, duvarların mermer süslemeleri buz gibiydi, sanatçıların tercih ettikleri menekşe morlarından, göl yeşillerinden, çingene pembelerinden, sanıldığı gibi bir sıcaklık değil, dondurucu bir soğukluk yayılıyordu. Nasıl bir kalbin eseri idi bu devasa otel, Kurt’un saydığı kurallar her gün hatırlatılıyordu:

Kıl yok

Yara yok

Kir yok

Herkes hiç istisnasız her gün kıllarından, yaralarından, kirlelerinden arınmak için paralanıyordu, buna karşılık hiç kimse yeterince temizmiş gibi görünemiyordu. Turizm otelcilik mezunlarının sürüldüğü yapay kokular kırk metre öteden duyuluyordu, doğallıkla piyasanın en boktan kokularıydı bunlar. Gene de buram buram kir ve ter kokulmasından iyiydi. Mutfakta çalışan Pırl’ın orasında burasında nohuta benzeyen sigiller çıkıyordu, mutfakın bir köşesinde, misafirlerden uzak olduğu için sigilleriyle barıştıktı şimdilik, yara bandıyla ka-

patmaya çalışıyordu onları. Bu Silifkeli kızın temizlik kurallarına dikkat ettiği de yoktu, tuvalette hacetini gördükten sonra sifonu çekmekten bile acizdi. Eski moda tipi ve pisliği erkekleri define bulmuş gibi sevindiriyordu, göz açıp kapayıya kadar mutfak ekibinin yıldızı olmuştu, mutfaktakiler otelin en olgun insanlarıydı şüphesiz. Bir kişinin mutfakta çalışıp çalışmadığını anlamak dünyanın en kolay işiydi, gerçek yaşından bin kat yaşlı birini görürseniz o mutfak ekibindendir. Hayatında hiçbir muhalif düşünceyle tanışmamış ve en büyük hayali hacca gitmek olan biri ideal mutfak çalışanıdır. Sırf canınız sıkıldığı için yanaştığınız kişi, sizi on saniyede deliye çevirmişse, işte sizi delirten o şahıs bir mutfakçıdır. Kısaca mutfak ayrı bir bölgedir, otel için tamamen yaşamsal bir bölge, işlerin hiçbir zaman bozulmaması gereken bir yerdir. Herkes gözden çıkarılabilir, ama aşçılar asla. Kahya kadın Aslı'nın bile kafasının ermediği bir matematiktir bu, hayatında bin kere deneyimlemiş olduğu gibi, bu tutucu, bu cahil insanlarla fazla uğraşılmayacağını bilir. Karşıdan kostak kostak yürüyerek gelen birini görürseniz bilin ki o mutfak ekibindendir. Sürekli kariyer hikayeleri anlatan kişiler, domateslere gül şeklini vermeyi bilen soğukçular ya da sıcakçılardır. Tıraş olmayı unutmuş, ama kendini beyzade gibi gören biriyle karşılaşırsanız, bu bilin ki bir pastacıdır. Otelin patronları Tozlukirpi, Osurlu ve Hücumen bile bir aşcının kafasını attırmanın kendilerine pahalıya patlayacağını bilir.

Yemekten sonra Mutluluktan Uçarsın'cılar kendilerine verilen işleri görmeye gidiyorlardı, bu işleri yaparken en zoru sessizlik kuralına uymaktı, hatta önlerindeki işin doğru dürüst yapılmasından bile mühimdi sessizlik. Kutsal sessizliği bozan tek kişi Kokni'ydi, Londra'da sokak şarkıcılığı yaptığı o eski günleri, bu otel günlerine yeğliyordu:

“Elinde bir tahta beziyle, Şehrazat balesindeymiş gibi parmaklarının ucunda yürümek salaklıktır.”

Çalışanlar arasında Kokni’ye dış bileyenler vardı, elbette hiç kimse içinde bulunduğu durumun nahosluğunu duymak istemez, bu durumda insanlar annelerini bile öldürebiliyor. Annenin biri çocuğuna faturaları ödeyecek gücü olmayan bir asalak olduğunu ve hayatta hiçbir sınavı geçemediğini söylüyor ve ölüm fermanını imzalamış oluyor. İşte iş bu derece basit.

“Otelde her şey gıcır gıcır olmak zorunda...”

Parmak uçlarında camları, kapıları parlatan personelin Mümin Osurlu’yla tanışması böyle oldu, tam herkesin beynine kan çıkmışken, ellerindeki bezleri insan ya da hayvan boyunmuş gibi sıkıyorken, gıcır gıcır çıkmıştı karşılarına. Osurlu bir Türk babadan ve Lübnanlı bir anadan doğmuştu, gözleri Lübnanlı anasınınki gibi kapkaraydı, beyazı görünmeyen bu gözler eziyet çeken ırkını ele veriyordu. Kalçaları bir erkeğinkinden çok kadınınkine benziyordu, zamanında kızlarla birlikte hulahop çevirmiş, omuriliğinin dik durması için kafasının üstünde kalın kitaplarla gezmişti sanki. Kan kırmızısı dolgun dudakları yakışksız bir şehveti gösteriyordu, aşıklarına acımasızca davranan Karmen’in erkek versiyonuydu bu kırma herif. Bunun dışında, yüzü alınına düşmüş saçlarıyla bir heykel kadar donuktu, çok zeki insanlar zamanla yüzlerindeki ifadeyi kaybederler. Bir çocuk size duvara bakıyormuş gibi bakıyorsa, bu onun ilerde Osurlu gibi biri olacağına işarettir. Gerçek şu ki, kendilerine daima süperlik empoze edilen çocuklardan Osurlu gibi insanlar çıkar. Bu adamın hırıltılı sesinden herkes huylanmıştı, böyle şeylere alışık olan Volki’nin bile korkudan yüzü Kermit gibi yemyeşil kesilmişti. Bazen insanlar çok korktuklarında kekeler, doğal bir şeydir bu.

Osurlu da bunu biliyordu tabii, milletin dilini bağlayıp, kalbini durdurabileceğinin farkındaydı.

“Aç bakayım ellerini...”

Zayıf, uzun boylu bir kominin ellerini açtırıyordu, el falına bakacakmış gibi. Çocuğun elinde, cam suyundan morarmış, orası burası delik bir fanila parçası vardı. O sıra duyulan tek ses, Osurlu’nun dişlerinin gıcirtısıydı. Dişlerini gıcırdatan otel patronunun, kapkara saçlarının arasında tek bir ak bile yoktu, saçlarını geriye doğru taramasından yakışıklılığına güvendiği belliydi. Ama kesinlikle iyilikle alakalı bir şey yoktu onda, iktidarla iyiliğin bir arada olamayacağını gösteren örneklerden biriydi yalnızca. Pantolonunun paçalarından birinin, ötekinden bir santim kısa olmasından başka giyiminin gözle görünen bir kusuru yoktu. Kırlihanım kendi morarmış beziyle yerden talaşımı bir şeyler toplarken Volki’ye soruyordu:

“Neden ellerine bakıyor bu çocuğun?”

“Özel sorunları yüzünden...”

Volki malasının ucundaki macunla küçük bir deliği kapatmaya çalışıyordu, yarın öbür gün bütün deliklerden haşere fıskırdığını düşünün. Bu haşereler yüzünden müşterilerin kafayı oynattığını düşünün, banyolarında çıkan bir karafatmanın ya da hamam böceğinin nelere muktedir olacağını düşünün. İnsanlar evlerinde doğal karşıladıkları şeyleri para döktükleri otellerde doğal karşılamazlar, her türlü aksiliği kişiselleştirir ve çingar çıkarırlar. Yaş eşiğinin yetmişe seksene geldiği Almanların bile kavga etmek için yeterince güçleri vardır, onların elma suyu içen bunaklar olduğunu düşünmek bir hatadır. Duruma ve yere göre bir canavar kesilmek yaptıkları en kolay şeydir, yığınlarca insanın en büyük hobisi turlara yazılmak ve yabancı ülkeleri tanımadır. Bütün bunların nedeni can sıkıntısı ve ölümü atlatma yanılsamasıdır. Varisli bacaklarıyla kendilerini

otellere atarlar ve hafızalarındaki her şeyi silmek için didinirler, aslında hayat boyu yaptıkları budur, geçmişten kurtulmak. Mümin Osurlu gibileri insanların zaaflarını bir görüşte anlarlar, onların en gizli saplantılarının röntgenini oracıkta çekiverirler. Kırlihanım yere kedi gibi çömelmiş soruyordu:

“Aramızdan kontrol için neden küçük komiyi seçti?”

Kepçe kulaklı Volki yüzde yüz bir sabır küpüydü, annesinin karnından elindeki malayla çıkmış gibi bir hali vardı, kirpikleri ve kaşları saçma bir çocuk oyununda yandıktan sonra yeniden çıkmıştı.

“Güzelim ilk kural, bu gibi heriflerden korkman gerektigidir.”

Sırtını kocaman mavi bir sütuna yaslayan Osurlu, komiyi soru yağmuruna tutuyordu, çocuğun dilini de görmek istiyordu ve kominin küçük pütürlü dili aynen kertenkeleler gibi ağzından dışarı çıkıyordu. Bu arada çocuk bacak boyunu ve göğüs genişliğini söylemek zorundaydı. Dişleri anne dişi miydi, yoksa yaptırmış mıydı. Askerlik muayenesine benzeyen bu şey için komiyi donuna kadar soydurabilirdi. O sıra hangi delikte ve neyle meşgul olduğu bilinmeyen Zeliha’nın sesi geliyordu:

“Lan hemen atılmazsak daha kim bilir neler göreceğiz.”

Eğer bir işe girmişseniz sürekli atılma paranoyası çekersiniz, bu her türlü hastalıktan daha beter bir şeydir, çünkü en sağlam bünyeyi bile yer bitirir. İçine düştüğünüz bu sakat durumu pusuda bekleyen Nazen Hanımdan, Safiye’den ve polis Aslı’dan saklayacak kadar güçlü olmak zorundasınız, aslında hayatın her alanında paçayı kaptırdığınızda ölü yerine konulacağınız bu tip Bermuda şeytan üçgenleri vardır. Başka deyişle, bir iş yerinde olmak mayın tarlasında olmak gibi bir şeydir. Bu kafadan çatlaklar sizi suçlu şahıs, hasta şahıs, tehlikeli şahıs diye ihbar etmek zorundadır, maaş bordrolarında

yazılmayan bu alçak görevler için ayak altında dolaşırlar, ofislerine kapanıp notlar yazarlar, bir kahve içmek için evlerine davet ederler falan. Hiç kimse size asıl işin bunlarla başa çıkmak olduğunu söylemez, istediğiniz kadar bacaklarınızda kıl barındırmayın, gün boyu da manyak gibi sırtın, işin özü en dipte, asla söylenmeyende yatar. Mümin Osurlu çocuğun ayak numarasını da öğrendikten sonra çekip gitmişti.

“Volki bu herif dişine göre birini mi arıyor?”

Volki’nin yüzü toz toprak içindeydi, kumda oynayan çocukları andırıyordu, ne var ki yanaklarındaki dev çiziklerin ne anlama geldiği belli değildi. Yaşı başı bilinemeyen bir hipototomdu sanki.

“Burada parayla seksi birbirinden ayıramayan bir sürü hıyar göreceksin, unutma ki kendine imparator diyen egomanyakların yaşadığı bir ülkedeyiz.”

Mine’ye ağlamaklı bir haller gelmişti, birini tırmalayacak küçücük kediler gibi olduğu yerde mırıliyordu:

“İngiltere’de bile bu kadar şoven birini görmedim, kim bir kominin aletinın boyunu merak eder be. Alçak köpek.”

Mine’nin sınırları ne kadar zayıfsa, Ahmet’inki o kadar kuvvetliydi, kızın Osurlu’ya alçak köpek dediğini duymuştu, duygularını hemen ele veren insanlardan nefret eden biriydi, ona göre Mine uluorta ağlayanlar, bayılanlar, ağzına geleni söyleyenler kategorisindeydi. Kesin yargısı ona, kızın şoven İngiltere’de şimdi bildiğinden daha çok şey öğrenebileceğini söylüyordu. Hayat insana alçak köpekler de dahil, müthiş olanaklar sunar, ama biz bunun pek farkında olmayız, zulüm bazen hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kadar iyi bir öğretmendir. Kişiliğimiz esasen hep berbat durumlarda oluşur, tamamen korumasız kaldığımız alanlarda. Bu minvalde Mine sadece yaşadığı hayal kırıklıklarından bahsedebiliyordu, bir kadın

olarak yaşadığı kırıklıkların haddi hesabı yoktu, zulmü daha çok aşkın içinde görmüştü. İngiltere tarihi, erkeklerin ona çektiği işkencelerin tarihiydi. Ona bakarsak bu mikro mahrem tarihlerden de öğrenilecek çok şey vardır. İşte İngilizceyi kusursuz konuşan bu lise mezunu kız, herkesin ellerindeki fanilalarla işe girdiği bir sırada çıkıp gelen Osurlu'da bir insan hakları düşmanı görmüştü. Bu herif karşısında belirince fanilasma daha çok yapışmıştı, şimdiye kadar öldürmek istediği adamların toplamı gibiydi, yoksa Osurlu'nun somut varlığından neden öldürme kokuları gelsin. Ahmet havayı dağıtmak için kısa zamanda yeni işler icat edivermişti, herkes cam ve kapı temizliğini geride bıraktığı için memnundu, birkaç Mutluluktan Uçarsın'cı havalandırmada sigara tütürmeye gitti. Burası personel girişi, çıkışta çantaların arandığı yerdi. İşte bu tüpe benzeyen şeyin içinden geçerken Mutluluktan Uçarsın budalalarının çantalarına bakılırdı hırsızlığı önlemek için. Onlara Antalya'daki brifingte bir aile çatısı altında oldukları söylenmiş, doğal hırsız yerine konulacakları söylenmemişti, şöyle ki, adilikler birden insanın önüne eylem olarak çıkıverir. Sonuçta bir şey yürütmek istiyorsan o tüpü geçmek zorundasın. Ama bir gün lojmandaki odanda seni ziyarete gelen Safiye'ye salaklığın tutup neskafe ikram edersen hapi yutar-sın, diyelim ki bir şey ikram etmedin bu kariya, o gene de senin hırsızlığını çok gelişmiş güdülerini sayesinde anlar. Her halükarda zımbalanmış olursun, dışarıdan aldığın bir mal bile otelin malı gibi görünür. Kısaca bir iş yerindeysen çamur yemekten kurtulamazsın. Dünyanın en dürüstleri bile Safiye'lerin, Aslı'ların vesairelerin atacağı boka maruz kalır, avukat mavukat da tutamazsın. Antalya civarındaki avukatların hiçbirisi işe yaramaz, balkabağı büyüklüğündeki kafaları ve kıçlarıyla beden olarak da ruh olarak da sinir bozarlar. Para-

nın deformasyona uğrattığı bir tip görmek istiyorsanız laf olsun diye bir avukata uğrayın, çocuğunuza para babalarının yağcılığı hakkında bilgi vermek istiyorsanız, direkt elinizin altındaki bir avukatı gösterin, o ne demek istediğinizi anlar. Mutluluktan Uçarsın patronları sık sık yağcılılarıyla birlikte, lobi barda, havuz barda milletvekilleriyle, Anayasa Mahkemesi üyeleriyle, gazetecilerle, eğlence dünyasından ya da yazı dünyasından tanıdığımız ve sanatçı dediğimiz insanlarla falan görünür. Hepsi bir ağızdan yer içer ve devlet politikasını biçimlendirir, çocuğunuzun dikkatini böyle manzaralara çektiğinizde, ufağlığın soracağı her türlü kritik soruyu kaale almak durumunda kalırsınız. Bunların sıradan yakınlaşmalar olmadığını anlatmak size düşer.

Saatlerden beri otomatik makine gibi çalışan Kırlihanım, kafasını kaldırıp baktığında etrafında kimseyi göremedi, ne Volki, ne Mine, ne ODTÜ'lü kızlar, ne Egeli kızlar, ne diğerleri vardı. Tek tanıdık şey elinde tuttuğu kapkara fanila parçasıydı. Temizlik ve cila kokusunun arasında uzuvlarını kaybetmiş gibiydi, çok uzaklardan gelmiş bir yabancıydı. Gökyüzü karararmaya başlarken mitolojik hayvan heykelleri, güller, tablolar ve bitmeyecekmiş gibi görünen kapılar arasında dolaşıyordu. Işık mermerlerin üstünde altın gibi parlıyor ve bu ışığa baktığında gözbebekleri yanıyordu. Şu an gizli köşelerden gürleyecek Kokni'nin sesi ya da kahkahası için neler vermezdi, fakat kendi ayak sesinden başka ortalıkta çıt yoktu, sessizlikten düşmanca bir tını yayılıyordu. Daha ilk müşterilerini bile kabul etmemiş devasa bir otelin kimbilir hangi bölgesindeydi, biraz önce Romulus koridorundan mı, sahanlığından mı ne geçmişti. Romulus'u dışı bir kurdun emzirdiği masmavi bir mozaigi, adı reklam dünyasında sık sık duyulan ünlü bir sanatçının eserini görmüştü. Mutluluktan Uçarsın patronların

ismarladıkları eserlerle doluydu, seramik sanatçlarına, mozaik sanatçılara, figür sanatçılara çalışma sahası olarak Roma iktidarı gösterilmişti. Sezar Çay Salonu, Hadrianus Jimnastik Salonu derken Brütüs Tiyatrosu'nun kocaman, kapkara ağzına kadar gelmişti. Vahşi hayvan ağızları gibi derin ve soğuktu bu giriş. Kafasını uzatsa kanlı ve acımasız bir gösteriyle karşılaşırды belki de, ama yakında, otel tam olarak dolmaya başladığında animasyon ekibinin bayağı skeçleriyle Brütüs'ün kemikleri sızlayacaktı. Tarihi bir piyesi canlandırmaya kalktıklarında bile içine sıcılmış olacaktı piyesin. Kirlilihanım mutlaka bir yerlerde kostüm odası vardır diye düşünüyordu; perukların, çizmelerin, maskelerin, tüylerin neşelendirildiği bir odadan mahrum bırakılmak suçtur diye düşünüyordu. Ama yirmi birinci yüzyıl kapitalistlerinin Romalı sülaleleri kadar eğlenemeyecekleri açıktı.

Bir buzhane kadar soğuk girişle Brütüs Tiyatrosu'nun kan kırmızısı perdelerini uğursuz bir hava akımı oynatıyordu. Şaşırtıcı olan şu ki, temizlik kokusunun yerini bir saniyede çürük et kokusu almıştı, yerde sürünen perde açılrsa bozulmuş uzuvlar bir arada görülebilecekti sanki. Kirlilihanım oradan hızla uzaklaştı, hiçbir gösteriye tahammülü yoktu, Volki'nin yanında fanilasıyla cam kapı ovuyor ya da misafirlerin yastıklarını kabartıyor olmalıydı şu saatte. Yolunu soracağı hiç kimselere rastlamıyordu, bu mezar sessizliğinde karşılaşacağı kişi de diriden çok ölü olurdu herhalde. Bir Mutluluktan Uçarsın elemanıysanız bedeninizi gün boyu taşıyacak sağlam bacaklarınız olmalı, yoksa bir haftada ıskartaya çıkarsınız. Hiç kimse size bacaklarınızı güçlendirmeniz gerektiğini söylemez, ama aslolan budur, sizin bedensel dayanıklılığımızdır işin aslı. Gün boyu kıcınızı koyacağınız bir tabure bile olmayacaktır, mağazalarda çalıştırılan ve ellerine köpek kuyruğuna düşmüş bir

para verilen insanlar da bu muameleye tabi tutulur. Mutluluktan Uçarsın Oteli varis, artrit, bel fıtığı, ayak nasırı gibi hastalıklar üretir, bir Mutluluktan Uçarsın budalasının alacağı ikramiye budur. Bu tip otellere girenler hayat boyu çekeceği hastalıklar edinir ve bu da kimsenin umurunda olmaz. Bacaklardaki kıllar, koltuk altlarındaki tüyler, yüz nahiyesindeki siğiller ve yaralarla uğraşırlarken, siz yavaş yavaş yazılı olmayan kurallar gereğince derinizin altından çürürsünüz. Zamanla dik duramayacak kıcıkırık biri haline gelirsiniz. Şimdi filinta gibi duran bellboyları, garsonları, komileri bekleyen gelecek budur, ama hiç kimse onlara bu kötü kaderden bahsetmez. Psikolojik danışman Nazen Hanım gibileri millete moral pompalamaları ve başa çorap örebilecek manipülatörleri teşhis etmeleri için işe alınır. Mutluluktan Uçarsın Oteli'ne düşmüşsen içindeki katil, kundakçı, hırsız, gaspçı sen farkında olmadan dışarı çıkartılmaya çalışılır. Günün birinde kendini bunların olmanı istediği kişi halinde bulabilirsin, yani bünyeden hemen atılması gereken toplumsal mikrop. Düşündüğünde işletme sahipleri, işverenler senden bile paranoyaktır.

Kırlihanım her kadın kuytu dönemeçlerine serpiştirilmiş misafir tuvaletlerinden birinin önündeydi, titiz bir ev kadını kendi tuvaletini nasıl temiz tutarsa bunlar da öyleydi. Hatta daha fazlasıydı, kocaman lavaboların önleri çiçeklerle süslenmişti, misafirler hacetlerini sera düzenlemesinin içinde görsünler istenmişti. Koyu kırmızıları, parlak sarılarıyla bir çiçek sarayındı burası. Bu serinlik ve hoşluk yuvasında yeşil minderli bambudan bir koltuk bile vardı, hayalci hanımlar gözlerini kapayıp kısa bir rüya görebilirlerdi bu koltukta. Kestirmek için idealdi ve Kırlihanım bu gizli köşeyi her gün bir ibadethaneymiş gibi ziyaret etmeye karar verdi. Ayrıca bu ibadetlerin kimseye söylenmemesi gereken gerçek bir sır olarak kalma-

sında da kararlıydı. Tanrı bile ibadetin gizli yapılmasından yanadır, şartlar göz önüne alındığında bu zevki dillendirmenin alemi yoktu. Zaten bir Mutluluktan Uçarsın'cının ilk keşfetmesi gereken şey dil ekonomisidir, böyle bir yere düşmüşsen ketumluk işe yarar bir tutumdur. Böylece Kırlihanım misafirlere ayrılmış tuvaleti kullandı ve bambu koltukta bir mola verdi kendine. Otele adım attığından beri en mutlu olduğu anlardı bunlar, özellikle yataktan kalkarken hücum eden bütün kabuslardan ve canavarlardan fersah fersah uzaktı, sevincinden elleriyle, uçları beline kadar inen upuzun saçlarına yeni bir şekil bile verdi. Saçlarının rengi kırmızıydı ve şimdilik kimsenin bu renge bir şey dediği yoktu. Üstüne yapışan bu mutluluk rüzgarında Kokni'nin ona parola gibi söylediği sözleri duyar gibi oldu:

“Hey Kırlihanım salağın birine benziyorsun.”

Arazi olmanın anası Zeliha, Mutluluktan Uçarsın budalarını kuş gibi ürkek buluyordu, İngiltere’de de öyle yaşamıştı, genel ahlakın dışında. Mantık insanı İngilizlerin arasında polisin sürekli şüphelendiği bir şahıstı, bölgesindeki her adli olayda sorguya çekilmişti, ama öyle tecrübeliydi ki, bir muhbiri gözü kapalı anlayabiliyordu. Kısaca zorlu lokmaydı, otele en nefret ettiği kişi housekeeper Aslı’ydı, yani nam-ı diğer sarı çıkan, Zeliha’nın adlandırdığı şekliyle kene. Kokni’ye göre sünepe, sürekli kötü dikişli pantolonlar giyen, ama fiziksel olarak hiç de çirkin olmayan Aslı öldürücüdür. Bir Mutluluktan Uçarsın’cı onu bir şeye benzetemiyorsa hata eder, Kırlihanım her gece uyumadan önce polis Aslı’nın şerrinden korunmak için Tanrı’ya dua ederken en çok Kokni’nin başına bir bela geleceğinden korkuyordu. Topun ağzındaki kişiydi Kokni, eski çağlardan kalma bu savaşçı için de merhamet ve yardım istiyordu Rab’den. Kırlihanım Zeliha’nın lojmandaki ganimetinden

istediği gibi faydalanan yegane insandı, her toplulukta olduğu gibi kızın bu cömertliğini hayra yormayan tipler vardı. Bu tiplerin ürettiği aşk söylentileri, çorak lojmanın üstüne yayılan pembemsi buğu gibiydi. Ağzı bozuk Zeliha'yla ana kuzusu Kırlihanım'ın kederli aşkı, Raif'in karısı Safiye'ye yüzyıl yetecek bir öyküydü. Safiye hayatını gözlerden uzak Mutluluktan Uçarsın lojmanında geçirmeye ahdetmiş biri olarak idmanlı sayılırdı, çıkıp geldiği pis deliğe bakılarak. Geçmişinden çok az söz eden bu kadının, insanlık dışı şartlardan geldiğini gösteren hiç kırpamadığı takma bir gözü vardı, konuşurken bazı harfleri söyleyememesi aldığı bir cezayla ilgiliydi. Adalet için verilen cezada masumiyet en önemsiz şeydir, zira dehşet her türlü değeri alaşağı eder. Safiye'nin uzakta dağlarla çevrili ve bütün ulusa sadece ***o bizim köyümüzdür*** nostaljisi esinleyen köyünde de yeterince dehşet vardı. Bu minvalde herkesin stres atmaya ve yorgunluk çıkarmaya geldiklerini söyledikleri turizm cennetlerinde de dehşet kol gezer. Ama bu tip yerlerde insanlara gösterilen şey, parmak arası tokyolu bir Almanın mutluluktan kasılmış yüzüdür, o yüz ve bedenle demek istenir ki; herkese yetecek kadar zevkimiz var. Düşünürsek çok üstü kapalı bir şeydir bu, zevk satıcıları hayattaki en ulaşılmaz şey ellerindeymiş gibi yaparlar, hatırına onca paranın döküldüğü bir endüstrinin parçasıdır bunlar.

“Kızım kayboldum ben!”

Kırlihanım beni duysa duysa Kokni duyar diye düşünüyordu. Zeliş maddi varlığını istediği zaman görüntüden silen bir ilaç keşfetmişti sanki, ancak kozmik deneylerle kafayı sıyırtmışların üstesinden geleceği bir şeydi bu. Ayak bastığı yerler asla görülüyordu, esasında olayların müdahale edebileceği kadar yakınındaydı. Cevap çabuk geldi, Kokni'nin hırıltılı sesi ameliyat masalarının lambalarını andıran tavandan çıkmıştı.

“Kırlıhanım bebeği feci yakalandın.”

Bu uyarıyı duyar duymaz karşısında biten, daha doğrusu bir tepeden yuvarlanmışa benzeyen herifi gördü, herhalde en görmek istemeyeceği kişiydi bu zat-ı muhterem. Kırkla elli yaş arası, ağlamaklı suratlı, yusuvarlak vücutlu Zafer Tozlukirpi kafasında bir bulmacanın parçalarını birleştiriyor gibiydi. Kırlıhanım bebeği bu bulmacanın neresindeydi, kızı baştan ayağa süzüyordu -bu tip adamlar niye işe hep süzmeyle başlarlar. Bu koca deniz topu mini mini elleriyle bir hareket yapıyordu, ağzına koyacağı bir sigaranın, bir puronun, bir bilmem neyin eksikliğini dışavuran bir hareketti. Bunun dışında Zafer Tozlukirpi yalanmadan konuşamayan biriydi, bir yığın ciddi laf sarf etmeye çalışırken, bir yığın da tükürük sarf ederdi. Botoks aşığıydı, yüzü gerdirmekten davul gibi olmuştu. Zafer Tozlukirpi televizyon seyircisinin yakından tanıdığı biriydi, kah sabahın köründe ünlünün birinin pişirdiği sıcak bir keki yemeye çalışırken görünür, kah halk jürisi olur, kah paraya yön verenler kimliğiyle finans analizlerinde bulunur, kah dini konularda bir televizyon hatibiyle çene çalmaya çıkardı milletin karşısına. İlgi sahası genişti, daha küçükken bile büyüklerin işlerine burnunu sokardı, dediğine göre çocukluğunu yaşayamamıştı. Aşk ilişkilerinde sürekli bu ruhsal yarasını ileri sürer ve aşıklarından onu çocukluğunu yaşatmasını isterdi, ıstırap çekiyormuş gibi dolaşmasının nedeni buydu. Hepsini boş verin, tanınma hırsı bütün duygularının önündeydi. Şüphesiz Mümin Osurlu kadar zeki değildi, dediğine bakılırsa halkına karşı aşırı bir merakı vardı, kokoz bir sosyologun insancıklar diye hitap ettiği ve aslında hiçbir sefilliğin yok edemediği bu dokuz canlı topluluğa hayranlıkla birlikte korku beslerdi. Fakat korkusu onları aptal yerine koymasına engel değildi. Halkın önünde çoğunlukla nüktelerinin ve hika-

yelerinin dozunu kaçırır, bunu da salaklığına değil de şeffaflığına yorardı. Arsızlığı üst seviyedeydi, olgun kadınlardan değil de genç kızlardan hoşlandığını her fırsatta söyler, yanında yüksek topuklarıyla zor yürüyen çırpı bacaklı liseli kızlar taşırdı, bu kızlar onun bir nevi uğuruydu. Şans melekleriydi, çocukluğunda hoplayıp, zıplayamadığı ve asılamadığı kızlardı. Bu kızların hepsi de kendilerini bir an önce sahnede görmek isterdi, sahne lafı büyülü bir laftı. Bir kıza hiçbir şey vaat edemiyorsanız, eğlence vaat edin, menajeri olacağınızı vaat edin, sahne kariyeriyle bire bir ilgileneceğinizi vaat edin. Hiç bir şey vaat edemiyorsanız onu mutluluktan uçuracağınızı vaat edin. İşte hap budur, vereceğiniz vaatlerle ilgili bir şeydir yutturacağınız şey.

Misafirlerin tuvaletinden çıkarken görünen Kırlihanım suç işlediğinin pek farkında değildi, Kurt'un otelin adma saydığı yasaklar, özünde komik olan pek soyut şeylermiş gibi gelmişti ona, halbuki Kokni kafasına sokmaya çalışmıştı bunları. Şu an karşısında biten koca göbekli adama selam verip yoluna gitmeye yeltendi, Zafer Tozlukirpi şaşkınlıktan çığlık atacak gibiydi. Kızın terbiyesizliği yüzünden içinden tuhaf sesler çıkarıyordu, herhangi bir dille ilgili olmayan bu ilkel sesler için bol bol tükürük harcıyordu. Şaşkınlık sırası Kırlihanım'daydı, çekip gitmesinin engellenmesini anlamış değildi. Tozlukirpi kız hakkında bilgi almaya karar vermişti:

“Personel misin sen?”

Pöff, bu bir kamera şakası, kameraya bakın lütfen denilseydi Tozlukirpi'ye, halkın çok iyi bildiği beylik sırtışıyla durumu kurtarmaya çalışırdı.

“Evet ben Mutluluktan Uçarsın personeliyim.”

“Yasak olan şeyler söylenmedi mi sana?”

“Hepsi söylendi.”

“Hepsi söylendi, ama sen kuralları kıcına takmayacak kadar cüretkarsın. Söyle bakalım bir personel tuvaleti yok mu burada?”

“Orası leş gibi. Neden misafirlere temiz taraflar bize pis taraflar düşüyor?”

Sorunun saflığı karşısında Tozlukirpi elektrik çarpmış gibi titredi ve ağzındaki tükürük hokkasından tükürük arandı. Çalışanlara neden pırl pırl tuvaletler yapılsın, siyasi rejimle ilgili bir konuydu bu. Köklerinin tarihin derinliklerine kadar indiği karanlık bir mevzu, özgürlük mücadelesinin bitmediği ortadaydı. Mutluluktan Uçarsın’daki hiyerarşide de en kötü tuvaletler, en kötü yemekler, en kötü yataklar, en kötü giysiler çalışmak için yurdun dört bir köşesinden gelmiş insanlara düşer. İş garantisi zaten hiç söz konusu değildir. Patronlar seni istedikleri zaman kapı önüne koyarlar. Devlet erkanyla birlikte, dünyayı kadınlar kurtaracak, annelere yardım eli, çocuklar ölmesin, küresel ısınma için kırmızı alarm, beyaz mektup gibi zirvelerde görebiliriz bunları. Bu gösterir ki; bütün ipler yanlış kişilerin elindedir. Zafer Tozlukirpi sahibi olduğu bir televizyon kanalında, yandaşlarıyla birlikte doğruluk adına sabaha kadar kıcını paralar, bu gösterir ki; mangalda kül bırakmayan insanların insanlığından şüphe etmek gerekir.

Tozlukirpi sözcüklerin üstüne tane tane bastı:

“Yasak bölgede gözünün yaşına bakılmaz.”

“Nasıl yani? Askeri düzen mi var burda?”

“Yasak bölgenin ne demek olduğunu kısa zamanda öğrenirsin. Biz de sayende biraz eğlenmiş oluruz.”

Eğlence lafı hiç hoşuna gitmemişti Kirlihanım’m, böyle miskin ve şişkin adamların eğlence bebeği olmak hayatta isteyeceği en son şeydi, ama hiç farkında olmadan yasak bölgelere bur-

nunu uzatmıştı, kan kokan tiyatronun önünden geçmiş, misafir tuvaletine işemişti vesaire. Ama işte hesapta hep enselenmek vardır, bir Mutluluktan Uçarsın'cıysan sürekli enselenme korkusu çekersin, bu korku insanı gerçekçi olmaya zorlar. Ayakta uyuyan biriysen, gerçekçi annelerin bahsettiği kuyulara, tuzaklara, boklara çabuk düşersin, hem de kafaüstü.

“Konuyu biraz açar mısınız? Başıma ne geleceğini bilmek isterim.”

“Bu sana iş verileceğini gösterir.”

İş? Sabahtan beri iş verilmiyor muydu, açılışa kadar iş ayrımı mayrımı yoktu. Ahmet durmadan çizelge yapıyordu, gece mesaisiyle birlikte onbeş saat çalışılıyordu çünkü. Gecenin bir yerinde uykulu servis şoförüne emanet edilip, etrafta en musibet şeylerin cirit attığı uyuz lojmanlarına bırakılıyorlardı, Mutluluktan Uçarsın'cılar çoğunlukla kendilerini ölü gibi yatağa atarken, yorgunluğun aşırı sinirlilik ve uykusuzluk yarattığı tipler terasta içki içmek için toplanıyordu. Kokni'nin gece mesaisi daha başkaydı, o bütün gece Aliş'i izliyordu, bir gün mezarlığın birinde tutkudan öldü diye yazan bir mezar taşı görürseniz, o bilin ki Zeliş'in mezarıdır. Kokni kendine Aliş'in hayatını iş edinmişti, tutulduğu herifin portresini çalışıyordu ve bunun için de bütün gece uyanık olması gerekiyordu. Sınıf atlama mücadelesi veren bir metrdotelin insan olarak her şeyine nüfuz ettiğinde kendine başka bir iş bulması gerekecekti. Zeliha dünyanın her yerinde çalışabilecek özelliklere sahipti, erkeğe benzeyen fiziki yapısı ve şovmenlerle yarışabilecek çenesi her türlü insanın üstünde etkiliydi, komik ama dünyanın kuruluşunda parmağı varmış gibiydi. Bütün o kurtarıcı mesihlerin ve şeyhlerin konumundan farklı bir yeri işgal ediyordu, ondaki numarayı anlamak kolay değildi. Kırlihanım Japon güllerinin arkasında büzüldükçe büzülüyordu, Tozlu-

kirpi'nin huzurundan toz olmak için bedeni ne kadar da büyüktü, hiçbir yere sığmayan bacakları ve ayakları vardı. Tozlukirpi ise geçtiği her yeri ezmeye niyetli bir fil gibiydi, bu koca fil, fitness barda habire zıkkımlanan masajcılar tarafından Hint yağı, tatlı badem yağı, havuç yağı, yeşil limon yağı ve bilumum yağlarla ovulmuştu biraz önce. Mutluluktan Uçarsın'da bir masajcıysan keyfine bakarsın, işin tek sınır yanı file ya da zürafaya benzeyen insanlarla fazla haşır neşir olmaktır. Mesela mutfakçıysan bir mankafa olabilirsin, ama masajcıysan biraz da olsa beyninin olması gerekir; psikolojiden, iktisattan şundan bundan anlamaman iyiliğinedir. Mutluluk sanatçıları fahişelerle bir yerde kesiştiklerinden, aynı şartlar fahişeler için de geçerlidir. Tozlukirpi birden bir soru attı ortaya:

“Tiyatromuzu gördün mü küçük hanım?”

“Önünden geçtim, içine girmedim.”

Der demez de verdiği acemice cevaba pişman oldu. İnsanın kendi ayağıyla düştüğü tuzakları düşünün, bu da öyle bir şeydi. Ayrıca Tozlukirpi'nin tükürüğü alnına fışkırmıştı, gidip alnını sabunla yıkamak istiyordu. Kirlihanım'ın sevmediği insanlarla arasında sürekli bir tikslenme vardı, hiçbir şekilde onlara dokunmak istemezdi. Şimdi karşısında duran bu fil vücut dünyasını zehir etmeye yetiyordu. Başına buyruk dolaşırken her şey ne kadar genişse, şimdi o kadar dardı, üstüne ağ atılan hayvanları düşünün, kötü emeller için kısırılan insanları düşünün, yavrum hakkını aramazsan geberip gidersin diyen anneleri düşünün. Biçare de bu haldeydi, kötülük tarafından kuşatılmıştı. Ahmet'in, dişini sıkarsan iyi bir kariyere ulaşabilirsin, dediğini hatırlıyordu, Ahmet'in Kirlihanım'da gördüğü şey neydi?

Bu süre zarfında hipermetrop Tozlukirpi kızın her hattını kayda geçirmişti, Kırlihanım azizelerin beyaz tenini, lavlardan farksız kırmızı saçlarını, en iyi lotus oturuşunu yapacak kıcı ve bacaklarını annesinden almıştı, tabii yoksulluğunu da. İnsanlar genetik özellikleriyle birlikte sosyoekonomik çatılarını da ebeveynlerinden alırlar, yani daha baştan bir mirasla doğarlardı, hayat mücadelesi de bu mirasla olan kaygadır, başka bir şey değil. Kırlihanım Mutluluktan Uçarsın'da asılacağı kadar asılmayı aklına koymuştu. Tozlukirpi'yle Brütüs Tiyatrosu'nun yolunu tutmuşlardı bile.

Elindeki fanila parçasını kaybettiği için hüüzünlendi ve kendini pek bir yalnız hissetti Kırlihanım. Bu tiyatrodaki kim bilir ne iş verilecekti ona, Ahmet'in sözünü ettiği kariyere ulaşmak için sayısız badire atlatıyordu insanlar. Bizzat Ahmet'in bile bu minvalde derlediği şey kim bilir neye benziyordu, soruların haddi hesabı yoktu. Güneş çoktan çekilmişti, Kırlihanım için gece mesaisi başlıyordu. Tiyatronun içi öyle karanlıktı ki, ilkin hiçbir şey göremedi, sanki havada uçan fantomvari birkaç şey ona çarpmıştı, fakat gidici değillerdi, kocaman kanatlar bedenini dağlıyordu. Karanlığın ortasında kendini savunacak hiçbir şey yoktu, çığlıklarından başka. Kanatlar onu yere yapıştırmıştı, tırnakların söküldüğü, saç derisinin soyulduğu, gözlerin çıkarıldığı bir işkencehanede olduğunu anlayabildi sonunda. Biraz ışık verilse bu inin kurbanlarını görebilirim, ama ona da yüreğim dayanmaz diye düşünüyordu, kısaca Kırlihanım'ın yüreğinin neye dayanıp neye dayanmayacağı belli değildi. İnemeler duydu ve Allah'ın Kitab-ı Mukaddes'te buyurduğu gibi, ışık olsun, diye bağırdı Kırlihanım. Tuhaf bir an ışık oldu, gördü ki karşısında demirleri küflenmiş bir karyolada, soyunmuş ve kendini kollarından ve bacaklarından bağlatmış bir adam var. Karanlıktan kurtulduğuna sevindi ve

manyafa uzun süre baktı. Brütüs Tiyatrosu denilen yerde koltuklar üst üste yığılmıştı, insan kendini kırmızı kadifeyle kaplanmış bu haznede ana rahminde zannediyordu, ne hava deliği ne bir şey vardı. Çok hayvanca ama buraya girenin yeryüzüyle irtibatı kesilmiş oluyordu. Masaldaki Alis'in Tavşan'ı takip ederek girdiği delikten çok farklıydı burası, bir kere çıkış yoktu, çatlak ama iyi yürekli arkadaşlar yoktu, öldüğünde de bayılmış gibi ayılmak yoktu. Kibir meyvesi Tozlukirpi'nin homurtusu duyuldu, sesinde zafer kazanmışların nidası vardı:

"Bu beyefendi Tarık Hücumen, hemen selam ver ona."

Nasıl selam verilir bilemedi, bir reverans falan mı bekliyordu bunlar. Gırtlğından kezzap içmiş gibi yanık bir ses çıktı:

"İyi akşamlar beyefendi, aklınızdan zorunuz mu var?"

"Kurnazlık istemez," diye bağırdı Tozlukirpi, "sen bir çaylak-sın, çaylak, çaylak, çaylak!"

"İyi ama sizinle nasıl konuşulur, değer yargılarımızın ne olduğundan kimse bahsetmedi bize. Bu tiyatro şaka mı?"

Kırlihanım bu kırmızı haznenin içinde tutunacak tek şeyin sözcükler olduğunu anlamıştı, Tozlukirpi'yle birlikte içeri girdikleri kapının duvar olduğu bu klostrofobik mekanda ölüp kalmak istemiyordu.

"Lütfen Tanrım gözünü benden ayırma, sapıklık yağdırma üstüme."

Manyakların Kurbanı Olursun Otelinde yardım eli uzatacak kimse görünmüyordu, Kırlihanım'ın yüreğini bir özlem sardı, yuva yerine geçen iğrenç lojman bile cennet mertebesine ulaşmıştı ya. Tarık Hücumen'in bedeni sefihlikten iyice deforme olmuştu, kıcımın etleri lime lime sarkıyor, erkeklik organı ise ölmüş bir kargayı andırıyordu. Teninin rengi belli değildi, bacaklarının içi mercan kırmızısı, göğüs kısmı baştan

başa morla kara arasıydı, saldığı kokunun bir insandan çıkacağı inanılır gibi değildi. Bu koku yüzünden Kırlihanım hala çekip gitmemiş olan Tozlukirpi'nin ayaklarına kusmak zorunda kaldı, bundan garip bir sevinç duymuştu, Tozlukirpi tükürük saçmakta serbestse o da kusmakta serbestti. Kırlihanım kendi derdindeyken Hücumen deli gibi bağıırıyordu:

“Ah kızın kusmuğu! Avuç avuç yedir bana.”

“Ne diyor bu manyak.”

“Emirlerini adam gibi yerine getirsen iyi olur, Hücumen'imiz komutanlardan daha çok kurallara düşkündür, hadi anneciği mamasını vermeyecek misin sevimli domuzuna. Bak o senin bebeğin.”

Kırlihanım gözlerini kapadı, iç organları çıkarılmış gibi bomboştu. Yüce Tanrı'nın karşısında eğiliyormuş gibi eğildi ve kusmuğu ellerine alarak adama yedirdi. Hücumen'in ağzı verilenleri arsız bir iştahla yuttu, öyle ki bir çekişte Kırlihanım'ı da ağzından içeri alabilirdi. Değerli kusmuk çenesinden süzölürken konuşmaya çabalıyordu:

“Benim ilahi anam, beni şimdi bir halıymışım gibi dövecek sin.”

Kokni olsa küfrü basardı, ama Brütüs Tiyatrosu'na sesi gelmiyordu. Böyle bir hücreye düşmüşsen, en büyük egoların bile bir amdan çıktığını unutamadıklarını bilmen yararınadır. Ekmek parası için bir otele düşmüşsen bir takım adamların egolarının ve alter egolarının hücumuna uğraman doğaldır. Bunlar küçükken oyuncaklarını içinde ne olduğunu görmek için nasıl söküp bakmışlarsa, senin de bir yerlerinde vidaların olduğunu sanırlar, yani aklın varsa tüyersin. Ama Kırlihanım'ın Brütüs Tiyatrosu'ndan tüymek gibi bir şansı yoktu, geriye mücadeleci biri gibi savaşmak kalıyordu. Gözleri Tozlukirpi'yi aradı, Tozlukirpi kırık dökük koltukların birinde

uyukluyordu, öyle ki, ağzı bir dişçinin karşısındaymış gibi sonuna kadar açıldı.

“Uyumayın da çıkartın beni buradan.”

“Rahat bırak onu, sırası gelene kadar uyusun. Dövmeye hazır mısın?”

Kadere razı olmaktan başka yapacak bir şey yoktu, sesi içindeki bıkkınlığı kapatacak kadar enerjikti.

“Nasıl dövülmek istiyorsun peki.”

“Önce gövdeme çalış, sonra hayalarımı burkarsın.”

“Hayalarımı burkarsam hadım olursun, ne istediğini sarıh bir şekilde söyle. Sonra yanlışlığa kurban gittim diye başıma bela olmaya kalkma.”

“Küçüğüm hemen soyun ve döv beni.”

Nefes tüketmenin boşuna olduğu Brütüs Tiyatrosu denilen bu kırmızı haznede Kırlihanım, öfkeden titreyerek üstündekileri teker teker çıkarıp bağlanmış herifin menziline doğru fırlattı. Kural gereği çırılçıplaktı, kızıl ışıkla yanan saçları kafasında kürk gibi duruyordu, Hücumen de saçların kızın güç kaynağı olduğunu anlamıştı. Konuşmayı bilmeyen ilkelerin sessiz gücünü çağırıştırıyordu bu kızıl post.

“İki postun da harika görünüyor,” dedi Hücumen sefihten çok bilim adamı edasıyla, “ama ben amımı tercih ederim, nar gibi çatır çatır yenecek.”

“Seninki ise geberik bir halde.”

Yüzünü buruşturan Kırlihanım hemen işe başlamak istedi ve Brütüs Tiyatrosu’ndaki aletlere göz attı: çivili sandalyeler, kızgın demirler, sopalar, parmak kırıcılar, kerpetenler, asma kafesler, kamçılar, kırbaçlar, zincirler, balyozlar, şişler vesaire. Adam delirmiş bir şekilde inliyordu:

“Hadi meleğim hücum et bana...”

Dediği gibi hücum etti, hayatında ilk defa birine bu şekilde hücum ediyordu, balyozla herifin karnına vurmuştu, Hücumen acılı feryatlarla birlikte iğrenç kasılmalar yaşıyordu. Otele geldiğinden beri mutluluktan uçtuğunu gördüğü tek kişi Hücumen'di, onu mutluluktan uçurtmak da Kırlihanım'a nasip olmuştu. Annesinin dediği gibi, hayat korkunç bir rüyadır, uyansan da bir şey değişmez. Tozlukirpi'nin tükürüklerini öpüp başına koysa olurdu, bedeninin her yerine Hücumen'in kanı fışkırmıştı. Aldığı sıvılardan ya da ona yapışmış bir hastalıktan olsa gerek kanının rengi açıktı, bunun yanında kopardığı yaygara inanılır gibi değildi. Aldığı her darbeye şaha kalkıyordu, bu gidişle bayılan Kırlihanım olacaktı. Hücumen'in ölmüş aletinden nasıl olup da musluk misali birkaç damla meni geldiğini Tanrı bilir. Adamın anırmaları artık Kırlihanım'ı etkilemiyordu, bu duyarsızlık eşliğinde kırbaçla şunla, bunla saldırdıkça saldırmıştı herife. Tarık Hücumen kamu önündeki hayatında otoriter biriydi, ama otoritesi evde geçmiyordu, basında adları ***kalıcı rüküşler*** olarak anılan karısı ve kızları babışkolarını sadece şişkin bir cüzdan olarak görürlerdi. Ananın ve kızların solaryumda doğup büyümüş gibi bir halleri vardı, bu tip insanların gerçekten neye benzedikleri asla kestirilemez. Bir doğaları olduğu bile şüphelidir. Bunlar paparazzi denilen kış avcılar tarafından Bodrum, Çeşme, Yunan Adaları gibi çevrelerde zımbalanırlarken kendilerini besleyen şişkin cüzdanların mesailerinden haberli olmazlar. Bu tip para yiyen kokozları bin metre öteden bir silahmış gibi sivriltiltikleri ayak tırnaklarından tanıyabilirsiniz, selülitten delik deşik olmuş kışlarından tanıyabilirsiniz, hatta kaş şekillerinden ve koltukalt larındaki yağ torbalarının durumundan çıkarabilirsiniz, çünkü insanın bedeni hemen kendini ele verir. Testlere falan gerek yok, bir sırtış, bir harfi

söyleyiş şekli ne mal olduğunuzu ortaya çıkarır. Tanık Hücumen'in solaryum piliçleri ne kadar yıkansalar da kirli gibi duruyorlardı, para bunların ilk önce kararındaki güzelliklerini bozmuştu.

Kirlihanım, Hücumen'le ne kadar uğraştığını bilmiyordu, fakat gözlerini açtığında kendini Babalar Suiti denilen bir suitin kocaman süslü yatağında buldu. Porsuk ağacından yapılmış bu yatağın üstünde duvağa benzeyen ve tepede katlanmış siyah bir tente vardı. Brütüs Tiyatrosu kaçıklarını Babalar Suiti'nde tekrar gördüğüne üzülsün mü seversin mi bilemedi. Mutluluktan Uçarsın ceza sistemi pek tuhaftı, zira şimdi de bir fahişe gibi puf yastıklarda yatıyordu. Kaç saattir ağzına bir lokma bir şey koymamıştı, ama Tozlukirpi'yle Hücumen küçük bir servis masasında tıkmıyordu. Ahmet'in dürmek için en az onbeş model gösterdiği beyaz peçeteleri boyunlarına takmışlardı, kremalı soslara bulanmış bir yığın spesiyal yiyeceği, uzandığı yastıklardan görebiliyordu. Kirlihanım'ı yataktan kaldıran, kayık bir tabağa simetrik biçimde dizilmiş gelin bohçaları oldu, kıvamı zenginleştirsın diyerek içine lor peyniri konulan bu tatlılardan istediği kadar yedi. Doktorlar sürekli yağlardan ve kızartmalardan uzak durun, cinsel formunuz için her gün beş altı tane fındık yiyin derler, Tozlukirpi'yle Hücumen için bu öğütlerin bir anlamı yoktu elbette. Sado-mazo Hücumen ayakta zor duruyordu, bu Türk Rasputin'i alkol duvarını aşsa da kafasında hep bir tezgah vardı, çocukluğunda hiç hikaye okuması gerekmemişti, çünkü Tanrı'nın yazdığı en pis, en iğrenç hikayeleri oynamak bu zata düşmüştü. Brütüs Tiyatrosu aktörünün kafasında, otelin geleneksel Türk gecelerinde giyilen püsküllü bir Osmanlı fesi vardı, geri tarafı anadan doğmaydı. Yara bere içindeki bu kaçkın, oynaşı Tozlukirpi'nin yüreğini eritecek garip nağmeler

çıkarak inleyip duruyordu, bu nağmelerin hiçbir zaman mantıklı bir sözdizimi olmaz, öyle volkan gibi patlayıp çıkarlar. Bu vahim durumda, rahmin karanlığına özgü embriyonik bir şeyler çıkarıyordu ağzından, serçe parmağı balık gibi içki bardağının içinde yüzüyordu. Gecenin kaçıydı, hiçbir fikri yoktu Kırlihanım'ın, daha gerçekçi bir zaman anlayışına göre, ar damarı çatlamış kişilerin yasadışı faaliyetlerini yürüttüğü saatlerdi bunlar.

“Kim ölür, kim kalır...” dedi Hücumen köpek hırıltısına benzeyen sesiyle, ördekten kuzuya, çulluktan ahtapota dünyanın etini midesine indirmişti, oysa her aşırılık gibi çok yemek yeme de günahdır. Tozlukirpi her zamanki nazikliğiyle Kırlihanım'ı boynundan yakalayarak kendileri hakkında bir sır verdi:

“Biz hiç blöf yapmayız. Büyüklüğümüzü anlayabilecek kadar yaşamayı dilerim.”

Ne demekse? Gerçekten de gözleri kan çanağına dönmüş Tozlukirpi ne demek istemişti. Hemen oracıkta, Babalar Sui-ti'nde içinden gelerek bir dua etti Kırlihanım:

“Allahım sen beni kodamanların hışmından koru. Her şey iyi olarsa Münkir ile Nekir'e bırakıyorum kendimi.”

Tozlukirpi verdiği bu sırrın ardından dana yanaklarını mideye indirmişti, Kırlihanım Babalar Sui-ti'nde bu etoburların elinden kurtulan olmuş mu diye düşünüyordu. Genç yaşında egomanyakların ağına takılır ve yaşama hevesin oracıkta kırılır, senden hemen bir eğlence bebeği yaratmak isterler, senden hemen bir heyecan bebeği peydahlayıverirler. Bütün sapıklar burunlarıyla genç insan kokusu alırlar, vampirler gibi gençlerin taze kanına muhtaçtırlar. Tozlukirpi müşteri tuvaletinden çıkan Kırlihanım'ın kışına dişlerini geçirdiğinde mutluktan uçmuştu, kendi çapında rahatlamış bir insanın koku-

sunu anında alan Tozlukirpi'nin menzile girmesi için bir iki saniye yeterli olurdu, şişmanlığından beklenmeyecek bir atıkle aslanlar gibi avının üstüne atlayıverirdi. Otelin müşterilere açılmasına daha iki üç gün vardı, ama onlar açılış gecesini Kırlihanım'la yapmışlardı bile. Peki sırada ne vardı? Mutfakçılar gibi söyleyecek olursak, ordövr verilmişti, şimdi ana yemek neydi?

Kırlihanım masadan gelişigüzel atıştırırken, Hücumen'in karısı Babalar Suiti'nde boy gösterdi; aktif reklamcılar balosundan apar topar gelmişti, boynunda sallanan bilinçli tüketici madalyası göze çarpmayacak gibi değildi. Elinde belediye başkanının hediyesi, üstünde merhum annesinin resminin basılı olduğu bronz bir tabak vardı, yüklendiği ganimetlerin de gösterdiği gibi Ziyet Hücumen bu kez halkın anası kılığındaydı. İstanbul'dan Antalya'ya kalkan ilk uçakla neden Mutluluktan Uçarsın'a çağrıldığını bilmiyordu. Baloyu yanında bıraktığı için öfkeliydi, kimseye doğru dürüst veda edemediği gibi, bir duş alıp çamaşırlarını bile değiştirememişti. Halkın anası çocuğunu haşlayan bir sesle bu aciliyetin nedenini sordu:

“Sosyal karımın bana ayıracak hiç vakti yok mu yani,” dedi Hücumen yaltaklanarak, “kızlarım ve karım bana neden bu kadar uzak. Sus bir dakika, olay çıkarma.”

Kadın gözlerini Kırlihanım'dan bir saniye ayırmadan lafa girdi, sesi kibir ve kinin ulaştığı en son zirvedeydi.

“Neler dönüyor burda? Bir kalp krizi daha geçirirsen geberirsin. Neden benim gibi saygın biri olamıyorsun, neden iftihar edeceğimiz bir babamız yok. Senin yaşlıların yaşayacağını yaşadı, senin sefihliğin neden bitmek bilmiyor. Ailenin kutsiyeti, ailenin kutsiyeti...”

Elindeki onur tabağı yere düşmüş ve tekerlek gibi yuvarlanmıştı. Tabağı yerden kapan Tozlukirpi olmuştu.

“Aynen annenize benziyorsunuz, hep dediğim gibi gerçek genlerdedir. Ne yazık ki genetik mirasımı geçirecek kimseyi bulamadım şimdiye kadar.”

“Bulamazsınız tabii,” diye hışımla titredi Ziyet Hücumen, “bu işlerde planlı, programlı ve yürekli olmak gerekir. Ama siz hiç bir zaman yatak ilişkilerinizde nasıl diyeyim, babacan olamadınız, hep bir züppe gibi dolaştınız.”

“Babacan mı? Ne sefil bir sözcük bu, yatak ilişkisinde ne geziyor anlamadım. Sayın azize hanım uyum sağlamanız için buyurun bir şey için,” diyen Tozlukirpi bardağa gerek görmeden kadının ağzına, mama dolu biberonmuş gibi bir şişe viskiyi dayadı. Kırlihanım yatağın ucuna oturmuş bacaklarını sallayarak olan biteni seyrediyordu. Klimanın yüksek ayarından sırtındaki tüyler ürperiyor, yemek borusundan ağzına mekanik bir tat geliyordu, tıpkı müşteri tuvaletine adım attığında duyduğu sevince benzeyen bir şeydi bu. Korkudan da korkmaz olduğunuz bir an vardır, öyle ki bir okyanusta yüzmeye bilmeseniz de yüzeceğinize inanırsınız. Kafanızın ortasında bir delik açılmış gibidir, gerçeğin üstü kalın bir kumaşla kaplanmıştır. Kalbinin ortasında daha derine girmesini istediği bir bıçağı tutuyor gibiydi Kırlihanım. Halkın anasına gelince, Tozlukirpi sayesinde az buçuk kafayı bulmuştu, dudakları dışçide vurulan morfinden sonra nasıl yarı çarpık ve şiş olursa öyleydi. Onur tabağındaki ihtiyar annesinin dudaklarıyla aynı vaziyette. Yumurta gibi fortlanmış gözleriyle etrafı tarıyor ve yalanıyordu. Saçında fön mön kalmamış, bozulmuş makyajıyla histerik ve ağlamaklı bir surat edinmişti, gerçeğe dönüş denenen şey bu olsa gerekti. Demin payladığı rezil babaşkoyu peri padişahının oğlu gibi görüyordu, zira bugüne kadar ken-

dini başka türlü bir herife vermesi mümkün değildi. Kızlarının babası neden bir Clark Gable olmasındı ya da bir Alain Delon. Adama sırtışında edepsiz bir mana vardı.

“Minik sevgilim,” diye bağırdı Hücumen kadının ellerini avucunun içine alarak, “dostlarını bırakıp bana gelecek kadar yücesin, tapındığım kadar varsın. Benim tek gayem seni mutlu etmek, hatta mutluluktan uçurtmak.” Şapır şapır ellerini öptü, nemlenmiş gözleriyle kadına baktı, pis suratında göz yaşları kaydı ve karısının şişik dudağından bir öpücük almayı başardı.

“Biriciğim, her şeyim sana ve kızlarıma feda olsun. Seni buraya çağırttım, çünkü karılık görevini ihmal ediyorsun, senin sayende milletin zihninde bedbaht bir koca olarak yer ettim, güçlü ama bedbahtım. Neyse lafı dolandırmayayım, bu gece işbirliğine ihtiyacımız var. Seni Çırağan Sarayı’nın hararetli ortamından getirttiysek sağlam nedenlerimiz vardır. Merak etme yarın gene kaldığın yerden başlarsın. Yalnız cep telefonunu kapatmanı rica edeceğim...”

“Neden ki?”

“Söylediğimi yap sen. Konsantrasyon bozucu her şeyi karşıyımdır.”

Halkın anası çantasını nereye koyduğunu bilemiyordu, kısa bir panikten sonra çocukların okul çantaları kadar kocaman gümüş rengi çantasını, üstüne Firik pilavı dökülmüş olarak buldu, parmakları yorgan dikişli çantanın içinde kıpır kıpır oynuyordu.

“Makyajımı düzeltmeme gerek var mı?”

“İstediğin gibi davranabilirsin,” dedi Tozlukirpi “rahatına bak canım, istersen yüzün için bir makyöz gelsin.”

“Ona gerek yok, gecenin bu saatinde o tip insanlar uğursuzluk getiriyor. Halbuki bu saatte kadınlar şefkatten başka ne isteyebilir...”

Ziynet Hücumen’in sözleri biraz iğneleyiciydi, o iki kaçık bu iğnelemeye ne kadar dikkat etti bilinmez. Kadın hazırım anlamında bir işaret yaptı, analık içgüdülerıyla kendini Hint fakirleri kadar dayanıklı kocasına teslim ediyordu. Hücumen çürük içindeki kollarıyla karısına sarıldı ve zıfaf gecelerinde erkek milletin karlarına yaptığı şekilde halkın anasını alnından öptü. Herkes bilir ki, bu öpücük sen benim namusumdur öpücüğüdür, erkekler evlendikleri gün karılarının alnına babalarından gördüğü gibi böyle bir tükürüklü mühür vurmayı uygun görürler. Ziynet Hücumen kafası çalışan bir kadın olsaydı, bunun hayra alamet olmadığını anlardı. Bu olan bitenler arasında kimse Kırlihanım’la ilgilenmemişti, aklı gidip gidip kaderin onlara ne biçim şakalar hazırladığı konusuna takılan Kırlihanım, küçükken haddinden fazla balık yağı içtiği ve zihin egzersizleri yaptığı için geleceği halkın anasına özgü iyimserlikte göremiyordu. Yataktan bu karı kocaya ve kendini ağa düşüren Tozlukirpi’ye bakarken, kötülükle boğuşmaktan bitap düşmüş bir hali vardı. Ne olacaksa bir an önce olsun bakışı. Aslında iki kaçığın planı gayet basit ve hileden uzaktı. Şöyle ki; dünyanın en eski kuralı gereğince, şansın varsa yaşarsın.

Şansın varsa yaşarsın oyununa göre, Kırlihanım’ın çörek gibi yayıldığı kara tenteli yatağa Tozlukirpi’yle halkın anası da dahil olacaktı. Tabii uyumak için değil, seks için, birbirlerini mutluluktan uçurtmak için hünerlerini göstereceklerdi. Nitekim çok geçmeden oyun başladı ve yatağın üstündeki kara tente tiyatro perdesi misali, ihtişamlı ihtişamlı aşağı indi. Bu gizlilik şarttı, Hücumen’in kimin kim olduğunu bilmemesi

gerekiyordu. Tentenin altında azgın ama insani faaliyet sürerken, Hücumen elindeki palayla oyunu doruğa çıkaran ayrıcalıklı insan olacaktı. Palayla kim öbür tarafı boylayacaktı bilinmez, dedikleri gibi, şansı olan yaşardı.

Sonunda tente kaldırıldığında biçilen kişinin Ziyet Hücumen olduğu ortaya çıktı. Gırtlğından sol memesine kadar derin bir yara almıştı, tam patolojistlerin hoşlanacağı bir manzaraydı. Oyundan tek bir sıyrık almadan kurtulan Tozlukirpi, kendine robocop giysisi hediye edilen bir çocuk gibi ağzı kullaklarında, Kırlihanım'ın ise sadece kolu çıkmıştı. Bir bebeğin kolu nasıl yerine oturtulursa, işte öyle oturtulması gerekiyordu kolun. Sağlarının da bir güzel yıkanması lazımdı, çünkü kan içindeydi.

Seni Sevebilir miyim?

Manavgat Belediyesi halk pazarına inmişseniz mutlaka Safiye'yle karşılaşsınız, İmam Hatip'i yarıda bırakan bu kadının öğrenci nostaljisinin hortladığı yerdir burası; tezgahlarda aheste aheste dolaşırken zihninde baltalanan okul hayatıyla ilgili kurgular vardır. Kahverengi başörtüsünün altındaki tek gözüyle, sepetlerdeki kayısıları, patlıcanları, fasulyeleri kontrol ederken, o tek göz erkeklerden ne kadar nefret ettiğini de ele verir. Hayat ona istediği hiçbir şeyi vermediği gibi, namussuzca erkeklerin saflarına itmişti, çalışmak onların çıkarlarına hizmet etmek anlamına geliyordu. Fakat bu ateş çemberinden kurtulmak ne mümkün, din de kurtuluş sağlamıyordu kimseye. Kesin görüşü buydu, kıldığı namazlar, tuttuğu oruçlar yeniyetmelik hatırasını yaşatmak içindi. Onbeş yaşlarındaki o temiz ruhun anısını arardı sürekli, ama bu ruha cisim olarak da en çok kavuştuğu yer, şu sıra çay bardağı aldığı Manavgat halk pazarıydı. Büyük ve dağınık bir yerdı burası, Safiye'nin istediği kimliğe girmesine izin veriyordu.

Mutluluktan Uçarsın'cılar da mütevazı ihtiyaçları için Manavgat'a geliyordu, en son yenilik olarak lojmana kantin açılmıştı, şu okullardaki, hastanelerdeki, askeriyedeki kantinlerden; tost, çay, kadın pedi, mandal, prezervatif gibi şeyler bulunuyordu. Bahçeye atılan masalarıyla, yalın doğanın yüzüne bir evcimenlik gelmişti sanki. Kıvr kıvr yünlü koyunların, kuzuların, tosbağaların, yılanların, ayıların dünyasında,

bir de yeni doğmuş kantinleriyle Mutluluktan Uçarsın budaları vardı. Şimdilik her şey yolundaydı, Ziyet Hücumen olayından kimsenin haberi yoktu. Babalar Suiti'nde kara tenteli yatağın içinde mantar gibi anlamsızca sevişen Tozlukirpi'ye göre, dünyadan bir kişi ayrılır, yerine bin kişi gelirdi. Biraz mübalağalı bir şekilde halkın anasının bir kayıp olmadığını söylemeye çalışıyordu adam. Kırlihanım paçayı kurtardığına şükreliyordu, Mutluluktan Uçarsın'm Kurt tarafından dile getirilmemiş bir kuralını daha öğrenmişti; konuşmak yok, daha önemlisi, Brütüs Tiyatrosu ve Babalar Suiti bir tabudur. Adlarının bile ağza alınmaması gerekiyordu. Kırlihanım geceleri ranzasında bacak kramplarının yanında bu tabuyla yaşamasını kolaylaştırsın diye Allah'tan yardım istiyordu. Kar-makarışık dualar ediyordu, odadaki en gıcık kız Evin'in kendisini kafir gibi görmesini sağlayan dualardı bunlar, insanların küçük akıllarında nasıl kalacağının bir önemi yoktu. Uykusunun arasında bacağına giren kramp yüzünden yatakta hopladığında bu diploma ve sertifika delisi kız Kırlihanım'ı hoplatanın kötü güçler olduğuna inanıyordu. Batıllık böyledir, en okumuş kızlarımız bile ona yenik düşer. Kırlihanım yeni yasakları keşfededursun, Mutluluktan Uçarsın çalışma sahasında kıran kırana bir yarış başlamıştı bile, kural şuydu: Ganimetin tümünü ele geçir.

ODTÜ'lülerle Egeliler sıkı fıkı bir birlik olmuştu, fazlasıyla birbirine benzeyen kişilerin konformist evliliklerini düşünün, olayı çakarsınız. Birlikten güç doğuyorsa haklı çıkmışlardı, millet eni konu lojmana yerleşeyim derken, onlar lojmandan uçmanın yolunu bulmuşlar, eşyalı bir eve taşınmışlardı. Evin Mutluluktan Uçarsın personeli için ne kadar ulaşılmayacak bir şey olduğunu düşünün. Yılların bulaşıkçısının bile takdir ettiği bir meseleydi bu, işbilir bu kızlar hayallerindeki İtal-

ya'ya, İspanya'ya doğru yelken açmış gibi görünüyorlardı. Atılcılıkları dudak uçuklatmıştı. Kızların kurduğu şarkıcı gruplarını hatırlatıyorlardı, bir Spice Girls'ü, bir yerli Heps'i'yi aklınıza getirin. Hayatlarını bitmeyen bir tatil kitabının içindeymiş gibi geçiren insanları gözünüzde canlandırın, bu kitapların sayfalarından boya kalemleriyle çizilmiş enerjik kızlar olarak fırlamışlardı. Hop Diye Meteliksiz Kalırsın Otel'i'nde maaş diye verdikleri para ayın sonunu getirmeden, lolipop kızların para kaynakları son derece gizliydi. Lojmana kazık çakmış arkadaşlarına karşı suçluluğa benzeyen bir şey hissedenden tek kişi Petek, içini Kırlihanım'a açıyor ve onu eve davet ediyordu. Ona kalırsa ara sıra evin imkanlarından faydalanmalıydı Kırlihanım. Hiç değilse çamaşırlarını makinede yıkayabilmeli ve ütüleyebilmeliydi. Bu işler için Aslı'nın çamaşırhanelisini kullandığından haberi yoktu Petek'in, deterjan, buhar ve kumaş kokan çamaşırhanelenin sıcaklığını bir şeye değiştirmeyeceğini dile getirmek zorunda kalmıştı Kırlihanım. Ona kalırsa hausekeeper Aslı'nın çamaşırhanelisi ana kucağı gibi bir yerdi -ne yapsın, ağzından böyle laflar bile çıkmıştı. Hayat böyledir, en temel ihtiyaçlarını gidermek için bile faşistlerin kapısını çalarsın. ODTÜ'lü tatlı Petek bu tip şeyleri anlayamazdı, o tahterevallinin öbür tarafındaydı. Kokni'nin dediği gibi, bir insanla aynı boyuta gelmemiz imkansızdır.

Egeli kızlardan kısa saçlısı doğum gününü kutlama hazırlığına girişmişti, baş konuklar da Nazen Hanım ve oğlu Sinbad olacaktı. Rol modelini baş konuk yapması mantıklıydı, herhalde Manavgat halk pazarından giyinen tek gözlü Safiye'yi o makama yerleştirecek değildi. Kızlar lojmandan ayrılmakla Safiye'nin elinden kurtulmuşlardı, bu tek gözlü ajan için mesleki yenilgi anlamına geliyordu. Bütün lojmanın boşaldığını düşünün, o zaman aşçının karısının varoluşu nedeni de ortadan

kalkmış sayılacaktı. Mutluluktan Uçarsın'a ayak basmışsan her türlü olasılığı düşünmen gerekir, özellikle Safiye gibi pis işlere bulaşmışsan. Tek gözlü ajanın ODTÜ'lü ve Egeli kızlarla ilgili patronlara verdiği en son mesaj, kızların mutlaka birilerinin himayesi altında olduğuydu, bunun yanında elinde kızların sosyal sınıflarını belirleyecek sağlıklı veriler yoktu. Safiye herkesin maneviyatı hakkında uzun boylu dururken, kendine somut bilgilerin rehberlik etmesini severdi. Acaba lojmandan ayrılan kızların şımarıklığının ve küstahlığının kaynağı neydi? Hangi hami onları yönlendiriyordu? Bu hami kimse okumuş kızlara karşı bir zaafı olmalıydı? Bilhassa bu okumuşluk durumu çok gıcığına gidiyordu aşcının karısının, ama işin en acıklı tarafı, her şeyi renkli boncuklar gibi art arda dizerken, inançlı insanlara reva görülen çetin bir yalnızlığın içine hapsedilmiş olmasıydı ve anlayış bekleyemezdi. Kutsal görevi anlayışı yasaklamıştı, sonunda vazife uğruna kendi hayatını yaşamamış bir kahraman olarak ölecekti. Televizyonda gördüğü kahramanların cenaze törenleri onu her zaman oyulmuş gözü yerine gelmiş gibi heyecanlandırıyor ve çapraşık hayallerini kamçılıyordu. Minik vücudundan aşırı derecede ter fışkırtan bu cenaze törenlerine aşıktı, kocası Raif'in onu akıl almaz bir yoksulluğun içinde bulduğu günkü gibi zihni iyileştirilemezdi.

Kısa saçlı Egeli kızın doğum günü ne yazık ki çalıştığı bir güne denk geliyordu, bu sorunu halletmenin tek yolu da, kızın dünyaya geldiği o özel günü off günü olan biriyle değiştirmekti. Lolipop kızlar, izin listesine bakarak en uygun kişinin Kırlihanım olduğuna karar verdiler, kısaca Mutluluktan Uçarsın'cılarını kutladığı ilk doğum gününde, Kırlihanım kısa saçlı kız için çalışabilir miydi. Bu bir açıdan Kırlihanım'ın doğum gününden dışlanması anlamına geliyordu. Sözü edilen hayati

sorununu çözmek için kısa saçlı Egeli, serviste Kırlihanım'a epey dil döktü, yardım etmezse doğum günü krize girecekti falan. Kırlihanım o sıra elinde tuttuğu gazeteden Neden Bazı İnsanlar İhanet Etmeyi Sever başlıklı bir makale okuyordu, Egeli kız en şeker haliyle dil dökerken, kafasını bir an olsun beş para etmeyen makaleden kaldırmamıştı. Kızın başına gelen yanlış zamanlamaydı, iş yönetimi okuyanlar bunu az çok bilir, ama bu Egeli hatırlarsanız gıda mühendisliği mezunuydu ve şimdi belki de üstünde bir iş önlüğüyle kendi yöresindeki bir balık halinde, bir tavuk çiftliğinde falan olması gerekiyordu. Mutluluğu o tip yerlerde araması daha mantıklıydı. Kısaca Kırlihanım'ın cevabı hayır oldu. Egeli kız serviste başka bir yardım meleği aramaya koyuldu, öyle telaşlıydı ki, Akçalı köyünde doğmuş ve parasız devlet okullarında büyümüş kebab ustası Mevlut'ü bile kafalamaya çalıştı, ta ki Mevlut eliyle sen manyak mısın işareti yapana kadar. Mevlut Safiye'nin can dostuydu, kocası Raif'in anlayamadığı bir dostluk vardı aralarında.

Nazen Hanım ve oğlu Sinbad'ın da katıldığı doğum günü partisi bir diskoda kutlandı, yanıp sönen ışıklar altında doğum günü kızı aynen bir koyunu andırıyordu. Antalya'dan alınan abiyelerin mutlaka komik bir tarafı vardır, sıradan olmasın ilkesiyle eli ayağına dolaşan terzilerin insan anatomisini unutarak diktığı elbiselerdir bunlar. Kişiye özel olanlarında bile gördüğümüz sadece garabetliktir. Kızı doğum günü partisinde görme şerefine erenler, onun her an meleyeceğini zannetmişlerdi. Kıvr kıvr saçları, balon etekli elbisesinin üstüne aldığı topaklı şalıyla özel yetiştirilmiş bir koyun cinsi gibi salındı durdu diskoda. Romeo şarkısı çalınırken şişko bir Romeo'yla sabaha kadar dans etti ve kafayı çekti. Kim olursanız olun mutfak ekibini asla gözden çıkaramazsınız, bu kural

diskoda da bozulmamış, mutfakçılarının tümü partiye hava vermek için kafalarına taktıkları beyaz külahlarıyla takım halinde katılmışlardı doğum günü kutlamasına. Mutfak buda-laları, ikinci aşçı Raif'in karısı Safiye'ye maskot muamelesi yapıyorlardı, bu küçük teyze kocasının yanında habire kuru-yan dudaklarını yalıyor ve gözü çıkarılan çirkin ve mutsuz bir bebeği andırıyordu. Kıza verilen hediyeler bir masanın üstüne yığılmıştı, kimisi kutuda, kimisi yaldızlı kağıtların içindeydi. Romeo'dan cep telefonu, Burçin'den kolye, Kurt'tan çil kremi, uzun saçlı Egeli kızdan ayakkabı, Nazen ve Müjgan Hanım-lardan (bunlar parasını birleştirmişti) mikrodalga mini fırın, Sinbad'dan Portakalın Akı Olsaydı adında bir roman, Pe-tek'ten güneş gözlüğü, Ahmet'ten şık bir cüzdan. Hediyeler sabaha karşı şişko Romeo'nun arabasıyla eve taşınmıştı. He-diyeler ve kızlarla yüklü araba Ahmet'in kaldığı beyaz dubleks evin önünde durmuştu, çünkü kızlar bu evi mesken edinmiş-lerdi. Side'deki ortak yuva, çam ağaçları arasında sallanan hamağı, gülleri, çan çiçekleri ve çitlembikleriyle en katı yüre-ğin bile yumuşayacağı bir yerdi. Bir kilometre ötede alışveriş edilebilecek küçük dükkanlar bulunuyordu, gecenin bir vakti dondurmalara ve tatlılara ulaşmak o kadar kolaydı, Doris Day'li, Meg Ryan'lı ya da Sandra Bullock'lu filmleri hatırla-yın. Yan bahçedeki komşuları Kurt'un kışında şort, elinde bahçıvan makasıyla kocaman dikenli bir gülü kesmeye çalıştığ-ını getirin gözünüzün önüne. Kızları yaşadıkları tatlı hayat yüzünden kim suçlayabilirdi?

Doğum günü partisine katılmayan Kırlihanım, Mine ve Vol-ki'yle Side'de gezdikleri bir gün tesadüfen Selim'in Kudurmuş Giysi Dükkanı'nda tanıdığı Fakir'in Oyuncak Tabak barın-daydı, Volki'nin dart tahtasına ok atmaktan helak olduğu bir geceydi. Lojmandaki cırcırböcekleri orkestrasının yerini kök-

lenmiş bir müzik almıştı, diskografisi zengin bir yerdi Oyuncak Tabak. İstedikleri kadar yiyip içebilirlerdi, çünkü helasında oturak kağıtları vardı, Kırlihanım bunları klozet ağzına üçer beşer tanesi üst üste gelecek şekilde yayar. Kıçıyla umumi kapak arasında mesafe mümkün mertebe aralıklı olmalıydı, huydu işte. İktisadın mahsulü tasarruf daima huy-lardan sonra gelir ve huylar da çoğu zaman eziyet vericidir. Oyuncak Tabak'ın sahibi Fakir kupkuru bir adamdı, sanki vücuduna ne katı ne de sıvı bir besin girmişti, ne yediği bilinmez ama içtiği bütün şeyler ibrik misali bir deliğinden doluyor bir deliğinden boşalıyordu. Erkekler tuvaletindeki tasarım bir hoştu, Volki'nin bile gördüklerinin pisuar olduğunu anlayabilmesi için birkaç dakika geçmişti, erkekler koskocaman zenci dudaklarıyla çevrelenmiş açık ağızların içine işiyorlardı. Hatırı sayılır birkaç dönme de Oyuncak Tabak'çı Fakir'in kendilerine pembe bir tuvalet yapması için başının etini yiyorlardı. Aslında en güzel transseksüel tuvaletini insanlığa kazandıracığına dair bir taahhüt çıkmıştı Fakir'in ağzından, yerine getirmesi boynunun borcuydu. İşte o yüzden herkes Fakir'i sever, ama biraz da korkardı, beyninin kesinlikle insan beyni olmadığına yemin edenler vardı. Ayaklarındaki nasırlar yüzünden yaz kış terlik giyerdi, sinekkaydı tıraşa karşıydı, başta Kurt'u ve Mutluluktan Uçarsın yönetimini delirtecek bütün stillerin bir sanatçı tarafından bir araya getirilmiş haliydi. Mine bile Fakir'e hayrandı, bu kadar çok müridinin olması millette cinsel heyecana benzeyen bir şey yaratıyordu. Oyuncak Tabak'ta her akşam çıkan dövüşlerin mutlaka bununla bir ilgisi vardı.

Bir köşede tığışıyla ağ gibi delikler açarak perde ören Kiki, Fakir'in hamarat sevgilisiydi, yalın ayak dolaşmayı seven yaşlı bir bohemdi. Ellisinde, beline inen upuzun sarımsı saçlarıyla

epey yıpranmış bir deniz kızına benziyordu. Her zaman sakin, konuştuğunda da sesi hafızada kalmayacak kadar cılız çıkardı, çocuğu yerine koyduğu kedilerle uyumaya alışmıştı, Fakir’le de o şekilde yatıyordu. Kiki’yi anlamak için hiç değilse bir kere, kedi boku kokan yırtık çarşafalarda yatmanız gerekir. Kızımızın başımızın kediler tarafından tırmalanmasını kutsal insanlara yapılan muamelelerden görmelisiniz, şu Kiki nasıl bir insan acaba diyorsanız. Bu kadın Amerikan taşrasındandı ve doğru dürüst bir eğitimi yoktu, sigortası yoktu, parası yoktu, dolayısıyla günlerden bir gün Fakir’in kapısını çalmasında olağandışı bir şey yoktu. Kiki barın bulunduğu sokağa kısa zamanda ısınmış, dil problemini mesele etmeyecek kadar resmiyetten uzak olduğu için (Beyaz Saray’da değiliz herhalde derdi), milletle hemen kaynaşmıştı, komşular çocuklarının doğum günü partilerine bile çağırıyorlardı onu. Fakir’in çevresinde Kiki’siz bir etkinlik yapılması mümkün değildi, doğallıkla herkesin Amerikalı yengesiydi. İşte bu Kiki yenge sabahın köründe kalkar ve canı nasıl istiyorsa öyle takılırdı ortalıkta; denize girmek, sebze yemek, seks yapmak, geziye çıkmak, arkadaşlıklar kurmak, örgü örmek ve rakı içmekti takılmaktan anladığı. Side’deki hayatını belirleyen sadece bu seyirdi. Tek mülkü, yeşil makak papağanını saymazsak içi binlerce örgü eşyayla dolu ceviz sandığıydı, bir nevi ekmek teknesiydi, ördüğü şeyleri pazarlığa açık satardı. En sevdiği meşguliyet ise, göz nurlarını havalandırmak ve naftalinlemektir. Sabahları kadınları örgü ve yemekle oyalayan televizyon programlarını düşünün, bu programların emanet edildiği ünlülerin hiçbiri Kiki kadar yoktu, ama televizyon yapımcıları her yerde olduğu gibi ülkemizde de miskin ve kördür. Bu yaşlı denizkızının erkeklerinden sıkılmış kadınları nasıl eğlendirebileceğinin hayalini kurun.

Kirlihanım o gece kendisini bir hayalet kadar hafif hissediyordu, her meseleyi bir iddia haline getirmeyi başaran Mine'yle Volki bu sefer de kabir azabı hususunda çatışıyorlardı, deniz kenarında birkaç çocuk karate hareketleri çekiyordu birbirlerine. Gece, insanları tekinsiz konulara çekmeyi seven bir cannavardır belki de. Volki'ye göre Mine Kemalist bir ailede yetiştiği için inancını geliştirmesi mümkün olmamıştı, ama inancını sonradan keşfedip işi radikal dinciliğe vardırırlar da hep o tipik Kemalist ailelerden çıkan kızlardı nedense. Neden böyleydi? Volki soruyordu bunu, sevimli çenesini öne uzatmış, Mine'nin ellerini ellerinin içine almıştı modern bir vaiz gibi. Volki kendini tam kaptırdığında pütürlü sesi durulaşüyor, gırtlğından melodik bir şekilde akıp gidiyordu, bu onun soft vaiz sesiydi, içinde kim bilir nasıl bir güç taşıyordu.

“Ruh bizim bedenimize girip çıkan bir kuştur,” dedi Volki gözlerini kırıştırarak, “daha açığı, yaşam motorudur.”

Kirlihanım gülmeden edemedi ve boğazına yediğı fıstıklardan birini kaçırdı. Mine ne zaman değer yargıları alt üst olursa ağlamaklı yüzünü takınırdı, o anki ifadesi de öyleydi, ağlamasına saniyeler vardı. Volki acıklı gerçekleri yavrusuna söyleyen bir baba gibi yeri geldiğinde teskin etmeyi de bilirdi. Yavrusuna kesin bir şok yaratacak kadar salak değildi.

“En iyisi gömülmemek, ortada bir ceset bırakmamak...” diye atıldı Mine. Ama bu fikir Volki'nin ekmeğine yağ sürmekten başka bir şeye yaramazdı elbette.

“Şu bedeni kılıf gibi düşün, ruhumuzun edebi kılıfı, kıyamette bile ona ihtiyacımız olacak. Yaratılan hiçbir şey ziyan olmaz, israf edilmez. Tanrı her şeyi gramı gramına hesap etmiştir.”

“Aslında biraz bol davranmasında fayda vardı...”

Kirlihanım da arada bir rengini belli ederdi. Mine'nin durup durup duygusallaştığı bir geceydi, sadece iddialaşma aşkına

girdiği ve ruh durumuna hiç uymadığı bu tartışmada altta kalacağı belliydi. Volki ondan farklıydı, dünyadaki her şey onu ilgilendiriyordu, her meseleyi uykusunda bile iştahla tartışmaya hazırdı. Kırlihanım ise gerçeğe ulaşayım derken tamamen kaybolan insanlar tanıyordu, bu gerçek araştırmacılarının yalnızlığa mahkum edilmiş olması kimseyi şaşırtmazdı. Gün boyu ortalıkta görünmeyen Fakir, terliklerini sürüyerek tabak şeklindeki sahneye çıkmış ve canlı müzik yapacak bir grubu takdim etmişti. Dört delikanlıdan oluşan grubun solisti, Müzeyyen Senar gibi elinde rakı bardağıyla zıplamıştı tabağın üstüne. Bunlar üniversiteli rock gruplarından farklıydı, onların derilerini biraz soyduğunuzda ortaya çıkan daima bir yanki olur, Fakir'in çocuklarının ise pireleri saçılıyordu ortaya. Delikanlılar kendilerine Palamarı Çöz adını almıştı. Palamarı Çöz'ün solisti dinleyicisine ilk mesajını vermekte gecikmedi:

“Efsaneleri unutun. Kendinize yapacağınız bir iyiliktir bu. Hadi babam başlıyoruz şimdi...”

Palamarı Çöz yerle göğü birleştirmek istiyormuş gibi uludu, müzikleri fıkriyat, akrobasi, erotizm, tasavvuf ve isyanla yüklüydü. Öyle ki Oyuncak Tabak'ta göz gözü görmüyordu, herkes beynini bir tarafa bırakmıştı sanki.

Sevgilim gel, içime gir
mahvet bende olanı
sana bu lüksü veriyorum
gel kavuştur beni imana
tazı dişlerimle seni bekliyorum

Fakir bahçe duvarlarında yanan küçük gaz lambalarının birinden sigarasını yakmış ve Mine'nin yanına sığılmıştı. Ona

olan hayranlığını hiçbir zaman saklamayan Mine, kendine ışınlanan şefkatle Fakir'in yün yumağını andıran kara saçlarını okşuyordu, parmaklarını bu saçların içinden geçirerek tarıyordu. Ama Fakir kafasını bir türlü dik tutmuyordu. Palamarı Çöz ise, insan altmışında ne yapar diye karanlık tınlı bir şarkıya geçmişti, çocukların hepsi de içki deposuydu, ama sahnede yani tabakta yıkılmaya niyetleri yoktu. Kiki Amerikalı dostuna, yani papağanına yiyecek vermeye gitmişti. Palamarı Çöz, gençliği kutsarken, moruklamış rockçı abilerine siktir olup gitmelerini öğütüyordu:

Yaşlı rocker git de
torunlarını avut,
iyi masallar bilirsin sen.
yorma kendini dostum
patatese benzediğin bir yaştasın.

Oyuncak Tabak kasılıp kaldığımız yerlerden biri değildir, üstelik yolunmazsınız, hesap da öyle define sandığı, kadın ayakkabısı gibi şeylerin içinde gelmez. Gecenin sonunda kendinizi salak gibi hissetmezsiniz. Volki komik kulaklarını dikmiş, dudaklarının arasına sıkıştırdığı kürdanla, grup üyelerini ruh kantarında tartıyor, özlediği eşin bu Palamarı Çöz çocuklarının içinde olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Yaptığı çetrefilli bir işti, yüzünün kızarmasını engelleyemediği gibi, kızlar gibi istemsiz bir gülme krizinin de eşiğindeydi. Ayaklı gazete Fakir, pantolonunun kirli cebinden çıkardığı Kiki'ciğinin hediyesi bir mendille terini kurularken kurda benzeyen suratını ekşi bir şey yemiş gibi buruşturuyordu. Anasız babasızlığı yüzüne vurmuş insanlar vardır, işte Fakir de onlardan biri olarak kaderin düzenbazlıklarını sık sık düşünür, yeni bir

hayatın sürprizlerini hayal ederdi. Bunun için yeniden bir kadının rahmine düşmesi gerekiyordu, yeni yaşam macerasını başlatacak bu kadın ve adamı en ince ayrıntısına kadar tasavvur ederdi zaman zaman. Kafasını kurcalayan sorulardan biri de pek beylik bir şeydi: İnsanın arkasına bakmadan yaşaması mümkün mü? Yatağına alacağı kişileri hiç de felsefi olmayan Kiki gibilerinin arasından seçerdi. Hep sessizliğe ihtiyacı olduğunu söyleyen Fakir için müzik de, Kiki'ler de bir tür sessizlikti. Ne istediğini bilen bir adam görmek istiyorsanız, Oyuncak Tabak'taki Fakir'i görmeye gidin. Aşkla acımayı birbirine karıştırıyorsanız, Fakir sizi bir saatte kendinize getirecek adamdır. Kendisi de Kiki'gillerden olup Fakir'i tanıdığından beri Oyuncak Tabak'tan çıkmaz olan Mine'yi, Mike'ın hatırası daha az ziyaret ediyordu, kabul edersiniz ki, uzaktaki hayaletleri sunni teneffüsle yaşatmanın imkanı yoktur.

“Fakir be,” dedi Mine çilek tadındaki rujunu yalayarak, “Oyuncak Tabak'ımı bir süreliğine bırakıp benimle kaçabilir misin? Seninle kendimi yola vurmak istiyorum. Düşündüm, taşındım, bunu ancak senle ben kaldırabiliriz. Sana yaşlandığında asla yapamayacağın bir şey teklif ediyorum.”

“Mersi de, oteldeki işin ne olacak?”

“Amann,” dedi Mine yakasını silkerek, “yakında nasıl olsa ayağımızı kaydıracaklar bizim, çalışan kız olmak böyledir, sahada bol bol patinaj yaparsın. Doğruyu söylüyorum diye sakın beni küçümsemeye kalkma.”

Ne zaman yattığı, ne zaman kalktığı bilinmeyen Fakir gözlerini ovuşturdu, denizin dibini araştırdığı halini takındı, kimseye göstermediği ihtimamı, küçük deniz yaratıklarına gösterirdi. Bir midyenin dantelli yatağına sıkışmış kocaman bir inciye gösteriyormuş gibi avucunu açmıştı:

“Bak,” dedi, “her şeyin burda yazılı olduğunu söylüyorlar, ama yaşadktan sonra bir önemi kalmıyor. Sadece kuru gü-rültü. Ama galiba sizin asıl olaydan haberiniz yok.”

“Anlamadım ne olayı Fakircim,” dedi Volki, Palamarı Çöz, Aramızda Daima Hıyarlar Olur parçasını gümletirken.

“Ziynet Hücumen’i canım,” diye bağırdı Fakir, “kadın orta-dan kaybolmuş, kocasının karımı arıyorum ilanlarıyla çalka-lanıyor gasteler...”

“Para ödülü de konulmuş mu,” diye atıldı Mine, sosyete der-gilerini takip etmediği için halkın anası hakkında hiçbir şey bilmezdi. Ayrıca televizyon seyredecek sabrı da yoktu. Volki buzlu rakısından bir fırt çekti:

“Yahu bizim dünyadan haberimiz mi var. Şu cennet vatanı-mızda generaller birgün darbe yapsa ya da bizi savaşa soksa, hayırdır diyeceğiz. Tıkıldığımız otele ve lojmana bir baksana, Ziynet Hücumen karısını yanımızda kıtır kıtır kesseler olayı gene de idrak edemeyiz.”

Kirlihanım Volki’ye hayran hayran baktı, o badem gözler, o hilal kaşlar, o muzır beyin, bambaşka biriydi bu Volki. Kalbi bir çocuk kalbi kadar saf ve temiz olduğu için gerçekler içine doğuyordu. Almanya’da ve Türkiye’de çalışmış biri olarak, iş yerlerinin çalışanlara en görünmezinden yalıtma ve uyuşturma programları uyguladığını savunuyordu. Patronlar asla bir garsonun, bir makine operatörünün, bir duvarcının kafasının çalıştığını görmeye dayanamazlar.

“Biz her halükarda çenemizi tutmalıyız,” dedi Kirlihanım, yanan midesi için acilen ilaca ihtiyacı vardı, annesi olsa kedi otunu kaynatıp içirirdi ona. Sonra da mışıl mışıl uyurdu, se-petlerin içine kıvrılan, saçları alınına yapışmış masal kızları misali.

“Allahaşkına Kırlihanım, sen Ziyet Hücumen’i hiç canlı olarak gördün mü...” dedi Mine dalga geçeceği bir konu bulduğuna sevinerek.

“Belki de başma bir kaza gelmiştir, o tip karılar bir sürü kozmetik operasyon geçirirler. Belki de en son, anüsünün rengini açtıracağı tutmuştur, Allah da hadi be demiştir...” dedi Volki, eğlenceye balıklama atlamayacak kadar akıllıydı. Kırlihanım önündeki patatesleri ve cipsleri kedi gibi yalayıp yutmuştu, sırtmasını engelleyecek ne yapabiliirdi başka.

“Volkim anüsler o zavallı kadından çok, erkeklerin takıntısıdır. Şimdi ben diyeceğim ki, onlar için dünya kış deliklerinin üstünde turluyor, her ne kadar bu organın üreme sürecine bir katkısı olmasa da gerçek budur. Müsaade edersen bu konuyu burda kapatalım.” dedi Kırlihanım.

“Ama olmaz ki,” diye bağırdı Volki, “bu kadar havaya girmişken, neden sönelim. Gündeme düşmüş bir skandal, belki biz bile sorguya çekiliriz.”

“Oldu olacak Fakir de Ziyet Hücumen’in çocuğu çıkar. Sonracıma kötüler günlerini görür, adalet yerini bulur ve biz de Fakir’le kocaman bir okyanus gemisine bineriz,” dedi Mine, zevkten dört köşe olmuştu.

“Abicim sen bakma onlara,” dedi Volki sağduyulu bir sesle, “lojmanda oturup bacaklarındaki kılları yolmaları gerekiyor, Side’ye iniyorlar ve hoş sohbetlerin içine ediyorlar. Huyları böyle.”

“Fakiy, Fakiy...” Kiki’nin sesi karanlık bir mağaranın içinden geliyor gibiydi, belli ki zavallı kadının başma mutfakta ya da kilerde bir felaket gelmişti. Müesseselerde sık sık böyle şeyler olur; erzağı fareler yer, su basar, klima tutuşur, gerektiğinde silahlı çatışmalar bile yaşanır. Fakir ayağından çıkardığı ter-

liklerini giymeye bile çabalamayarak, Kiki gibi yalınayak sesin geldiği tarafa koşturdu.

“Şu yaşlı karıda olup da bende olmayan şey nedir, karizma mı,” dedi Mine.

“Karizmatik yaşlı karı kim? Kiki mi?”

“Hadi Volki, her şeyi cin gibi anlıyorsun. O Amerikan köylüsünün sadece yaşı değil, ayakları bile Fakir’den büyük. Nefesinin sarımsak koktuğunu ise cümle alem biliyor...”

“Canım sen adamın zevkine ne karışabilirsin. Sonra kıskançlık çok küçük düşürücü bir şey, ayrıca annen yaşında bir kadın o. Şuradaki kontrplak tabelada şöyle yazdığını düşün: Fantezilerimiz çok çeşitlidir.”

“Şimdi de Fakir’in fantezileri hakkında mı konuşulacak. Vay garibim...” dedi Kırlihanım, yorgunluğu ayak tabanlarına vurmuştu, acıklı gerçek şuydu ki, anneleri yaşındaki Kiki’nin de gün boyu ayakta olmasına karşın hiçbir yorgunluk alameti göstermemesiydi. Üstelik bir de başında, ölüp kalmasına izin veremeyeceği bir *ilişkisi* vardı, hergün orijinal hamleler yapmasına gerekiyordu Kiki’nin. Ona göre arzulanmamak en büyük cezaydı. Mine’yle Volki’nin arasında yaşanacak yeni bir fikir çatışmasından onları kurtaran Palamarı Çöz oldu, iyice gaza gelmişlerdi, müzikleriyle milleti içine çekmeyi biliyorlardı. Mutluluktan Uçarsın’cılar yarınki mesaiyi unutmuş gibiydiler, Kırlihanım bile sonunda Fakir gibi terliğe mahkum olacağı ayaklarını düşünmüyordu. Palamarı Çöz tabaktan en sevdikleri şarkılarını gönderiyordu uzaya:

Alis Tavşan’ıyla geliyor
üstüme dağlar kadar
sorun biniyor
postlara sarınmış bir

patrona soruyorum
sen insan olabilir misin
ve caanım leoparı
ve ayları eğitebilir misin
hadi al, bugünkü öğünün
bayıldığın domuz bokun
derken, evet derken
Alis Tavşan'ıyla geliyor
Tavşan'ın kolunda
kıcım kadar bir saat
hadi akıllı kızım
kaçmak için, ısır
mantarın ucundan
ve sen iğrenç patron
üstüme dağlar kadar
sorun bindiriyorsun
ve böylece cangıl
canlanıyor, muhterem
ve ışıklar saçıyor muhterem

Nihayet Mutluluktan Uçarsın'da açılış günü geldi çattı, kalburüstü bir grup Almanın akşama doğru Antalya Havaalanına inmeleri gerekiyordu, sonra da misafirler için hizmet veren siyah jiplerle otele taşınacaklardı. Ahmet'in ilk gün sendromu dediği bir şey vardı; Mutluluktan Uçarsın budalalarının da, ilk gün sefil servis araçlarıyla ormanın en ücra köşesine nakil edildiğini gözünüzün önüne getirin. Housekeeper Aslı'nın kamçı yerine geçen bakışları altında yatak yapma paniğini hatırlayın, o ılık mart havasında yapılacak daha iyi şeyler vardı halbuki. Geçen bu süre zarfında kazanç hanesine yazılacak şeyler de olmuştu şüphesiz, ona bakarsak Kırlihanım

dahi yemek dolu tabağın misafirin önüne nasıl konulacağını, adisyonun nasıl yazılacağını, bunların yanında kolalı içeceklerle buz atılmayacağını, kapiçinonun üstüne serpilene bitter çikolatanın bıçakla irice parçalanacağını biliyordu. Bir otel kurdu sayılan Volki, her şeyin bu kadar ince düşünülmediği yerler görmüştü, içkileri parmakla tadan, portakalla greyfurtu birbirinden ayıramayan nice yiyecek içecek müdürü tanımıştı. Ayrıca açılış günü oteli dolduracak Almanları da yakından tanıyordu, Volki'ye göre bunlarla empati kurmaya çalışmak boşa vakit kaybıydı, geride hiçbir hatıra bırakmayacak kadar silikti her biri. Volki'nin onlarla ilgili korkunç bir saplantısı vardı; gittikleri yere uğursuzluk ve ölüm getiriyorlardı. İşte bu ölüm meleklerini bekliyordu Mutluluktan Uçarsın Otel.

Kurt'un sözünü ettiği üniformalar ve yaka kartları yetişmemişti açılış gününe, kızlar da, oğlanlar da gündelik kıyafetleriyle gelip gidiyorlardı işe. Kısaca herkes halinden memnundu, ama tek tip giyim kapıdaydı, sadece oğlanların yeleklerinin dikilmesi kalmıştı geriye. Tozlukirpi'nin ucuza kapattığı Sümerbank ayakkabılarını andıran erkek ayakkabıları sahiplerine dağıtılmış, ama eskimemesi için giyilmeleri yasaklanmıştı. Sadece Aliş istediği ayakkabıyı giyebilecekti, bir metrdotel olarak yeleğe de ihtiyacı yoktu, onun rengi siyahtı. Aliş'in Tanrı tarafından seçilmiş peygamberlere özgü özel bir durumu vardı, siyah giymese bile her türlü çılgın kalabalığın içinden ayırt edilebilirdi. En eğitimsiz göz bile ondaki melankoliyi fark ederdi, onu siyahlar içinde melankolisi ve çarpık gülüşüyle kafanızda canlandırın, biraz şişmanca bir komiyi havluyla kurularken düşünün. Ciddiyetinin altında sakladığı bir boşvermiş ve sanki Mutluluktan Uçarsın diye bir yer yokmuş gibi davranabilen yegane insandı. Tercih ettiği ayakkabılar kolej ayakkabılarıydı, Fakir'in aksine ayak parmaklarını görmek

mümkün değildi. Doğaldır ki, açılış günü bayram heyecanı gibi bir heyecan alıp yürümüştü, bahçeye bir karşılama masası kurulmuştu. Beyaz örtülü masaların üstüne şarap bardakları ve mutfakçılardan döktürdüğü aperatifler dizilmiş, en son olarak da iki tane çam fıçı getirilmişti. Bu orijinal fıçıların birinde kırmızı, diğerinde beyaz şarap vardı. Ahmet'in tasarımı, zengin insanların dostları için düzenlediği bahçe partilerine benziyordu, ama bu bahçe partilerinde bile garsonların özel giysileri ve eldivenleri olur. Mutluluktan Uçarsın elbiseleri yetişemediğinden, ikinci kafiye kadar herkes bol bol kendi gardırobundan yararlanmanın tadını çıkaracaktı. Fıçı musluğunun nasıl çalıştığını anlamaya çalışan Petek yumurta sarısı bir bluz giymişti, kocaman cepli pantolonu ve lastik ayakkabılarıyla biraz sonra iktisat dersine koşacak bir öğrenci gibiydi, keza Burçin de aynı kategorideydi. Kırlihanım'ı tanımayanlar onu, bir kampingde kurduğu çadırının içinde yaşayıp giden bir tatilci sanırdı yüzde yüz. Şarap musluğunu kullanma alıştırmaları yapanların arasındaydı, mor bezden bir pantolon vardı kışında, sırt çantasında da bir sürü ıvır zıvır dergi. Mutluluktan Uçarsın'cılarının eğitimleri sırasında bile hatmettiği bu dergiler pek çeşitliydi; otomobil, ev, bahçe, hayvan, makyaj dünyasından, IKEA kataloglarına, film ve televizyon rehberlerine kadar uzanan bir yelpazeyi düşünün. Hepsi de lime lime olduğundan elle tutulmayacak haldeydi, Kırlihanım eskimiş dergilerden ve bozuk paralardan benzin koklayanların aldığı hazzı alıyordu.

Sevimli, güzel bir gündü, Zeliş'in haşlak suratlılar diye hitap ettiği Almanlar otelin bahçesini doldurmuştu. Cılızlar da dahil hepsinin iştahı yerindeydi, zeytinli ve somonlu kanepeleri üstünde welcome to Mutluluktan Uçarsın yazan bayrak şeklindeki kürdanlarla yiyorlardı. Düzen açısından beyaz şarap

musluğundan Kirlihanım, kırmızı şarap musluğundan Petek sorumluydu, ama bu işi dümenin başı gibi gören erkek personelin muslukları ele geçirmesi on dakikayı bile bulmamıştı. Ne Ahmet'in ne Kurt'un yönlendirmesiyle, tamamen doğal bir stratejiyle yapmışlardı bunu. Görevi suüstimal ettiklerini körler bile görebilirdi, zira şarabın çoğu Almanların midesine değil kendi midelerine gidiyordu. Şeklen de görüldüğü gibi dümenin başına geçmişsen önce kendini kayırırsın, şarap söz konusuysa da patlayasıya kadar içersin. Fıçılar bittikçe yerine yenileri getiriliyordu, ifrattan hoşlanmayan Alman ulusu için aşırılıktı bu. Türkler içinse cömertliğin fiyatlara yansıtılacağı sıradan bir olay. Pespembe yanaklı Zafer Tozlukirpi kendisine sempati büyüü yaptırmış gibiydi, ağzında bir horoz şekeri eksikti. Yetmişlik bir Alman dostu ona güneş enerjisi işine girmesini öğütlüyordu:

“Hepimiz yavaş yavaş doğaya saygılı olmayı öğrenmeliyiz...” diyordu beyaz saçlı Alman dost. Tozlukirpi adamla boyunun aynı hizada olabilmesi için çimlerin üstünde yükselen bir tümsekte duruyordu.

“Doğa bizim en büyük anamızdır. Şüphesiz ona karşı işlediğimiz suçları bir gün ödemek zorunda kalacağız...”

“Artık balinaları değil kendimizi düşüneceğimiz zamanlara geldik sayın Tozlukirpi...” Alman dost çok haklıydı, son sürat dünyanın sonuna yaklaşıyorduk.

Nazen'le Müjgan Hanımlar düğünlerde bir örnek giyinen eltiler gibi aynı şeyi giymişlerdi: japone kollu, vücuda yapışan siyah elbiseler ve bir dizi inciye ikiz kılıkları. Kadınların asil görünmek için başvurduğu en kestirme giyim, siyah elbise, inci ve cüzdan kadar küçük çantalarıdır. Sivri topuklu Elle ayakkabılarıyla çimlerde zor yürüyorlardı, neyse ki gayretli yapıları sayesinde hep ayaktaydılar, hep seçkindiler. Zafer

Tozlukirpi Alman dostuyla tanıştırmak istiyordu onları, bir garsonla bunları yanına çağırttı ve ikiz giyimli kızlar yeni açmış bir çift papatya gibi Tozlukirpi'nin tümseğinde bitiverdiler. Mümin Osurlu fıçılı masanın dibinde, tenis ayakkabısı giymiş bir abla kardeşle hatıra fotoğrafı çektiriyordu, sportif giyimlerine karşın kasaptan çıkmamış bir halleri vardı, isteyen insanlığı ele geçiren bu şişmanlık yasasını, kıyametin alametlerinden sayabilir. Neslin gittikçe izbanduta benzediği bir çağ bu. Belki de karanlık çağa yeni girmişizdir, tarih anlayışımızın tamamen değişmesi gerekiyordur. Kafiye şimdi de otelin altında çarşı nizamında yapılmış dükkanlar gezdirilecekti; halıcı, kilimci, kuyumcu, bakırcı, derici derken küçük Türkiye ayaklarının altındaydı. Dükkanlara girmeden önce, Kurt hoşgeldin hediyesi olarak misafirlere nazar boncuğu ve tespih dağıtmıştı, yarım elma gönül alma misali.

Petek'le Kırlihanım mutfakta laflıyordu, Pırıl yaptığı küçük mayalı ekmeklere çentik atmakla meşguldü. Elllerinde pastacının kıyağı yiyecek dolu kocaman tabaklar vardı, bir otel mutfağında bile kabuğuna çekilebilir ve karnını doyurabilirsin. Kırlihanım ne zaman ailesine özlem duysa bu mutfağa sığınmaya bakıyordu, esasen Pırıl takımın dışındakileri mutfağa sokmuyorken, pastacılar sayesinde Kırlihanım'a sözü geçmiyordu, Kırlihanım istediği gibi yiyip içebiliyordu burada. İkinci aşçı Raif hem bir tavuğu tütsülüyor hem de şakalar yapıp duruyordu, halk fıkraları kitabı gibiydi. Kısa saçlı Egeli kızın doğum günü partisinde yaptığı maskaralıklarla gündemdeydi, otelin en çok konuşulan adamıydı, herkesin gülmekten öldüğü vals yapan kuzu taklidiyle doğum günü kızını onurlandırmıştı. İkinci aşçılık otel hiyerarşisinde iyi bir yerdir, o tip partilere patronları temsil ediyormuş gibi bir hava kazandırır. Raif'in şakalarıyla yamaklara verdiği emirler birbiri-

ne karışıyor, Pırıl'ın ekmeklerinin kokusu dünyanın ilk gününün kutsallığını hatırlatıyor, ocaklardaki kiremit rengi soslar volkanlar gibi köpürüyor, velhasıl bahçe partilerinin ve bilim dışı açıklıkların tersi, mahrem mekanlardan biri oluyordu mutfak. Mutluluktan Uçarsın'da nasıl misafir tuvaletine girmek yasaksa, mutfakta tıkmak da yasaktı, Zafer Tozlu-kirpi bu manzarayla çıldırabilirdi. Kırlihanım istediği kadar yemek alabileceğini bildiği halde, tükürmemek için kendini zor tutuyordu. Bulaşıkhanede altmışlık bulaşıkçıyla, yüzünde tüy bitmemiş yamağı kocaman kaplarla boğuşurken, davul stüdyolarından çıkan sesler üretiyorlardı, zaten bu ikisinin davulcular gibi sadece kol kasları gelişmişti. Acaba Kırlihanım bu sıcak delikte sonsuza kadar ay çöreğini kemirip durabilir miydi? Annelerin salgın halinde söylediği gibi her şey çok güzel olacak mıydı?

“Anneler her şeyi bilir yavrum. Hadi biraz iyimser ol, iyi şeyler düşle ki başına iyi şeyler gelsin...”

Kokni İngiltere’de sembolü olmuş pembe kareli kasketiyle mutfığa daldı, Almanları uzaktan izlemiş ve fosur fosur sigara içmişti. Onu anlatan en uygun kelimeyi şunların içinden seçebilirsiniz: zift, gözlemci, Valerie Solanas. Kıcını Pırıl’ın harıl harıl çalıştığı tezgaha dayadı:

“Kızım sizin olayınız ne? Külkedicilik mi oynuyorsunuz bu kadar kaşarın içinde. İşsiz güçsüz kalmış Wall Street itlerinin ulumaları ta buralara kadar geliyor, Ahmet milleti lobide topladı, muhterem Osurlu da orada...”

“Allahım bu ne sevgi, bu ne ıstırap,” diye inledi Petek.

“Hadi ağzımızı açmayalım şimdi,” dedi Kokni, sonra tevazuyla Pırıl’a baktı, “bak canım kimse seni yılın en hamarat karısı seçmez. Azeri mutfağı, Hint mutfağı derken, öğrendiğin her mutfak seni daha antipatik biri haline getirir.”

Pırl yumurtaların beyazlarıyla sarılarını birbirinden ayırırken üç ahbap çavuş lobiye doğru uzadı. Gıcık kız Evin resepsiyondaki işini bırakmış kahveci güzeli olmuştu, alllı pullu Yörük kıyafetiyle, kahve arabasında Türk kahvesi pişirip dağıtacaktı o gece. Lojmanda kızlardan dinlediği hikayeler onu otelin iç taraflarına çekmişti, bu mastırlı kıza profesörlük verilse herhalde bu kadar sevinmezdi. Genlerindeki hizmet aşkı durdurulamıyor, kimse ona mutluluğunu tamamlasın diye tıngır mıngır çalacağı bir def vermeyi akıl edemiyordu. Evin'in gözlerine dikkat çekecek kadar sürme çekilmiş, saçları da örülmüştü, ama kırmızı ojeleri mastırlı Yörük kızını ele veriyordu, belki de onu bir yaygın başına dikmek gerekirdi. Akşam yemeği için masalar hazır, eğitimin bir parçası olan farazi figürlerin yerini canlı insanlar almıştı, artık kazalar ve bağışlamalar devri kapanmıştı. Gerçekle yüz yüzeydi Mutluluktan Uçarsın budalaları. Hiç kimse yüzünü eksitmesin, diyordu Kurt, gülmek en çirkin insanı bile güzel gösterirdi, sonra burası bir toplama kampı olmadığına göre kimse acı çeken bir yüze rastlamak istemezdi. Garsonlar ve komiler son kontrol için lobi barda izciler gibi dizilmişti, Kurt da dahil olmak üzere herkesin ağzı şarap kokuyordu. Her şey Ahmet'in günler öncesinden yaptığı çizelgelere göre işliyordu, deneyimlilerin yanında fasulyelerin de akıllıca kullanıldığı çizelgelerdi bunlar. En merak edilen şey Zeliş'in nasıl bir performans göstereceğiydi, bu gece bar Volki'yle Kokni'ye emanetti, gruplarındaki barmaidler ise; Egeliler, Petek, Burçin ve Mine'ydi. Kokni'nin deyişiyle Kırlihanım'ın olayı farklıydı, o restorandaki iki dev pastanın önünde duracaktı, tatlı faslına geçildiğinde de konukların tabaklarıyla ilgilenecekti. Evin'inkinden bile beter bir işti. Mümin Osurlu'nun, en tatlı kız pastaların başına geçsin direktifiyle aklının ucundan bile geçmeyecek bu iş veril-

mişti ona. Kırlihanım bu saçma şey yerine, temsil ettiği pasta-
lardan bir dilim alıp pasaklı dergilerini okumak isterdi bu
gece. Ahmet Kırlihanım’a durumu açıklamıştı.

“Pastaların yanına senden başkasını düşünmek mümkün
değil...”

Kulaklarından öfke ateşleri çıkan Kırlihanım, biri Mısır pira-
mitlerine, ötekisi de kaleye benzeyen pastaların yanına geçti,
vitrinin birinde çırılçıplak dikilse bundan iyiydi. Bir otele ça-
lışmak için girdiyseniz, küçük düşürücü bir sürü işe katlan-
mak zorunda kalırsınız, çünkü hizmet sektörü denilen buda-
lalık doğrudan doğruya sapıklık üstüne kurulmuştur. Müşteri-
ler paralarıyla özel muamele satın alırlar, bir gram müsteh-
cenlik yaşamak için basarlar parayı. Kırlihanım’ın eşlik ettiği
tatlı ziyafeti hem bakışlara hem ağızlara hitap ediyordu, doğ-
ruyu söylemek gerekirse, Brütüs Tiyatrosu bundan daha dü-
rüsttü. Bin kere daha dürüst. Minicik Tommy Hilfiger tişör-
tünün altından dümdüz karnı ve göbek deliği görünüyordu,
beline kadar inen saçları darmadağınktı, millet için hazır-
lanmış bir hali yoktu, ama bu doğallıktı tercih edilen. Misafir-
lere pastayla birlikte bakışlarıyla yiyebilecekleri bir kız ikram
edilmişti, cinsel hazı aklından çıkarmayan modernliğin hedi-
yesi. Ahmet de en kıyak masaların birinde Mümin Osurlu ve
birkaç Almanla yemek yiyordu, görünürde bir aksaklık yoktu,
ilk gece tereyağından kıl çeker gibi kolay olmuştu. Yörük kızı
Evin kahve arabasını Şark tarafına çekmiş, Kurt’tan ayaküstü
aldığı iki ders sonrasında görülmüş en kötü kahveyi pişiriyor-
du. Kahveci güzelliği komplike bir şey olduğu için fincan ka-
patan misafirlere fal bakması da gerekiyordu. Tarih mastırı
yapmış bu kızın uydurduğu falları düşünün, çemberinin ucu-
na minik minik dizilmiş sahte altın paraları gözünüzün önüne

getirin. Aldığı bahşışleri tip kutusuna atacağına sokak falcıları gibi koynuna sokuşunu izleyin.

Gecenin sonuna doğru Kırlihanım fazla stresten kaşınıya yakalanmıştı, annesi olsa bakışlardan nazar değdiğini söyler ve durumu bildiği bir iki dua ile kurtarırdı. Ama böyle bir şansı yoktu, bütün bedeni ısırgan otuyla sarılmış gibi kaşınıyordu. Mine'nin hayata tutunmasını sağlayan sözcükler çıktı ağzından: Fuck you, fuck you, fuck you. İki pasta da dibi boylamıştı, kremanın eksiliğine bile kimse dikkat etmemişti, Kırlihanım küreğini tepsinin içindeki pasta yıkıntısına sapladı. Bu görevinin bittiği anlamına geliyordu, artık gözü pasta masta görmek istemiyordu. Mutfak ekibi pasta enkazını ve diğer şaheserlerini servis arabalarına yüklemekle meşguldü, gecenin bu saatinde böyle enerjik olabilmeyi kim bilir neye borçluydular. Galiba bütün esrar ekibi motive eden Raif'deydi, Herkül'e benzeyen aşçıbaşını bile, yerelması kadar biçimsiz bu yerden bitme adam idare ediyordu. İki kere evli sayılırdı, hem Safiye'yle hem bu kıslı çilli Herkül'le. Üçü bir araya geldiğinde, doğal bir dünyada yaşamadığımızın en bariz kanıtlarını utanç içinde görmüş oluruz, tam çocuklardan gizlenecek bir manzaradır bu. Tozlukirpi bile huylanır bundan, ama bildiğimiz gibi günahkar günahkarı kendine çeker, cinler aynı yerde toplanır. Soğukçular, mezeciler, sıcakçılar, tatlıcılar dediğimiz bu insanlar zamanla grup halinde gezmeye başlar, mutfakta adam çalıştırmak istiyorsanız biriyle değil, tümüyle karşı karşıya kalırsınız. Raif'in motivasyonundaki bu adamlar pastaları neden hep piramit ve kale şeklinde yapıyorlardı? Akçalı köyünden 1.55 boyunda, katır gibi kalın turnaklı Mevlut, Kırlihanım'ın burnunun dibinde mutlu arılar gibi vızıldlıyordu:

“Gel canım, içli köfte yiyeceğiz şimdi.”

“Yatma saatinde mi?”

Bir düzine kebab şişini elinde tutan Mevlut, badi badi yürüyerek mutfağa yollanıyordu, insanlarla çok seyrek konuşurdu, tabii konu Müslümanlıksa başka, o zaman vereceği çok güzel öğütleri olurdu bu delikanlının. Tanrı bizi, suyu, ateşi, toprağı ve havayı karıştırarak yapmıştı, yani Tanrı bir nevi aşçıydı. Her şey bir karışım sorunuydu; Mevlut eti, soğanı, karabiberi, salçayı birbirine yedirirken Tanrı'ya en yakın insandı şüphesiz. Hiç kimsenin onunla ilgilenmeyeceği kadar çirkindi, bu Tanrı'nın elinin ayarının da bazen kaçabileceğini gösterirdi. O yüzden eğri büğrü vücudunu, yumruğa benzeyen kafasını makul karşılardı, hırçınlaştığı zaman kendini duşa bağlama gibi bir huyu vardı. Birkaç kez Nazen Hanımı görmeye gitmiş ve kadının ofisinde çıldırtıcı bir sessizlik yaratmıştı, Sinbad'ın annesine hediyesi sapsarı oyuncak bir civcivi elinde yoğurup durmuştu. O güne kadar nice kafadan kontakla temasa geçmiş olan Nazen Hanım, Mevlut'un dibine kadar yediği tırnaklarına bakmış ve iki gün ağzına bir lokma koyamamıştı. Ruh hekimlerine olsun, psikolojik yardım vericilere olsun hastalardan daima bir şeyler bulaşır, bu da o mesleğin karanlık tarafıdır.

Mutfak ekibi, gecenin başarısını kutlamak için içli köfte partisi veriyordu, hazmettirici olarak da kabak tathisi düşünülmüştü. Yarına daha sevinçli ve daha moralli başlamak adına yapılan köfte partisinin nerelere kadar uzanacağını düşünün. Bunların gizli dünyasına girme hakkı kazanmış Kırlihanım, bacak kramplarının yanında bir de ülser ya da gastrit edinmek istemiyordu. Tümünün de yerler içerlerken cehennem zebanilerine dönüştüğü bir saat vardı, suçun kendince şekillendiği o saatlerde mutfak mankafalarından biri eski zamandan kalma bir testereyi üstünde denemeye kalkabilirdi. Koca bir balkabağı yerine konulmak istemezdi açıkça. Bu gece onu daha

romantik şeyler bekliyor olabilir miydi? ODTÜ'lü ve Egeli kızların babydollarıyla yataklarında zıp zıp zıplayıp, patlamış mısırlarını ve meşrubatlarını yerlere saçarak yaptıkları dedikodulara benzeyen bir şeyler. Onun da kızların orgazmik vahasında dolaşmaya ve aptalca laflar sarf ederek boşalmaya hakkı yok muydu?

“Çengelli iğnen var mı?”

“Senin Şark tarafında olman gerekmiyor muydu...”

Yörük kızı Evin, kahveci güzeli olacağım diye otuz altı beden işlemeli gömlek giyerse sonuç bu olurdu, üstündeki yerel şey fazla pamuk doldurulmuş yastıklar gibi patlardı. Dokunsan ağlayacak vaziyetteydi ve eski yeri ön bürodaki resepsiyona gönderilmekten korkuyordu. Yemenisinden sarkan bir tutam saç muz kabuğu gibi alnına yapışmıştı, çipil mavi gözlerini durmadan kırpyordu. Folklorik kıyafetler giyenlerin başına daima bir kaza gelir, gündelik kıyafetlerin dışında olan bu şeyleri insanlar nasıl toparlayacağını bilemezler, uçkurlar, kopçalar, gizli düğmeler giyeni rezil eder. Güvelere teslim edilen bu milli giysiler asırlardır yıkanmamıştır da, ama hiç kimse onlardaki temizliği sorun etmeye kalkmaz.

“Sen de hemen balo salonuna gidecekmişsin,” diye bağırdı Evin merdivenlere koşarken.

“Hey güzelim dursana bir dakika...”

Kırlihanım'ın lafını bitirmeye fırsatı olmadı, kendi derdindeki ulak çoktan kayıplara karışmıştı. Ama kendi sesinin yankısındaki esrar kızı titretmeye yetmişti. Balo salonları nerde olursa olsun, büyüsünü hiç kaybetmeyen nadir yerlerdendir, aşksız insanlara bile bir aşk yanılsaması verir. Dünyanın en duygusuz insanına dahi söyleyecek bir şeyi vardır balo salonlarının, gençliğe, özgürlüğe ve mutluluğa adanmıştır bir bakıma. Esasen orada Hücümengillere rağmen hiçbir kötülüğün ve dü-

zenbazlığın yeşermesine izin verilmemelidir. Kırlihanım insan imgelemindeki bu mutlu deliğe girdiğinde plajların altın rengi ve serinliğiyle kuşatıldı, mavi yumuşak halılar, orkideler, saten örtülü masalar, uçuşan tüller, bir uçağın inebileceğı kadar geniş bir dans pisti ve orkestra. Boş salonun dolması ve m ziğın başlaması için tek bir hareket gerekiyordu, yani balo salonu hayal değıl gerçekti. Pencereleer sonuna kadar açıktı ve deniz kenarına inmiş şantiye işçilerinin eğılendiğı duyuluyordu, denize dalarken Kürtçe nara atıyorlardı. Sonra bütün bu dalgalarla savaşmaya, içli bir erkek sesinden, insanı ağılatacak kadar tokg z l  bir şarkı ekleniyordu. şarkıya göre insanlar hayatları boyunca sadece ölümü ve aşkı hatırlamalıydı, balo salonundan Kürtçe ağıtlar duymak gerçekten tuhaftı. Kırlihanım pencere pervazına yerleşip kaderini beklemeye başladı.

Çok geçmeden Kırlihanım'ı balo salonuna çağıran adam da geldi, kendini pastaların başına diken yiyecek içecek müdürü Ahmet'ten başkası değıldi bu kişi. Ahmet'i başıyla selamladı. Dudağının kenarında daima bir gülümseme olan birini gözünüzün önüne getirin, saçlarıyla gözleri aynı renk olan birini hayal edin, dizlerinizin bağıının çözüldüğünü düşünün. Hayatın mucizeleri sanıldığı kadar çok değıldir, ama hiç kimse bize bunu söylemez, o yüzden herkes mucizeler konusunda cahil kalır. İşte Kırlihanım da o cahilliğıyle pencere pervazında oturuyordu, şantiyecilerin bas bas bağırdığı ölüm ve aşk konusunda o kadar bilgisizdi. Saçları iyice dağılmış, yorgunluktan ayakkabılarını çıkarmak zorunda kalmıştı. Ahmet onun hayret edilecek denli küçük elini tutmuştu, Kırlihanım'ın içinde ufak, hırçın bir kuş çırpıp duruyordu. Kuşun zapt edilmesi öyle zordu ki, o şiddetle kızın burnundan kan geldi. G r l g r l ve sıcakık bir kan. Ahmet şaşkınlıkla bir şey dedi, ama sesi öyle fısıltılı çıkmıştı ki, Kırlihanım ne dediğini idrak ede-

memişti. Aşıkların söylediği önemsiz sözcükler vardır, duyar-sınız ama anlamazsınız. O sınıftan bir şeydi işte, burnundan akan kanın sıcaklığında bir şey. Ahmet kızı bırakıp ok gibi fırladı balo salonundan, Kırlihanım pencere pervazına ince bacaklı çekirgelerin şştğn gördü, bahçede Almanların şerefine havaii fişek patlatan Raif'i gördü. Almanca atılan sevinç çığlıklarıyla kuşatılmıştı Mutluluktan Uçarsın Otel, her zaman askeri bir tınısı olan bu dile gıcık olmamak mümkün değildi. Havai fişek gösterisi için bahçeye fırlamış Kokni'nin sesi geliyordu aşağıdan:

“Hey salağım pencereden ekil...”

Kırlihanım da bir şey söylemek istedi, ama muhabbet etmenin sırası değildi, hoşgeldin kutlaması sürüp giderken iki kişinin balo salonuna kapanması gerektiği kadar manidardı. Sevgili-ler için en büyük eziyet kendilerini ilgilendirmeyen topluluklar içinde bulunmaktır, onların tek istediği dünyadan kopup yalnız kalmaktır. Aşk konusunda gelmiş geçmiş en çekingen in-san Kırlihanım için bile böyledir. Ahmet içeri girdiğinde Kırlihanım küçükken öğrendiği birkaç dans adımı deniyordu, adam gülmeden edemedi, elinde buz sarılı bir havlu vardı.

“Kan beni çok korkuttu,” dedi kıza sarılarak. İtiraf etmeliydi ki, böyle bir durumla ilk defa karşılaşıyordu ve ne yapılacağını bilememişti.

“Biliyor musun bazen kan akması iyidir. şimdi adımlarını bana uydur ve müziğin çaldığını hayal et.” dedi Kırlihanım.

Hayali müzikle pistte gidip geliyorlardı. Yumuşacak bulutlar gibi havalandığınızı düşünün, dünyayla ilgili sprntlerden kurtulduğunuzu canlandırın kafanızda, şüphesiz tek başına yapamayacağınız bir şeydir bu. Kırlihanım Mutluluktan Uçarsın Otel'ne gelmiş ve hayatında en çok seveceği adamla karşılaşmıştı, balo salonunda almayan bir orkestradan dalgala-

rın devinimi andıran bir müziğin yayılması ancak aşkın yaratılabileceği bir şey değil miydi. Bir adama tutulmanız için hakında hiçbir şey bilmeniz gerekmez, sevmek için maddi bilgiye ihtiyacınız yoktur. Sonuçta aşk basit bir şeydir, o zindan gibi karanlığın içine ya girersin, ya girmezsin. Kırlihanım bu anlamda karanlığın dibine yuvarlanmışa benziyordu, işin kötüsü bu hale düşmüşsen sadece Tanrı'nın insafına kalmışsındır.

Ahmet Kırlihanım'ı öperken bahçeden balo salonunu gözleyen Kokni kikirdemesini tutamamıştı, yanında barlar kralı Volki hiç de tedbirli olmaya çalışmadan konuşuyordu, onu tanımayan kederli olduğunu sanırdı:

“Hah olacağı buydu işte. Keşke senin arkana takılmasaydım...”

“Takılmasaydın da, bu mutluluğu kaçırsa mıydım? Dostum onların arasında ilk günden bir titreşim oldu, ben bilmez miyim...”

Volki yanan genzini temizledi, kendini tatminsiz bir herif ya da röntgenci gibi hissediyordu, olmaktan hep korktuğu mahrem hayata meraklı o pis herifleri anlayacağı hiç aklına gelmezdi.

“Ben de Kırlihanım'ı sevebilirdim, üstelik bu daha doğru olurdu. Şuraya yazıyorum, boşu boşuna helak olacak şimdi...”

Dünyanın en iyi koku alan kişisi Kokni huylanmıştı, Kötüysen Sağ Kalırsın Oteli'nde bir saniye bile uyumamak gerekiyordu. Volki'nin maymun gibi kıllı ensesine bir şaplak indirdi, barlar kralı manzara görecekmiş diye ayaklarının ucunda durmaktan bir hal olmuştu.

“Dır dır etmeyi kes Volki, Osurlu'ya tutulmadan uzayalım şurdan...”

Kokni haklıydı, otelin en ayığı Mümin Osurlu balo salonuna girmek üzereydi, açılış gününün şerefine saçlarının ucuna kızıl balyaj attırmıştı, ayıktı, çünkü sadece koca bir bardak bloody mary içmişti. Alman dostlar, saray böreklerine, patlıcan dolmalarına, pavuryalara hücum ederlerken, o üstüne çemen sürülmüş bir dilim ekmek yemişti. Gömleğinin kollarındaki ve parmaklarındaki elmas taşlar, hanımların mücevherlerinden daha değerliydi, böylesi ancak Hint mihracelerinde görülmüş-tü. Uğuru saydığı minik köpeğini bebekmiş gibi kucağından indirmemiş, hayatta sevgiyle yaklaşabileceği tek şeyin otuz santim boyundaki bir köpek olduğunu dostun düşmanın gözüne sokmuştu. Zenginlerin kedileri, köpekleri genellikle obez olur, Osurlu'nun köpeği Kapik kılçık gibiydi, hissiyatı iştahını kapatmıştı. Belki de huyu kendine benzemeyen sahibine yemeyerek acı çektiriyordu, ama bir köpek kadar kalbi olmayan insanlar Kapik'in hasta ruhlu bir köpek olduğunu düşünürdü genellikle. Otelin açılış gününde de Kapik yiyeceklere burun kıvrımış, Osurlu'nun kucağında oturup durmuştu. Komik olan şuydu ki, köpek de mücevherli tasmaıyla boynunda bir servet taşıyordu. Bu köpeğe bakarak sosyetenin küçük hanımlarını ve beylerini düşünün, babalarının usulsüzlüğünün devamını sağlayan evlatların bitip tükenmeyeceği bilgisine erişin. Biraz da olsa aydınlanmanızın keyfini çıkarın.

Mümin Osurlu köpeği Kapik'le balo salonuna girdiğinde hiç kimseyle karşılaşmadı, bütün ışıklar açıldı ve pistte de ıslak bir havlu vardı, o kadar. Onların istihbaratçısı Aslı'sı varsa Kırlihanım'ın da Kokni'si vardı. Adam bir müddet pistte tıksırıp duran Kapik'le salak gibi gezindi, Arapça beddua mı, hayırdua mı olduğu anlaşılmayan bir şeyler sayıkladı. Kırlihanım ise korku içindeydi, benzin, tütün ve osuruk kokan servise biniyordu sabaha doğru. Ahmet ilk geceyi atlatmanın mutlu-

luğuyla elemanları kutluyordu, bariz hiçbir hata yapılmamıştı, herkes çok zekiymiş. Ama zeki olmak Kırlihanım'ın içindeki korkuyu daha da büyütüyordu, hiç şüphe yok ki, yeni bir hayatın eşiğindeydi. Acı ve şaşkınlık içinde nereye ait olduğunu bilmediği adama baktı, onu kendine getirecek tek şey herhalde Tanrı'nın soğuk dili olurdu. On dakikada konuşamayacak kadar yorgun insanlar servisi doldurdu, öyle ki Kokni'nin bile sesi çıkmıyor, termosunda duran Volki'nin buluşu ilk gecenin özel içkisi Cin Çarpmışa Dönersin'den bir yudum almayı bile canı çekmiyordu. Kırlihanım tabanlarının zonklemasından bile çok mutluydu, aşk en katı insanı bile geveze bir kuşa çevirir, neyse ki o gece kimse laflayacak halde değildi. İhtiyarlardan tırdı çıkmış şoförün kullandığı servis, masal diyarlarına benzeyen tekinsiz ve karanlık yollarda ilerlerken, Kırlihanım yırtıklardan süngerleri fırlamış koltuk döşemesinde yağmur gibi yağın olayların onu nasıl köşeye sıkıştırdığını düşünüyordu. Küçükken kitaplarda karşısına çıkan, ama onun anlamadığı korkulu sevinç ifadesinin bu topraklara damgasını vurduğunu söylemek hiç de yanlış olmazdı.

Kır Yağmuru

Çok geçmeden herkes Mutluluktan Uçarsın resmi kılığına kavuştu, kızlara kir göstermeyecek koyu lacivert eteklerle, spagetti makarna gibi lacivert çizgileri olan beyaz gömlekler münasip görülmüştü, bir de ayakkabıları tam olsa uçak şirketlerine hostes diye dalabilirlerdi. Kızlar bakımlarını kendi imkanlarıyla sağlamaya çalışıyorlardı, kuaföre gidecek ne paraları ne de zamanları vardı. Kırlihanım'ın uzayan saçlarını Mine kesiyordu, kendini Mine'nin makasına teslim eden civardaki ikinci kişi de Fakir'di. Oyuncak Tabak'ın ortasına çekilen bir iskemleye yerleşen Fakir'in saçlarını Mine önce papatya suyuyla ıslatıyor, sonra bir maestro havasıyla kendini makasın melodisine kaptırarak değme berberlerden daha iyi iş çıkarıyordu. Ama bu önemli değildi, asıl Fakir'in saçını kesen kişi olarak Kiki'ye karşı bir üstünlük sağlamış oluyordu. Şöyle ki, bir adamın saçını ve sakalını emanet ettiği kadınla arasında bir maneviyat vardır, yattığı kadın da bunu anlıyordu tabii. Mine bu manevi gizlin cinselliğin ötesindeki gücünden istifade ettiği için gönlü Tanrılar kadar rahattı. Onun için Fakir'in tıraş günü törensel bir gündü, sevinçle yerine getiriliyordu.

Kızlar neyse de erkekler tam anlamıyla hapı yutmuştu, son derece kişiliksiz ve kötü renkli pantolon yeleklerin içinde hadım edilmiş gibiydiler, oğlanlar öteden beri bayramlarda ve sünnet düğünlerinde böyle tuzaklara düşürülür, anneleri de

onlara, istediğin kızı alabilecek kadar yakışıklı oldun yavrum, yalanını söyler. Oğlan da buna inanır ve o salaklığıyla kendini herkesten ayrı bir yere koyar. O otel kılığının içinde Volki bile Volki'liğinden bir şeyler yitirmişti. Seçkin bir otelde garson, komi, bellboy falansan o rezil şeyleri giyersin, ama serçe parmağına yüzük takamazsın. Kader seni böyle bir yere sürüklemişse her gün bir paradoksla tanışırsın. Kırlihanım snack barda Cemal adında gözü yükseklerde bir aşçıyla, basketçi gibi upuzun ve çenesi düşük bir çocukla çalışıyordu, sonuçta bu iki kişinin laf bombardımanına katlanabilen biri her şeye katlanabilir. İşin iyi tarafı da bu eğitimin kendiliğinden olmasıdır. Snack bar (ekseri plaj bar deniyordu) nispeten yönetimin gözünden uzak olduğu için özgür topraklar gibidir, ama işi yüklüdür. Plajdan gelen bir sürü insanı doyurmanız gerekir, özellikle çocukların manevraları çıldırtıcıdır. Otelin içinde göremediğiniz çocuklar, denizden çıkan kumlar gibi snack barda karşınızda çıkar, aile planlamasının zırvalık olduğunun canlı kanıtlıdır. En manyak durumlarda bile panik olmayan Cemal profesyonel dediğimiz insanlardandı, güne buzdolabındaki malzemeyi kontrol etmekle başlar, eksikler için sipariş yazardı. Karınca gibi çalışkandı, disiplinini aikido'ya borçluydu, ona göre aikido yapanlar engellerin üstüne dimdik yürürlerdi. Hayat felsefesini çömez gibi gördüğü Kırlihanım'a da aşulamaya çalışıyordu, ki bu kızcağız kötülükleri savuşturabilsin. Ama bedeni teknik anlamda geliştirmemişsen aikido ruhu bir işe yaramaz. Snack barda gün boyu hocalık taslayan biriyle baş başa kalırsan, dünyayla tımarhane arasında bir fark olmadığı bilgisine erersin. Yanında sabahtan akşama kadar elinde bıçakla çalışan aikido ruhlı bir adam varsa, kişisel gelişim hocalarına ihtiyacın yoktur.

Bunların dışında Kırlihanım hala personel tuvaletini kullanmıyordu, snack barın bahçeye açılan misafir tuvaletini tercih ediyordu, onun da aynen snack bar gibi otelden kopuk bir yapısı vardı. Ama gıcır gıcırdı. Kocaman aynalar, sıvı sabunlar, dünya kadar tuvalet kağıdı, istediği kadar sıcak su elinin altındaydı, tek sakat tarafı Ziyet Hücumen'in ölümünü hatırlatmasıydı. Kırlihanım'ın gözünde misafir tuvaletleri dünyanın kötülüğüne ve Babalar Suiti kurbanına dair birer andaçtı, otelin hangi köşesine gizlenmiş olurlarsa olsunlar. Bu tuvalet normal işlevinin yanında bir tapınma yeriydi, mesai arkadaşı Cemal ustanın anlayamayacağı bir durumdu. Gerçekçi insanların anlamakta güçlük çekeceği başka bir şey de Kokni'nin legolarıydı, kız bu oyuncacı gözü gibi koruduktan sonra Kırlihanım'a vermişti ve Kırlihanım'dan istediği de aynı şeydi. Kırlihanım bir müddet sonra başka bir kişiye devretmek zorundaydı emaneti. Bilirsiniz legolarla mimarlar gibi küçücük evler, köyler, oteller kurabilirsiniz, elde edemeyeceğiniz bütün şeylerin oyuncaklarını yapabilirsiniz. Legolar Hücumengillerin sahip olduğu her şeyin hayali modelini gerçekleştirmenizi sağlar, fark şu ki, bunların hiçbirine asla sahip olmazsınız. İşiniz sadece zenginler dünyasına ait şeyleri yapmak ve bozmaktır. Zaten Kokni de legoları verirken şöyle dedi Kırlihanım'a:

“Kızım bu legolar sahipsizdir, onu kendinin malı yapmayacaksn...”

Gerçek şu ki, Kırlihanım hayatında ilk defa böyle bir şey duyuyordu, ona verilen şey onun olmayacaktı. Legoların Kokni'nin eline nerden geçtiği belirsizdi, ama bir mankafa bile kimseye ait olmayan bu oyuncakın dünyayı dolandığını, hiçbir kitapta bulamayacağımız hikayelerin mahsulü olduğunu anlayabilirdi. Kısaca legolar hikaye yüklüydü, kim bilir kimle-

rin evine girip çıkmış, insana özgü mahremiyetin içinde gezinmişti. Böyle bir armağan almışsan hayatta seni umursayan birileri var demektir, işte bu yüzden sen de birilerini umursadığını göstermek zorundasın. Bu garip şey senin dünyadaki kardeşlerini bulmanı sağlar ve onu yanlış kişiye veremezsin. Kırlihanım legoları doğru kişiye devredene kadar onda kalacaktı. Nasıl olsa bu oyuncak manasını yakında gösterir diye düşünüyordu. Kırlihanım'ın bütün eşyaları geldiği günkü gibi bavulunda duruyordu, epey yolculuk yapmış ve derisi yıpranmış bir bavuldu bu, ilk gün onu taşımasına tabii ki Kokni yardım etmişti. Zeliş, salağım dediği Kırlihanım'ı eskimiş bavuluyla gördüğü günden beri sevmeye başlamıştı, zira eşyaları bile o kişinin ne mal olduğunu gösterir. Kırlihanım'ın Kokni'den legoları devralmasından kısa bir süre sonra, tam Mutluluktan Uçarsın'a yakışan çirkin bir olay oldu, o zaman anladılar ki, yılanlar uyuyor, ama housekeeper Aslı uyumuyordu. Haberi akşama doğru Kokni verdi:

“Lan donumuza kadar aramışlar bizi...”

Doğruydı. Aslı ve ekibi, millet Şap Gibi Yanarsın Otelinde misafirleri rahat ettirme işiyle meşgulken, boş kalan lojmanı basmışlar, çantaları, yatak altlarını, dolapları, çekmeceleri didik didik aramışlardı. Polis Aslı'ya bu görevinden sonra herhalde bir üstün hizmet madalyası takdim edilirdi. Mümkün olsaydı da arama sonucu yazdığı sapık raporu da ortaya çıksaydı. Mutluluktan Uçarsın antetli kağıtlara kim bilir neler döktürmüştü; personelin adiliği, pisliği, zeka seviyesinin düşüklüğü, hasta ruhluluğu falan somut delillerle kanıtlanmıştı nihayet. Olayı duyan bombok oluyordu. Lojmandaki odalarına girer girmez Mine bağırmaya başladı:

“Fuck you ! Ne hakla yatağımın ve çamaşırlarımın içine giriyorlar. Faşist köpekler. Allasen Kırlihanım bir şey söyle.”

Kirlihanım arkalığı kopmuş bir sandalyede oturuyordu, pencereden çok uzaklardaki bir keçi sürüsü görünüyordu, ranzalardaki yataklar darma dumandı. Odadaki manzara kusma isteğı uyandırıyordu insanda. Birisinin odasına saldırmak onun bedenine saldırmakla birdir, bu minvalde housekeeper Aslı ve ekibinin yaptığı şey toplu tecavüzdü. Mine'nin, Kokni'nin, Volki'nin, Kirlihanım'm, Aliş'in, altmışlık bulaşıkçının ve ötekilerin ırzına geçilmişti, tıpkı polis gibi çalışan kıcıklı bir karıyla, ona benzeyen adamları yapmıştı bunu. Eşyaların içine, hiç utanmadan elli küsur amın ve kıcın içine girer gibi girmişlerdi. Toplu tecavüzden paçayı kurtaran sadece Mine'nin lokantada bulduğı şaşı kedisi olmuştu. Hiç eşyası olmayan, mülkiyet denen şeyin dışındaki bu yaratık vahşetin tek tanığıydı. Lojmana dalan bir grup sapığı şaşı gözleriyle görmüştü. Kirlihanım nihayet sessizliğini bozdu:

“İyi ki Maviş'e bir şey olmamış, ya onu kapıya asılmış vaziyette bulsaydık. Senin faşistler her türlü çılgınlığı yapabilir...”

Tatlı kedicik her şeyi anlıyormuş gibi manalı manalı baktı, o sırada Kokni ağzında sigarayla odaya daldı, üstünde yer yer dikişleri sökülmiş, pardösüye benzeyen siyah bir sabahlık vardı. Zamanında St. Mary-Le-Bow Kilise'si civarında sokak sanatçısı ya da dilenci zannedildiğı bu kılığıyla görülmüştü.

“Hadi toparlanın, basıp gidiyoruz bu lanet yerden...”

Kokni'leri yavrularını kurtarmaya gelmiş cömert bir anaydı, hepsini siyah sabahlığının içine toparlayacaktı, bu uğursuz yerden götürecekti onları.

“Aslı gibileri her şeyi kirletir, o yüzden bu kirletilmiş yerde kalamayız daha fazla...” dedi Kokni, buharlı trenler gibi ağzından dumanlar çıkıyordu.

Birisinin ne mal olduğı daha çocukluğunda anlaşılır: okulda yanında oturan kız ya da oğlan için; örtmenim (öğretmenim

demek oluyor) bu çocuk kusmuk gibi kokuyor diye seslenen ispiyoncuları düşünün, silgi, kalemtraş ve dahası Türkçe konuşan çocuk laptopu hırsızlarını aklınıza getirin, bir torba Ruffless için bıçak çeken çocukları düşünün. Aslı ve çalışma arkadaşlarının küçüklüğünü görmüş gibi olursunuz. Cipslerden yağlanmış elleriyle uzun tüylü halılarda devinip duran ve gözünü evinin dev ekranındaki çizgi filmde bir an olsun ayırmadan iğrenç akrobasi yapan çocukların ablasıdır Aslı. Yani housekeeper Aslı'yı birçok yerde bulabilirsiniz. Ama en büyük özelliği parayla satın alınmasıdır, para karşılığı istediğiniz iğrençliği yaptırabilirsiniz bu insanlara. Kokni haklıydı, milleti kirlletmişti sarı çıyan.

“İnşallah gidilecek yeri biliyordur...” dedi Kırlihanım.

“Kızım nasıl böyle soğukkanlısın!” diye bağırды Mine, sinirlerinin helak olduğu belliydi, ağlamasını durdurmak için küçük yolculuk yastığını yüzüne mendil gibi kapatmıştı, öbür odalar nispeten sessizdi. Hepsini ilgilendiren bu sapıklık infial falan yaratmamıştı. Ne yazık ki gerçekler acıydı, bu arama olayını otelciliğin yerleşik kurallarından sayan tecrübeliler defalarca kirltilmişti, şimdi de gıklarının çıkmaması normaldi. Hatta giyinip kuşanıp Side'ye stres atmaya koşanlar bile vardı aralarında. Zeliş sigarasını pencereden fırlatırken burnunu tıkadı:

“Bu mankafalar kirliliği parfümle çıkarabileceklerini sanmışlar...”

Üç kafadar hemen o gece Maviş kediye de yanlarına alarak, kantincinin gıda taşıdığı için ayaklı bakkala dönmüş minibüsüyle lojmandan ayrıldılar, istikametleri Oyuncak Tabak'tı. Kokni'nin dahiyane fikri Mine'yi de kendine getirmişti, antik insanların yaptıkları gibi, o gece gözyaşlarını biriktirseydi herhalde kocaman bir şişeye sığardı. Volki mülteciye benze-

mek istemediğini söyleyerek kirletilmiş lojmandan ayrılmak istemediyse de, iki gün sonra ablalarının yanında aldı soluğu. Bu ona ders olmuştu, altınla döşenmiş deliklere tıklmış prensleri ve kuşları düşünün, Volki'nin durumunu anlarsınız. Oyuncak Tabak'a taşınmanın bir sürü pratik yararı vardı, en başta akıl sağlıklarını kurtarmışlardı, yirmi dört saat Mutluluktan Uçarsın'cı yüzü görmenin ne demek olduğunu düşünün. Fakir'in yeri ODTÜ'lü ve Egeli kızların dubleks evlerindeki şartlarından daha iyiydi, çünkü Fakir onlardan kira almıyordu. Fakir onları para, borç, senet sepet gibi kavramların sözünün edilmediği komünal yaşama dahil etmişti, Oyuncak Tabak'taki ilke ödemek değil, çalışmaktır. Çerez hazırlamak, meyve soymak, bahçeyi çapalamak, paspas yapmak gibi işlerden mesuldüler. Dahası istedikleri zaman çamaşırlarını yıkayabilecekleri kocaman bir çamaşır makinesi vardı, Kiki'nin saksılarda yetiştirdiği kaktüsleri ve yabani limonları vardı, herkes zıbardığında bile girebilecekleri deniz vardı. Side'de yaşamak çok güzeldi, ne tuhaftır ki onları bu cennet gibi yere düşüren Aslı'nın şerriydi. Mine Fakir'in mutfağında pişen kıymalı böreği yerken saf saf soruyordu:

“Tecavüzcü nasıl yüzümüze bakacak?”

Volki köpüğe boğduğu lavaboda yağlı tavaları yıkarken gıdıklanmış gibi sırtıyordu, her işe duygularını karıştıran Mine'nin saf sorularını ve varlığını kendisi için bulunmaz konfor telakki ediyordu. Kocaman eldivenlerinin içinde bir panda kadar mutluydu.

“Karşılaşırsan sakın onun gözünün içine bakma...”

“İyi de Medusa mı bu karı?”

“Ah güzelim Medusa, Aslı'nın yanında oyuncak bebek kalır.”

Beyaza çalan cılız sarı saçlarıyla Aslı'yı gözünüzün önüne getirin, gözlerinizi kapayın ve tarihteki uğursuz karılardan klon-

lanmış birini görün. Bu klon durumuyla birlikte, sesini içine gömmüş biridir o, konuşması kıt olan bu zatın içinde biriktiği şiddeti düşünün. Volki'nin dediği gibi, o tabii ki gözbebeğine bakılmaması ve yakınlık kurulmaması gereken kişidir. Ama Aslı da etten ve kandan yapıldığı için arzuları vardı, küçük lokma saydıkları bir yana, asıl azgınca istediği Ahmet'ti. Süper Balık Yunus ve Kral Keyfi'nde birlikte çalışmışlardı, Ahmet'i en uzun süredir tanıyan kişi olarak, kızlar arasında maça 1-0 galip başladığı kanısındaydı, gerçek şu ki, caniler bile bu havayı uzun müddet muhafaza edemezler. Geçen her gün onun zararınaydı. Lojmandan ayrılan Kokni'nin grubu için mutlaka düşündüğü bir iyilik vardı, lojmana zincirlenenlerin bir dalgayla zincirlerinden çözüldüklerini görüyordu acı acı. Ciddiye aldığı iki düşmanı vardı; biri Kokni, öteki Ahmet'le aynı evde yaşayan ODTÜ'lülerden Burçin'di. İşte iktidar böyle bir şeydir, yuva çocuklarını bile birbirine düşürür. Kokni sözü dinlenen bir reisse, Burçin de ataklığıyla kutudan çıkan sürprizdi, sivri çeneli ODTÜ'lü kızın Ahmet'in cinsel partneri olduğunu herkes biliyordu. Ama asıl kafa karıştıran Ahmet'le Kırlihanım'ın durumuydu, dünyada kaç kere iki büyülenmiş kişi görürsünüz, Mutluluktan Uçarsın'da bunlardan bir çift vardı. Birbirleriyle büyülenmiş insanlar ne zaman yan yana gelse, herkes için kanunlardan ve yasaklardan oluşan ortam başka bir boyuta geçmiş olur. Meleksi bir ortama. Ahmet'le Kırlihanım uzayda bin yılda bir gerçekleşen olayları, karşılaşmaları hatırlatıyordu. Bu minvalde uzaktaki nişanlının ya da Burçin'in zerre kadar önemi yoktu. Ahmet ya da Kırlihanım isterse bir konvoyla düzüşün, hiçbir önemi yoktu. Ahmet'le lolipop kızların birlikte kaldıkları dubleks evlerine artık çok yakın oturuyordu Kırlihanım, üstelik lojmandan çıkmak için para biriktirmesine de gerek kalmamıştı. Modern

Medusa'nın kötülüğünü Kokni başka bir şeye çevirmişti. Ama Mutluluktan Uçarsın'cıların lojmanı kötülük doğurmaya devam etti, sonunda mutlaka bir kızın çekeceği piyango kahveci güzeli Evin'e çıktı. Housekeeper Aslı'nın tecavüzünden kısa bir süre sonra, lojmana giden yolu yalnız başına yürüyen kahveci güzeli, Yörük kızı, gerçek bir tecavüzün kurbanı oldu. Herkesin bekleyip de kendine konduramadığı olaylar vardır, Evin'in başına gelen de bu çeşitti, öyle ki, bir bebek bile orasının Irzına Geçilir Lojmanı olduğunu anlardı. Tecavüz mahallerinin en bariziydi, Side sapağında minibüsten inip, Irzına Geçilir Lojmanı'nın yolunu tutan ancak şansı varsa kurtulurdu ve o yolu yürümek kumardı. O kumara Kırlihanım da karışmıştı, Mine'de, lolipop kızlar da, tümü de defalarca o kumarda korkudan gebermişti, nihayet lojmana ulaştıklarında ceplerine doldurdukları taşları boşaltmışlardı. Irzına Geçilir Lojmanı'na yürüyen kızlar ceplerine taş doldururlardı, her sestən yürekleri ağzına gelirdi, güvendikleri tek şey, uzun mesafe koşucuları gibi bacak kaslarıydı. Evin o gün Side'de biraz alış veriş yapmış, telefonuna kontör falan yüklemişti, sonrasında Hülya'nın Zevki adındaki gümüşçü dükkanının sahibiyle yemek yemiş ve o egomanyak kadından sivilce reçeteleri edinmişti. Güzellik konularında kendini uzman gören, bu otuzlarındaki gümüşçü kadın Evin'in tek arkadaşıydı, içini döktüğü tek kişiydi. Gıcık kız Evin sevdalarında tutkulu biri sayılmazdı, yani hemen her gün karşılaştığımız şu sivilcelerini geçirmeye, belini inceltmeye, işinde yükselmeye çalışan milyonlarca kişiden biriydi. Hülya'nın Zevki sahibesinden de, başta güzellik ve cinsellik olmak üzere kadınca öğütler alıp dururdu, Hülya'nın Zevki'ne bakacak olursak dünyada tecavüz bile yoktu, insanlar güzel güzel kurlaşırlardı. Şimdi Irzına Geçilir Lojmanı'yla, Hülya'nın Zevki arasındaki uçurumu ve

yapmacık zevklerin insanların kıcma nasıl yapıstığını düşünün. Piyangonun Hülya'nın dünyasında yaşayan kahveci güzeli Evin'e çıkacağını kim bilebilirdi ki.

Kadınlara tecavüz edenler genellikle işsizler, kamyon şoförleri, çobanlar, inşaat işçileridir, Side sapağında minibüsten inip de Irzına Geçilir Lojmanı'nın yolunu tutmuşsanız, bunların hortlaklarıyla bunalırsınız. Kafanız bu insanların şekilleriyle dolar; uzun, kısa, götlek binlerce imaj gelir gözünüzün önüne. Esasen tecavüzcünün belli bir sınıfı yoktur, her meslekten tecavüzcü çıkar. Profesörlere, doktorlara, gazetecilere, sanatçılara tipik tecavüzcü sepetinde her zaman yer vardır. Kısaca tecavüzcü, saldırgan ya da sapık dediğimiz bu insan her yerde yuvalanabilen bir virüstür. Dünyaya kız çocuğu olarak gelmişsen bu korkuyla yaşamak zorunda kalırsın, kız bebekler daha doğar doğmaz cinsiyetten vurulur ve bu ömür boyu sürer. Ölünceye kadar, tecavüz edilmese de, tecavüz paranoyasıyla yaşar. Kız bebeğin doğar doğmaz aldığı armağan budur, onları doğuran anneler de aynı armağanı almıştır, yani tarih tekerrür ediyordur. Hülya'nın Zevki'yle budalalaşmış kız, Irzına Geçilir Lojmanı'na çıkarken cebine taş bile doldurmamıştı, o yolu cephanesiz yürümeye kalkmıştı, daha da kötüsü geriden gelen motor sesini umursamamıştı. Halbuki düşman daima arkadan yaklaşır, en saftirik kızlar bile içgüdüsel olarak bilir bunu. Ama Hülya'nın Zevki'ne kapılmış biri hiçbir tehlike sinyalini algılayamaz, işin aslı insanı gerçeklikten koparan o yaşam teorisi kızlara, tecavüzcülerden daha fazla kötülük eder. Erkekleri üzerimize saldırtan da hiç şüphesiz kadın imajı temsilcisi Hülya'nın Zevki'dir, çünkü her birimizi seks bebekleri yapan erkek zevkidir aslında Hülya'nın Zevki denilen şey. Her gün üstümüze kadın zevki diye boca edilen ve sadece erkekleri ilgilendiren yanlış bir zevktir bu.

Anneler bazen Hülya'nın Zevki'ni doğrudan siktir edip, gerçeği söylerler:

“Yavrum su ve elektrik sayaçlarını okumaya gelenler pedofil-dir, sana manyakça sorular soran herkes pedofildir.”

Evin'e tecavüz eden kişi, Serikli olup Side'de dönercilik yapı-yordu, o gün de mobiletiyle Serik'le Side arası mekik doku-muştu, kahveci güzeli Evin'in benzincinin önünde minibüsten indiğini görmüştü. Kadının biri تنها bir yerde herhangi bir vesaitten inmişse bu tip salaklar hemen tahrik olur, öyle ki küçük çocukların bisiklete binişleri, kaydırakta kayışları bile tahrik eder bunları. Dünya boktan bir yer olduğu için, dönerci İrzina Geçilir Lojmanı'na sapan kızın peşine takılmakta hiçbir beis görmemişti, bu kötü karşılaşmayı Kırlihanım da yaşaya-bilirdi, Mine de ve hatta Kokni de. Çünkü hepsi de defalarca benzincinin önünde minibüsten inmiş, o akla ziyan yolu yü-rümüştü. Bir tecavüzcüyü etkisiz hale getirmenin en iyi yolu onu önceden fark etmek ve saldırıya ilk geçen olmaktır. Eğer bu üstünlüğü kaptırmışsanız yapacak hemen hemen hiçbir şey bulunmaz. Yavaşlık ve iyi niyet bu tip heriflerin işine gelir ve bu tip herifler bilirler ki kızlar hanım hanımcık yetiştiril-miştir. Bu duygu bile onlarda ırzına geçme güdüsü uyandırır, amaç masum olanı kirletmektir, zayıf olanı alt etmektir. Psi-kologlar, kriminologlar hatta gazeteciler bile bunların ne mal olduğunu anlamaya çalışır, bu minvalde üretilmiş iyi kötü bir literatür vardır. Hapse tükılanlar arasında onların gerçekliğine inmeye çalışmak için kafayı yeme raddesine gelmiş yazarlar da olmuştur.

Mutluluktan Uçarsın'ın para babaları, yurdun dört bir köşe-sinden gelmiş personeli fayda-maliyet hesabı ve pespaye in-sanlık anlayışlarıyla İrzina Geçilir Lojmanı'na yerleştirmişler-di. İş adamları için mantık para kesesidir, Yörük kızı Evin'in

ya da başka birinin telef olması onları hiç ilgilendirmez. Para dışındaki her şeye tuvalet kağıdı muamelesi yaparlar. Değerler manzumesinde insan hayatı diye bir şey yoktur, bu demek oluyor ki, maddi olarak hesaplayamadıkları şeylerin anlamı doğrudan sıfırdır. Dolayısıyla Mutluluktan Uçarsın'da bir komi, bir bellboy, bir garson, bir barmen, bir temizlikçiyse (temizlikçiler vırt zırt değiştiği için yöre halkından istifade ediliyordu) sana sıfır gözüyle bakılır, başına ne geliyorsa gelsin sorumluluk kabul edilmez. Aynen kaybolan ve çalınan eşyalara yapıldığı gibi. Müesseseler böyledir, bu kuralı Kurt Antalya'daki brifinginde söyleme gereğini bile duymamıştı, ama brifingler böyledir, asıl mesele söylenmeyenin ne olduğunu çıkarmaktır. Akriba kayırmasıyla işe alınan Kurt gibilerinden cilacı olarak faydalanılır, elinden hiçbir iş gelmeyen Kurt gibileri ana babalarının hiçbir umut beslemediği evlatlardır. Mutluluktan Uçarsın'a hatır kadrosundan dahil olan Kurt, herhalde Irzına Geçilir Lojmanı'nda bir gün bile geçiremezdi. Hemen topu atardı. Bu tip insanlar ömür boyu, ana babalarının sağladığı avantajlar ve kıyaklar sayesinde ayakta kalmayla sürünme arası bir yerlerde yaşarlar. Kabuklarını kıramadan da ölüp giderler. Evin, Antalya brifinginde Kurt'un ağzından çıkan kuralları harfiyen uygulayan tek kişiydi, otel üç gün önüne yemek diye bir şey koymasa sesini çıkarmazdı, nitekim milletin tiplerini iç eden Kurt için de bir şey dememişti. Halbuki Kurt tip kutusunu boşalttığını itiraf etmişti, Kurt'un cebine attığı paralar arasında Yörük kızının bahşişleri de vardı. Kurt'un bir pezevenk ve bir hırsız gibi davranması onu hiç ilgilendirmemişti. Sonuçta siktirik diplomaları ve sertifikalarıyla bir dönercinin elinde kalmıştı, dönerci içinse ha bir koyunu öldürmüştü, ha bir insanı, fark etmiyordu. Meyvelerin ağaçlardan kendiliğinden düştükleri o sıcak öğleden sonrası

suç doğurmuştu, koca bir kayanın dibinde kanlar içinde bulunmuştu kız. Tecavüz, katledilme ve hırsızlık, dönerci en son iş, kızın para cüzdanını da Kurt gibi cebine atmıştı, kızın gece gündüz kolundan hiç çıkarmadığı saatine bile tenezzül etmişti.

Aslı'nın tecavüzüyle, dönercinin tecavüzü arka arkaya gelmişti, komşunun başına gelen kötü bir olay seni de kirletir ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Herhangi bir kızın Evin gibi bir kayanın dibinde koyun gibi kesilmiş olması senin de canına kastedildiği anlamına gelir. Tecavüz kurbanının ardından Mutluluktan Uçarsın'da ne matem tutuldu ne de helva yendi, kızları terlerin ve alların bastığı klostrofobik yemekhanede toplayıp birifing verdiler. Kurt milletin tiplerini yediği için itibarı kaybolmuştu, sözlerine de gayri ciddi bakılıyordu, bu yüzden birifingi vermek bizzat Mümin Osurlu'ya düştü. Bir birifing sarımsak kokulu bir yemekhanede verilse bile protokolü bulunur, kıcıkırık sandalyelerde oturan Nazen ve Müjgan Hanımlarla, kahya kadın Aslı gibi. O gün Mümin Osurlu kızların gözüne her zamankinden daha heybetli göründü, mezaradaki ataları bedeninden sağlık fişkıran torunlarını görselerdi memnuniyetten sırtırlardı. Pis kokulu yemekhaneyi cezalandırma usullerini iyi bilen Apollon gibi doldurmuştu. Lafı dinlenmeyecek biri haline gelen Kurt'un aksine ağzından çıkan her kelimenin ayrı bir önemi ve ağırlığı vardı. Erkeklerle kapalı bu toplantıyı çok iyi yönetiyordu.

“Sevgili kızlar, Övül Karakuş aramızdan ayrıldı, çok üzgünüz ama mukadderatı bu kadarmış...”

Kirlihanım masadaki ekmek kırıntılarıyla oynuyordu, ölünün anısına bile saygı duymayan bu adamın yanlış söylediği adı düzeltmekte ısrarlıydı.

“Efendim, arkadaşımızın adı Övül değil, Evin'di.”

“Haa anladım, Evin Ana gibi.”

Allah’ın bazen espri kabiliyetini bol keseden dağıttığı olur, bundan nasiplenene şahıslar da ayrıcalıklarını göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmazlar, cenaze ortamlarında hocalık taslar-ken bile bildiğini okurlar. Mümin Osurlu yağ reklamındaki şişko Evin Ana’yı kızın ölüsüne bulaştırmayı başarmıştı. Bundan sonra İrzina Geçilir Lojmanı’nın mucidi, konuşması boyunca kıza zavallı, talihsiz, merhume diye seslenme hakkını kendinde bularak, kahveci güzelinin gerçek adını bir kez bile telaffuz etmedi. Kızın bir adı yokmuş gibi davrandı, panikledi ve içindeki öfkeyi belli etti. Bu merhumelik falan yalandı, Evin Karakuş onlar için otellerine kara çalan kızdı, üstlerine durup dururken pislik bulaştırmıştı. Mümin Osurlu ne kadar engellemeye çalışsa da, yüksek kırat bencilliği gözbebeklerinden ve derisinin altından sızıyordu, zamanında anasına duyduğu öfkeye ve küçümsemeye benziyordu hisleri. Ne de olsa kadın katillerini gerçek anlamda suçlu bulamayan, bu konuda habire yan çizen bir toplumda yaşıyoruz. Mümin Osurlu da kadın katili dönerciyi yeterince suçlu bulamayan biriydi, ama politik doğruluk adına tamamen hemcinsi dönercinin yanında da olamıyordu. Çünkü bu tefe konulmak demekti, bu yüzden Osurlu’cuk yaşlı sesiyle arkadaşları katledilmiş kızları kurtuluşu davet ediyordu:

“Herhalde size bir moral gecesi yapmamız gerekecek, içimizdeki şu kötü ruhları bir kovalım. Animasyon ekibimizden şamanlar çıkabilir, ortada şaman olmadığı için çaresiz animasyon şamanlarıyla idare edeceğiz...”

Bunun üstüne protokolden cılız alkış sesleri duyuldu, her şeyi kılıfına uyduran bu adamı nasıl da içten alkışlıyorlardı, durum gösteriyor ki, hep bu adamlara ve animasyon şamanlarına muhtaç kalınacak. Otel müşterilerinin ve erkek personelin

dışında tutulacağı bu ayını herkes gözünün önüne getirebilmişti, köylü saçlarını kulağının arkasına kıstırmış Nazen Hanım, terapide kendini geçen yaratıcı patronunu tebrik etmişti bile. Kırlihanım ne zamandır, ekmek kutusundan aldığı yumuşacık ekmek topaklarını ağzına atıyordu, midesi açlıktan değil de yavanlıktan bulanmıştı. Kokni bacaklarını önündeki kızın ayaklarına kadar uzatmıştı, denizde yanmış teni ve kocaman bembeyaz dişleriyle garip bir balık gibi görünüyordu. Saçları yosun gibi yeşilimsi bir renge dönüşmüştü, geceleri bile denizde kulaç atıyordu, spor namına değil, sadece kendi keyfi namınaydı yüzmesi. Supervisor Kurt gibi İrzına Geçilir Lojmanı'nda bir gece bile geçirmesi söz konusu olmayan Mümin Osurlu'yu kulakları kirlenmesin diye dinlemiyordu. Yapılması gereken tek hareketin Osurlu'nun kafasına bir sandalye geçirmek olduğunu biliyordu, hatta bu hareket için yanıp tutuştuğu da belliydi. O esnada otelin bahçesinde başka bir telaş vardı; şeytan arabasına benzeyen devasa kara ciple Ahmet yeni bir kafilе getirmişti otele, nedense misafirleri Antalya Havalimanından Ahmet alıyordu. Bu seferki misafirler daha şanslıydı, Mümin Osurlu'nun lafını ettiği animasyon ekibi de dahil olmuştu otel kadrosuna. Bunun dışında bir sürpriz daha vardı, revü kızları da geliyordu. Söylentisinin bile milletin aklını başından aldığı bu revü kızları Rusya'dan ithal edilmiş, şeker gibi kızlardı ve diller yalamak için dışarı fırlamıştı bile. Birbirinden güzel, birbirinden şeker, Türkçeyi de çat pat konuşan beş kızdı bunlar. Yenilikler bununla bitmiyordu, Mümin Osurlu konuşmaktan yorulmuş ağzının inci gibi parlayan tükürüklerini ipek mendiliyle kuruladıktan sonra, Tanrı vergisi belagatiyle devam etti:

“Kızlar bu iş kolunda, hiç kimsenin depresyona girme ya da kansere yakalanma hakkı yoktur. Öğle paydosundan sonra

kahveci güzelliğini Kırlihanım devralacak, esasen bu pozisyon için baştan beri düşündüğümüz tek isim de oydu. Ama içinizden bir gönüllü çıkınca, ona öncelik verdik. İşletme politikamız gereğince gönüllülere her zaman saygı duymuşuzdur, yeni kahveci güzelimiz ne düşünüyor bu konuda?”

Kırlihanım ağzındaki ekmek topağıyla kalakaldı, acı bir şurup içmiş gibi boğazı alev alev yanıyordu, merhumenin ona bıraktığı mirastan hiç de memnun kalmamıştı. Mine’nin korkudan gözleri faltaşı gibi açılmıştı, Kırlihanım’ın ağzından çıkacak kelam için küt küt atıyordu kalbi.

“Yalnız o Yörük kıyafetini giyemem ben.”

Evin kendine küçük gelen Yörük kıyafetini giymekle kalmaz, saçlarına tel de takardı, şakaklarından beline kadar inen gümüş ve altın rengi tellerdi bunlar. Misafirler için Yörük kızı simülasyonu yaratıyordu bir gün öncesine kadar, bu konuda kendini destekleyen tek arkadaşı da Hülya’nın Zevki olmuştu. Mutluluktan Uçarsm’ın en hakiki gönüllü ruhu, Evin Karakuş yüzde yüz bağıllık beratını hak etmişti, ama sağlığında bunu bile göremeyerek, hep olduğu gibi değeri bilinmeden göçüp gitmişti. Sefil bir dönerci hayatla olan bağlarını kesmişti kahveci güzelinin. Yerinin doldurulamayacağını kalbine iyilik nüfuz etmeyen Mümin Osurlu da biliyor olmalıydı.

“Evet bu çok mantıklı, çünkü gün içinde bara da bakacaksın. Full time bir kahveci güzeli bulunana kadar işi götür yeter...”

Mümin Osurlu’nun lafı Kapık’ın havlamasıyla kesildi, köpeğin sabırsızlığı brifingin bittiği anlamına geliyordu. Patron, Kapık’ın çaldığı bitiş düdüğüyle, sözlerini toparlamaya ve hayırlı günler dilemeye falan gerek görmeden yemekhaneden apar topar çıktı, otelin derinliklerinde dokunulmazlığıyla kayboldu. Ardından bok gibi bırakılmaya alışkın olmaları gereken Müjgan Hanımlar, nam-diğer protokol de badi badi yürüyerek

sarımsak kokulu yemekhaneyi terk ettiler. Ne yazık ki bu anılık karşısında Egeli kızlar Nazen Hanımla iki laf edememişlerdi, ayaküstü yapacakları bir Ege sohbetinden mahrum kalmışlardı. Hem de kimin yüzünden, küçücük kapkara bir köpeğin yüzünden. Mine'yi ise düpedüz ter basmıştı, elini yüzünü kolonyalı mendille silerken dert yanıyordu:

“Kızım kafam karıştı benim, şimdi yapma şamanlarda mı bulacağız teselli. Ah Fakir sözümü dinlese de uzasak şu diyardan, burda hepimiz Evin gibi gebereceğiz...”

Yeni kahveci güzeli Kırlihanım gülmesini tutamadı, senelerce Londralıların kahrını çekmiş bu kızın, ikide bir karışan beynini çok seviyordu.

“Alis Harikalar Diyarında'yı bilirsin, çok sevimlidir. Biz de onun Türkiye versiyonuyuz.”

Gülme sırası Mine'deydi, çocuk gibi katıla katıla gülerken, öğle yemeği için aşçılar yemekleri getiriyordu, günün mönüsünde Volki'yi sevinçten takla attıracak ıspanaklı börek vardı. Sabahları çay koyulan kazanda da ayran yüzüyordu, akabinde içinden dumanlar çıkan kırmızı mercimek çorbası, yanında da dünya kadar doğranmış limon vardı. Brifing gerginliğinden kurtulmuş klostrofobik yemekhane gerçek kişiliğine kavuşmuştu, burası misafirlerin bilmediği müstehcen bir krallıktı, tavana yakın pencerelerden güneş bile sokulamıyordu.

Kırlihanım bir koltukta iki karpuz misali, üçüncü katta kahveci güzeliyken, ikinci katta barmaiddi artık, iki kat arasındaki merdivenleri günde yüz kere inip çıkmak zorundaydı ve bu daha çok bacak krampı demekti. Yarım yamalak uykular ve ağrıyan uzuvlar demekti, gençliğini bir takım para babalarına pervasızca vermek demekti -şüphesiz en ağırını da buydu. Kırlihanım'ın snack barda boşalan yerine kısa saçlı Egeli kız geçmişti, bu görev değişikliği Cemal usta için yeni bir öğrenci

demekti, hiçbir zaman kurumayan ıslak elleriyle her şeye sil baştan başlamak demekti, ne de olsa yeni bir insan yoğuracaktı mutfak bilgesi. Aralarında isyan bayrağını kim çekirdi bilinmez, ama Cemal usta ilk günün sonunda kıza, horlayıcı Egeli kız adını takmıştı. Parmağını ağzına götürerek konuşma adeti olan horlayıcı Egeli kız, iş partnerinin kendisinde yarattığı stres ve anksiyete konusuyla Nazen Hanım'ın kapısını aşındırır olmuştu. Aylar sonra edindiği bunalıma deli gibi sarılmıştı, mutfak bilgesi ise mutluydu, tek istediği horlayıcı Egeli kız tarafından aşağılanmak, aşağılanmak, daha fazla aşağılanmaktı. Cemal usta Mazohistsen Dayanırsın Oteli'nin en ayağı kaymayacak kişisiydi.

Söylentisi kendilerinden önce gelen revü kızları da nihayet otele ayak basmıştı, en sırığıyla, kızılının dışındakiler birbirlerine kardeş gibi benziyordu. Sırık revü kızının adı Şarlotta'ydı ve cüssesiyle bir Mümin Osurlu kadar vardı. Yaşça da diğerlerinden büyüktü Şarlotta, gösteri dünyasında ilerleyeceği hiçbir nokta yoktu, bıçak gibi soğuk yüz hattında tükenmişliğin yanı sıra bir anne merhameti gizliydi. Top gibi yuvarlak mavi gözlerini Taganrog'da toprak sahibi ayyaş Semyon Semyonoviç Kuligin'e hem karılık hem hizmetçilik eden büyük annesi Natalya İvanovna'dan almıştı. Kariyeri ötekilerden daha az karışık değildi; sihirbazların kılıç saktukları ölüm kutularının içine tavşan kılığında girmeler, şov programlarında yanıp sönen tabloların başında yarı çıplak dikilmeler, tekno müzik ve yığın alarmları eşliğinde, bir direğe dolanarak soyunmalar derken uzun bir yolu kat etmişti. Gene de en büyük numarasını daha yapmamış insanlara özgü bir bakışı vardı bu ereksiyon kraliçesinin. Yemeye karşı aşırı bir ilgisi vardı, dolayısıyla midesi dünya mutfaklarına açıktı, ona göre aşçılar eskinin şamanları kadar kutsaldı, en uyduruğuna bile o gözle bakıyor-

du. Yanyana dizildiklerinde cüssesi itibarıyla ortada durması gerekiyordu, yoksa denge bozulur, domino etkisiyle birbirlerinin üstüne yıkılırlardı. Kaymak tenli, uzun simsiyah saçlı, mavi gözlü Nina içlerinde en güzel olanıydı, onu gören bir daha katiyen unutamazdı, zihinlere görüntüsünü hiç çıkmayacak şekilde dağlayıveren nadir insanlardandı. Onu gören sofuların, Allah sahibine bağışlasın derken, akıllarından asıl geçen kim bilir neler olurdu. Sürekli bahar mevsiminde yaşayan, ceylan bakışlı Maşa mesleğinde bir numaraydı, hiç keşfedilmemiş bir yıldızdı. Asla azmanlaşmayacak ve ünle kirlenmeyecek bu yıldız, dünyada adı konulmamış temasların ve gizlerin canlı ispatıydı. Onunla yakınlaşmak için bilinen her şeyi unutmak gerekirdi. Moskova'nın Nemetskaya Caddesi'nde doğan üzüm gözlü, sapsarı saçlı Polina servetini yitirmiş kürk tüccarları ailesinden geliyordu, düşmüş aristokratlar geçmişine nasıl sıkı sıkıya bağlıysa o da öyleydi. Küçük elini uzatıp, Moskavalıyım derken küçük bir prensesle tanışıyor olurdunuz, hiçbir yıkımın bozamadığı bir Rusya figürüydü. Sanatla ve aşkla yoğrulmuştu, dejenere olmuş kuşakların komik bulduğu biriydi. Mümkün olsa dadısını da yanında taşırdı Polinacık, gerçek şu ki, hiçbir zııırlık onun asaletini bozamazdı. Hayatta hiçbir şeye alınganlık göstermeyen, kızıl tenli Ksenya saatlerce konuşabilen biriydi, düzüşürken bile durmadan konuşurdu. Yüzünün yanı sıra, vücudunun en mahrem yerleri bile çillerden nasibini almıştı, doğduğunda suyla değil de kırmızı çamurla vaftiz edilmişti sanki. Bulanık kahverengi gözlerinde öteki kızlarda görülmeyen bir insan sevgisi parlardı, yatmak için tercih ettikleri de kendinin yanında son derece sönük kalan sıradan tiplerdi hep.

Otele yerleşen revü kızları, gece dans ettikleri için gün boyu serbest takılıyorlardı, Mümin Osurlu'nun belirlediğı bir yeme

içme limitleri vardı, kah snack barda, kah lobi barda içeri girip girmediklerinin hesabını tutarlardı. Kızlar arasında bu konuda en kontrollüsü Polina'yken en kontrolsüzü Şarlotta'ydı. Mümin Osurlu bunlara daha baştan, limitlerinizi geçip kendinizi siktirmeyin uyarısını yapmıştı. Mutluluktan Uçarsın da tıpkı diğer yerler gibi hesap ödeme üzerine kurulmuştu, borçlanırsın sonra da ödersin. Revü kızları işe alındığında onları bilgilendirmeyi bizzat Mümin Osurlu üstüne almıştı, otelin en üst katındaki Müminler Suiti'nde kocaman deri kanepede beşi de yanyana oturmıştı. Aynen sahneye çıktıklarında olduğu gibi, kanepede de ortaya Şarlotta kurulmuştu. Her zaman çam ve deri kokan Müminler Suiti bir anda, kızların bebek tenlerine fazla püskürttükleri sunni meyve kokulu parfümleriyle şakacı bir yer haline gelivermişti. Ama bütün şakaların sahibi Osurlu'ydu. Adamın krem rengi ceket pantolonunun içindeki bütün uzuvları alabildiğine özgürdü, gücün ve güzelliğin bu nadir bileşiminin revücüler de farkındaydı. Esasen haset duymadan bakılamayacak bir manzaraydı, siyah elmas gibi parlayan saçlar ve gözler kızların alışılmış güzelliğini solluyordu. Mümin Osurlu Şarlotta'ya kilo vermesi gerektiğini söyledi, ayrıca beşinin de burunlarındaki kılları bile aldurmalarını istedi. Osurlu'ya göre kılı hiç kimse arzulanamazdı, bacaklarını açtıklarında tek bir pubis kılı görünmeyeceği gibi, meme başlarındakiler de yok edilecekti. Mutluluktan Uçarsın kuralları revü kızlarını da bağlıyordu:

Kıl yok

Kır yok

Yara yok

Müminler Suiti'nde havalandırma çalıştığı halde kızlar, deri kanepede oturlurken şakır şakır terlemişlerdi, incecik giysileri üstlerine yapışan kızların durumunu hiç de kolaylaştırma-

ya niyeti olmayan Osurlu, beğendiği bir kızı dansa kaldırıyormuş gibi Nina'ya elini uzattı. Ayağa kalkan kız ne yapacağını anlamış değildi, kalktığı yerde havuz gibi ıslak bir göçük oluşmuştu.

“Güzelim eteğinin altında ne olduğuna bakmam gerek. Sizin gibi profesyonellerin böyle terlemesi hiç hoş değil.”

Parmağını gül goncası dudağına götüren Nina tısladı:

“Burası sahne değil bayım...”

“Şov kızı her yerde şov kızıdır küçük Nina.”

Nina terli kışını Osurlu'ya doğru salladı, mantar topuklu terliklerinin üstünde kafası, kıcı ve memeleriyle sallanıyordu. Bir şeyi emiyormuş gibi büzdüğü kadifemsi ağzından nakaratlı bir şarkı dökülüyordu:

Senin yanında tuz çıkarıyorum
Sana kılı bir am çıkarıyorum
Sana kirli bir dil uzatıyorum
Hadi ne yapacaksan yap bana

Kızın şarkısına katıla katıla gülen Ksenya oldu, küçükken büyükannesinin anlattığı masallara da böyle gülerdi, hep doğruyu söyleyen soytarların tekerlemelerini hatırlamıştı kızcağız. Osurlu'nun yüz ifadesinde hiçbir şey değişmemişti, tek bir kılı, tüyü oynamışa benzemiyordu, kahkahalarını tutamayan Ksenya, nasıl bir canavar bu diye düşünüyordu saf saf. Otel canavarı, gırtlığından en nazik sesini çıkardı, Latince hocasıyla hasbıhal eden antik bir veledin tavrı vardı üstünde.

“İnsanlar Antalya'da terlerler, sen ne diyorsun Polina, sen de terden şikayetçi misin?”

Polina pası nasıl yakalayacağını bilmeyen oyunculara benziyordu, üstelik hazır cevap bir kız da değildi. Devrik prensesle-

re benzeyen hali belli ki Osurlu'nun da dikkatini çekmişti. Hiçbir koşulda maniküründen vazgeçmeyen bu kızın aklı kim bilir nerdeydi.

“Ben mi efendim,” küçük bir kuş şakıyordu sanki, “ben bize verdiğiniz paranın gerçekçi bir miktar olup olmadığından emin değilim, kurallarımızın katılığını da göz önünde tutacak olursak..... off yani demek istiyorum ki, bu ölmeyeceğimiz bir para. Rusya'mızı bıraktığımıza değmeyecek. Dimitri de kaçıp gitti ve biz anlaşma yapmayı hiç bilmiyoruz...”

Dimitri dediği menajer ve imaj danışmanı diye geçinen bir sosyopattı, revü kızlarının da başına geldiği gibi bu tip insanlar yağlı bir kapı buldu mu, sırta kadem basıyorlardı. Bu Dimitri'nin yakında bir dönem filminin setinde ya da insanların kendi kendine yüksek sesle konuştuğu dizilerin birinde görülme ihtimali vardı. Konunun saptırılmasından hiç de memnun olmayan Osurlu, hala tepinmekte olan güzel Nina'yı, tuttuğu gibi Polina'nın kucasına fırlattı. Adamın güreş müsabakalarına yakışan bu sert fırlatışı üzerine, kanepede bir canlanma oldu, kızların kışları, kolları, ayakları birbirine girdi. Müminler Sui'tindeki deri kanepede mastürbasyon yapan dev bir ahtapot vardı sanki, ve bu ahtapot hiç görülmemiş orgazm çılgınlıkları patlatıyordu. Hanımlar terin yanında sidiklerini de salmışlardı kanepeye.

Kızlar gelmeden hatırı sayılır miktardaki kokoyu haklayan Mümin Osurlu, telefona sarıldı, karşı taraftan housekeeper Aslı'dan boğmaca olmuş gibi bir ses geliyordu, her şeyin içine edici, bu çirkin sesin sahibinden otel patronu bilgi almak istiyordu:

“Kapık'ın işi bitti mi güzelim...”

Yutkunma. Aslı yutkunma sesleri çıkarıyordu ve Osurlu'nun sadede gelemeyen insanlara sabrı yoktu.

“Köpek ne alemde kahya kadın?”

“Efendim Kapik’in boyu kısa geldi...”

“Ne demek boyu kısa geldi salak!”

Boğmacalı ses bu kez hiç yutkunmadan susuyordu, şu anda geriye çekilmekle, tecrübesini konuşturuyordu belki de. Şimdi bu Kapik’i hayvan barınağında gözünüzün önüne getirin, kahya kadın Kapik’in becereceği bir köpek bulması için köpekle birlikte yüz elli kilometre yol tepmişti, bu küçük beyefendi, bu hayvan genelevinde hoplamış, zıplamış ama hiçbir köpeği becerememişti. Kahya kadın Aslı’yla, barınağın sahibi hiçbir şekilde yardım edememişlerdi düzüşemeyen küçük beye, sonuçta gururu kırılmış bir köpekle Mutluluktan Uçar-sın Otel’ine kös kös geri dönmüştü Aslı. Housekeeper Aslı, Çomak Sokanlar Hayvan Barınağı’nda yaşanan bu vahim olayın acısının kendisinden çıkarılacağını biliyordu, her şeye hazırlıklıydı. Telefondaki patrona denecek her şeyi söylemişti: Kapik’in boyu kısa gelmişti.

“Kapik’i hemen Müminler Suitine getir.”

“Tabii efendim.”

Ne olup bittiğini anlayamayan kızlar bitik vaziyetteydiler, makyajları ve saçları bozulmuş halde sidikli kanepede inanılmaz bir bütün oluşturmuşlardı. Mümin Osurlu beşinin de gözbebeklerinin oynamadığını gördü, Moskovalı Polina, salak Dimitri, diye fısıldıyordu, kızları defalarca doruklara çıkarmış bir Dimitri’ydi bu. Aynı şey için, oynamayan ama tahrik eden gözbebekler Osurlu’ya dikilmişti. Kavurucu bir gün Müminler Suiti’ne çağrılmışsan, kirli seksin her türlüüne açık olman gerekir ve biraz kafan çalışıyorsa oyunu da sen başlatırsın. Nina kapalı perdeler ardında kullandığı bayık sesiyle bir ricasını dile getirdi:

“Mümin Bey Maşa’nın azması için ona kulaklıkla David Bowie dinletin.”

“Sikeyim David Bowie’yi.”

O sırada housekeeper Aslı Kapık’le içeri girdi, hayvan sahibini görür görmez neşeyle havlamaya başladı. Haşlanacağını bilen Aslı, hemen lafa girme cüretinde bulundu, ayağında koşturmaya yarayan, uçları tozlanmış beyaz tenis ayakkabıları vardı:

“Köpek için her şeyin en iyisini yaptım efendim. Netten baktığıma göre Çomak Sokanlar beş yıldızlıydı, inanın daha klasi yoktu...”

Osurlu hiçbir aşkına göstermediği bir ihtimamla, Kapık’ın fındık kadar kafasını okşuyordu, o da patilerini adamın göğsüne bastırmıştı.

“Shut up. Rezilin birisin.”

Başarısızlığa alışkın olmayan kahya kadın kıpkırmızı kesildi, gerçek şu ki, Aslı’nın ne zaman morali bozulsa, çocukları elma ya da şekerlemeyle kandırmaya çalışan yaşlı cadıların tıpkı basımı oluyordu. Ağzı dili kurumuştı, Müminler Sui’indeki revü kızlarını daha yeni fark etmişti. Hiç vakit kaybetmeden, mort olmuş sesiyle, durumun özetini yapıverdi.

“Efendim bunlar altlarına işemişler.”

“N’olmuş altlarına işemişlerse.”

Sanki konuşulanları anlıyormuş gibi Osurlu’nun kucağından fırlayan Kapık, o minicik diliyle kızları yalamaya girişmişti. Hayvanın küstahlığı karşısında, en çok sıvı çıkarmış olan Şarlotta hayretini saklamadı.

“Aaa, bir nikotin bağımlısı hayvan eksikti.”

Dediği doğrudu, insanın terinde bolca nikotin bulunur. Ağzını tutmasını bilmeyen Nina lafa girdi:

“Mümin Bey karşılaştırma yapmış olmayayım ama, hayvanların sahiplerine benzediklerini söylerler...”

“Güzel Nina, kızları sikmek adetim değildir.”

Housekeeper Aslı, kızların suratlarına aldınız mı cevabınızı der gibi bakıyordu, ne kadar aşağılansa da patronların tarafını tutardı hep. Revü kızları dansın, seksin ve ifratın birleşimi gecelerin yıldızları olarak şüphesiz sefihliği bilen varlıklardı, gördükleri sapıklıklar bir defteri dolduracak kadar çoktu. Ama bu bile Mutluluktan Uçarsın Mümin’inin ne biçim bir herif olduğunu anlamaya yetmiyordu, sık sık hafıza sorunu yaşayan Şarlotta durumu değerlendirmek için atıldı:

“Oh my god, ben daha önce seninle bir yerlerde tanıştım mı, Fındık Kıran Oğlanlar barında sözleşmeyle çalışan tek kızdım ben. Bir erkek donu giyiyordum ve aşağılanıyordum. Sana benzeyen adamlar beni sahici bokla sıvıyorlardı. My god, bok fantezisi olmasa aç kalırdım herhalde. Yoksa Uçuklayan Dudaklarda mı kesişmiştik, oradaki bir dua kabini ateşli çanaklarla kıcımı tütsülemiş olabilir misin. Nina’nın altına bakmaya kalktığı anda kendini ele vermiş oldun, neyse ki senin gibi heriflerden bizi kurtaran estetik cerrahi var. Yıkıp döküleni onartabiliyoruz. Onun için sana alt tarafımı göstermek niyetindeyim.”

Osurlu kızı buz gibi bakışlarla dinlemişti, seks işkencesi mağduru Şarlotta’nın kendisinden daha fazla koko hakladığını düşünmesi doğaldı. Şimdiye kadar kadınlarla arasında hiçbir şey geçmemiş bir adamı hayatta anlayamazsınız, hangi olaya nasıl reaksiyon göstereceğini beş revücü beyni bile çıkaramaz. Kendini cerrahi operasyonlar yıldızı olarak Osurlu’ya sunan Şarlotta, Kapık’i korkutacak bir çılgılık attı. Kıcma bir şey batmış gibi yerinde duramayan Aslı, disiplini ele almak niyetiyle atıldı:

“Efendim bu salakları bana bırakın, doğduklarına pişman olsunlar...”

“Canım sen nasıl bir pezevenksin,” konuşkan olmayan Maşa’ydı bu, saçlarındaki fünden eser kalmamıştı ve müthiş çiş kokuyordu. Pisliğe aldırmayan Osurlu, Kapık olayında başarısızlığa uğrayan Aslı’ya revücülerini emanet edeceğe benzemiyordu. Şarlotta gibi kimseyle senli benli konuşmayı sevmeyen küçük Rus asilzadesi Polina için pezevenkle menajer aynı anlama geliyordu.

“Mümin bey müsaadenizi isteyelim.” Polina şiir okuyacakmış gibi ayağa kalkmış ve gövdesini dikleştirmişti; sorun şu ki, hangi sert şairi seçeceğini bilemiyor gibiydi. Dimitri’yle yaptıkları seks antlaşmalarında şiirin de yeri olurdu; kızları plaster bantla birbirine yapıştıran eski menajer, ülkesinin en ateşli şairlerinin dizelerini performansının bir parçası yapardı. Kanlı bir el, şafağın soyduğu bozkırlar, asker izmaritleri, Rus analarının dolgun memeleri, Marya’nın kendi kendine boşalışı, etobur dişler vs. fantazmasının çalışmasına alet oluyordu, gerçeği söylemek gerekirse kızlar, Dimitri’nin bu etkinliğinin altında neler yattığına kafayı hiç takmamışlardı. Sonuçta, hasreti çekilen Dimitri hepsini bir arada tutabiliyor muydu, kızları ilgilendiren tek şey bu olmuştu her zaman. Ne zamandan beri bireysel değil, kolektif bir varlık olarak yaşıyorlardı. Olay şu ki, karşılarna çıkan çapkınlar biriyle değil, beşiyle de başa çıkabilecek güçte olmalıydılar. Mümin Osurlu’ya gelince, hiçbir kadının aletini kaldırmadığı ortadaydı. Kimden karşılık alamazsan o değerli olur diye bir durum vardır, revücüler için de Müminler Sui’ti’nin namussuzu bir saplantı olmuştu bile. Polina’nın müsaade isteyişi, arzulu kadınların yaptığı blöflerden biriydi. Arzulanmamış olmak yedikleri en büyük kazıktı.

Housekeeper Aslı, Çomak Sokanlar'da nasıl çaresizliğe düşmüşse, Müminler Suiti'nde de aynı kadere maruz kalmıştı, yediği halıtlara bakarak aklını her durumda koruyor olabilmesi bir mucizeydi. Kuzeyliler gibi soğukkanlı, açık tenli olmakla birlikte herhalde dayanıklılıkta onları geçirdi, en nazik organı beyni, rezillikleri sıfırlayabilen bir sayaçtı. Gece nöbetlerini de üstlenen, yirmi dört saat uyanık bu işçi, kutsal ikonalar gibi eli karnında bitişik, bu masum, bu mukaddes figür Müminler Suiti'nin ortasında kalakalmıştı. Bir yandan, revücülerden çıkan ateş eteklerini tutuşturmuşken, öbür yandan karı milleti azdırdıktan sonra istediklerini vermeyen ve en dokunulmaz insan Osurlu'nun önünde eğilmek zorundaydı.

"Efendim, Side'den geçmiş bütün tanrıçaların üstüne yemin ederim ki, benimle iftihar edeceksiniz..."

Mümin Osurlu, kapkara saçları, duru teni ve mücevher gibi parlayan saçlarıyla cehennemden çıkmış bir melek gibi görünüyordu. İdol gibi bağlandığı köpeği, kızların sıvılarının bulduğu ağzıyla yanından bir saniye ayrılmamıştı. Şurası bir gerçek ki, sahipleri için vazgeçilmez hayvanlar bir nevi yarı-insandır, ve bu durumda ihtiyaçları üst seviyededir. Baygın gözlerle kendini televizyon koltuğuna bırakan Mümin Osurlu, kumanda aleti gibi alet edavatlar konulan koltuğun cebinden, köpeği Kapik boyunda ve onun gibi kapkara bir takma penis çıkardı. Bebeğinin altını değiştiren bir annenin maharetli hareketleriyle, koca aleti Kapik'e bağladı. Kızlar ortaya çıkan esere gülmeden edemediler, sesi tek çıkmayan Aslı'ydı. Mümin Osurlu kızlar söz konusu olduğunda ancak dolaylı yollarla boşalabildiğini itiraf etti. Revücüler için fazlasıyla hararetli, olağanüstü bir brifingi bu. Sonradan housekeeper Aslı bu olayı ne zaman hatırlasa, kendinin Çomak Sokanlar'dan gelen bir köpek olduğunu söyleyecektir.

Temizlik Günleri

Kırlıhanım için en büyük adım İrzina Geçilir Lojmanı'ndan kurtulmak olmuştu, hayırsızlıkları ve uğursuzlukları defederek yoluna devam eden masal kahramanları gibi görünüyordu. Bol bol küfür eden onun iyilik perisi Kokni, bu minvalde üretilmiş stereotiplerin hiçbirine benzemiyordu. Oyuncak Tabak'ta dağınıklığı iyice ele almıştı, eşyaları ayakları varmış gibi arkasında sürünüyor ve kazalara uğruyordu. Öyle ki, koca bir bardak meşrubatın yanında onun donunun da ağza girmesi ihtimal dahilindeydi, ama bu konuda da çoktan restini çekmişti Zeliş:

“Kızım benden derli topluluk beklemeyin...”

Onun müthiş dağınıklığına bakarak, paçaları salmış biri olduğunu düşünmek yapılacak en büyük hatadır; dışarıdan gelen kötülükler Kokni'nin zırhına çarpar, parçalamaya çalışır, ama içeri nüfuz edemez. Zihinsel olarak asla paçayı salmaz, hayatta inandığı tek erdem, her şartta akli selimin korunmasıdır. Kendini en berbat hissettiği tek durum, aşk karmaşasının onu soktuğu bunalımdı, işte o zaman dengesi, kimyası nesi varsa tümünden bozuluyordu, düşmanları için ettiği tek beddua, aşktan gebermeleri idi. Kötüler yolunu şaşıracaklarsa böyle şaşırmalıydılar. Aliş için ağlamaları, üzülmeleri geride kalmıştı, şimdilerde kendini yeni doğmuş bir bebek gibi çok hafif hissediyordu, ama bu Mutluluktan Uçarsın'dan nefret etmesine mani değildi. Akşamları çekirgeler şakırdarken, Kiki'nin çocu-

ğu gibi baktığı mis kokulu çiçeklerin ve sarhoş olmaya yaklaşmış insanların arasından dumanlı sesiyle konuşup duruyordu:

“Fakir’den öğreneceğimiz çok şey var, o ancak şanslı insanların bulduğu bir vaha. Ona hayranım, çünkü onun lügatinde para geçmez...”

Kokni yıkılıp kalasıya kadar böyle şeyler söylüyordu, hani çok hisli insanlar Oyuncak Tabak’ın hayatındaki son adres olduğunu çıkarabilirlerdi dediklerine bakarak. Her şeyden kopmak isteyen bir hali vardı, bir travestinin ya da sıradan bir aile babasının yakasına yapışıp başka dünyalar keşfetmek gerektiğini bas bas bağırıveriyordu. Zaten ondan korkan insanlar daha fazla korkar olmuştu:

“Kızım benim gerçek kimliğim bu. Bir ara aşktan mort olduğumu zannetmiştiniz, ama ruh ikizimi tamamen oğlanlara teslim ettiğimden beri çok rahatım. Londra da burdan farklı değil, yalnız buradaki paralı herifler çok daha faşist. Bizim HOT’ların (Hücumen, Osurlu ve Tozlukirpi’yi bu şekilde şifrelemişti) Kabe’si paradır, bütün sapıklıklarını o Kabe’nin dibinde yapıyorlar, bu yolun sonu ölüme çıkar...”

Kokni’yi tanımayanlar için ona meczup damgası yapıştırmak kolaydı, varsın herkes bildiğini düşünsün, o Fakir’den aldığı destekle Palamarı Çöz’cüler soluklanırken Oyuncak Tabak sahnesine de çıkar olmuştu. Her gece anlatacağı bir hikayesi vardı, tabak şeklindeki sahnenin ortasına çekilen eski püskü bir koltuğa kuş gibi tünüyor ve anti rol kesen haliyle, en kafayı sıyırtmışın bile n’oluyor diye meraklandığı karanlık bir hikayeye başlıyordu. Gerçekten gözü açık kişiler için meczup değil bir büyücüydü, Tanrı’nın yeryüzüne milyonda bir gönderdiği nadir insanlardan biriydi. Bu durumda, milleti eğlendirecek hikayelerin yerine neden korkutacak hikayeleri yeğle-

diğini anlamışsınızdır. Dünyanın prototipi Uzun Kalırsan Göte Dönersin Otel'i'nde gerektiğinden fazla şaklabanlık vardı, revüçüler ve animasyon takımıyla birlikte doruklara çıkan bir ahmaklık vardı. Tibet'te kendini çilecilikle yetiştiren rahiplerden birini getirin, iki günde kafayı yerdi. Belki de tabaktaki o eski püskü koltuk, Kokni'nin zihin temizliği yaptığı yerdi, insanlığını ancak o şekilde koruyabiliyordu zahir. Tükürdüğünde, Kirlihanım'm bakakaldığı zift gibi kara bir şey çıkıyordu ağzından, açıklaması ise son derece basitti:

“Bebeğim dünyanın mayasında kötülük vardır.”

Sonrası bir sürü teoriye bağlanabilirdi; kimse hayatı eksiksiz bir bilinçle algılayamaz gibisinden. Böyle bir şey olsaydı, herhalde kimse kendinde hayatı devam ettirme kapasitesini bulamazdı, başta da en nemrutların kendilerini çabucak imha etmesi gerekirdi. Esasen birbirlerinden pek hoşlanmayan Mine'yle Kiki de etkin kişilik Kokni'nin sert fikirlerine ve kendi kendine acı çekiş biçimine alışmıştı; şöyle ki, en matrak insanlar acıyı en feci şekilde hissedenlerdir her zaman. Onların gözünde Kokni normal ana babaların imalatı değildi, çiftleşen tarafların biri insansa öbürü ya uzaylı ya da garip bir hayvandı ve tabii ki doğal olmayan bir ortamda peydahlanmıştı. Bir dünya vatandaşı olduğu için, tüm dünyada dolaşan cv'sini ve sonrasını istediğini gibi yönlendirebilirdi, kanguru kesesinde çoktan ömür boyu yetecek hikayesi vardı, yani kimsenin onun için bir satır dahi eklemesine gerek yoktu. Zaten ondan başka kim, bembeyaz ayrık dişlerinin arasından **dünyanın mayası** sayılan kapkara bir tükürük çıkarabilirdi ki. O böyleydi, Mutluluktan Uçarsın'da özel yeteneği sayesinde tamamen araziye, Oyuncak Tabak'ta yeraltından bütün haşmetiyle çıkan bir yaratığı andırıyordu. Kafayı ne kadar tütsülese de tüm canlılığıyla sabahlara kadar ayakta kalıyordu, bütün

işlerini gece yapan birini görmek istiyorsanız, Oyuncak Tabak'ta Kokni'yi izlemeye gidin. Zeliş yani Kokni alacakaranlık diyarlara düşen bebeklerin tek yol göstericisiydi, nitekim bu çatlak anne, yavrularını İrzına Geçilir Lojmanı'ndan kaptığı gibi güvenli yer Oyuncak Tabak'a uçurmuştu. Bu kartal pençeli, kiremit kırmızısı saçlı anneyi görmek için Oyuncak Tabak'a gidin.

Bir erkek için ölesiye yarışan iki kadını görmek istiyorsanız, Fakir'in Oyuncak Tabak'ına uğrayın, eğer bir kadınsanız ne kadar aptal olduğunuzun iliklerinize kadar farkına varın. Kut-sal kitapların kanunlarından, kadın erkeğin mülkiyetine verilmiştir ilkesini hatırlayın, modernleşmenin mayasındaki şeyin arkaiklik olduğunu görün acı acı. Tabak'a ilk önce gelen Kiki elbette daha avantajlıydı, yaşlı bir bohem olması kağıda geçirilmeyen hakların sahibi olmasını engellememişti, istekleri ve sözleri erkeği tarafından önemseniyordu. Kedilerle koyun koyuna uyuyacak kadar temizliği takmayan Kiki'nin, parayı da takmayan hali Fakir'le arasında modern insanın anlayamayacağı derin bir bağ oluşturmuştu. İkisi de, mutluluk için özel çaba harcaması gerekmeyen insanlardandı. Sevgi işlerinde kafası karışan Kırlihanım, çift olmanın sihri nedir diye soruyordu saf saf. Herkesi ilgilendiren bu soruyu cevaplayacak tek kişi Kokni'ydi tabii:

“Kırlihanım bebeği, çift olmak için iki kişinin kötülük anlayışının aynı olması gerekir. Gerisi teferruattır...”

Kokni'ye göre çifti yaratan şey, iki kişinin kötülük frekansıydı, cinsel elektrik falan değil. Uyumlu görünmek için icat edilen cinsel elektrik esasen kötülük elektriği idi ve işte bunun tutması gerekiyordu çift olmak için. Zaten akıllı olan da çiftlere yaklaşılmazdı. Bu anlamda Kokni'nin bulunmaz vahası Fakir biraz dikenli bir vahaydı. Suç onun değil, dünyanın mayası

böyleydi. Kırlihanım'lar Oyuncak Tabak'a vardığından beri işler değişmişti, Kiki o bohem uyusukluğunun içinde bile Mine'yi bir saldırgan olarak şifrelemişti, ama bunu dışavurmakta son derece temkinliydi, hatta böyle bir durum yokmuş gibi davranıyordu ustaca. Bu Amerikalı yenge her zamanki rahatlığıyla, çıplak ayakla mutfakta beliriyor ve kıyılardan topladığı binbir çeşit otu pür neşe raflara diziyordu. Gündelik işleri canla başla yapan bir öğrenci gibiydi, yaşam deneyiminde öyle ustalaşmıştı ki, aşırı duygu halleri hiç yaşamıyor gibiydi, ondan hiç hoşlanmayanların kalplerini nefis gülüşüyle kazanıverirdi. İşte onun için her şey böylesine kolaydı, belki de bunun en önemli sebeplerinden biri, hiç oyuncacı olmayan şımartılmamış bir çocukluktan gelmesidir. Yol işçiliği yapan babasını günde ancak bir saat görerek büyümüştü, bu babasını ayık olarak hiç görmediği anlamına geliyordu, adam ya uyuyor ya da sızıyordu çünkü. Anne imgesi ise çok klasikti, bu anne için bir sürü veledin ve kirli çamaşırın arasında aynaya bakacak vakti bile olmayan, güzelliği evde yetiştirilen menekşeler kadar kısa ömürlü olmuş bir kadını canlandırın gözünüzde, konuşmayı unutacak kadar yabancılaşmış birini tasavvur edin kafanızda. Kiki'nin sekiz çocuklu annesinin gerçek resmi aşağı yukarı böyleydi. Kadıncağzı kendi dertleriyle öylesine doluydu ki, bir yerlerde krallar gibi yaşayan karılar olduğundan haberi bile yoktu. Kiki'nin sadece Fakir'in şahit olduğu duygu boşalımı yaşadığı bir gece olmuştu; Oyuncak Tabak'ta patlamış mısırları ve buz gibi biraları eşliğinde televizyonda Gilles'in Karısı filmini seyrederek, Kiki birden delirmiş ve kontrolden çıktığı için kafasını sehpaye çarparak yarmıştı. Kiki'nin içinde ne fırtınalar koptuğunu anlayacak yaratılıştan olmayan Fakir, bu olay sonrasında kadına daha fazla acımış ve yaklaşmıştı. Amerikalı yenge örneğinde de

görüldüğü gibi, bir erkeği ele geçirmek istiyorsanız, kendinizin ne kadar aciz ve zayıf olduğunuzu göstermeniz yeter de artar bile, ama buradaki altın kural bütün bunları adınızı zır deliye çıkarmadan yapabilmektir. Aradaki dengeyi kaçırırsanız hem herif, hem de işin tadı kaçır. Kiki o güne değin Fakir'e söyleyemediği şeyleri Gilles'in Karısı sayesinde söylemiş olmuştı, bu sanat ortaklığıyla Side'deki yabancı adama ayna tutmuş ve adamın kendi gizemli, yarı karanlık hayatına dokundurmuştu. Bir gecede bu simülasyonların hepsi olmuş, üstelik yengenin kafasında fiziksel bir yara bile açılmıştı. O uzun ve olaylı geceden, sevişme tempolarını yükselterek çıktıklarını söylemeye bile gerek yok.

Fakir'le uzak diyarlara kaçmak isteyen Mine, genellikle kendi halinde olmasına rağmen bazen böyle sapkın fikirlere kapılıyordu, Mutluluktan Uçarsın'dan kalbine hitap edecek hiç kimse çıkmamıştı. Otel budalalarıyla aynı kıyafeti giymenin dışında bir ortak yanı yoktu, dediğine göre Kırlihanım gibi herkesle kaynaşamazdı, arkadaşlık konusunda sınıfsal ya da yaşsal özellikler gütmeyen Kırlihanım'ı çok saf buluyordu, ama Kırlihanım bebeğini ne kadar eleştirse de tek kız arkadaşydı o -Kokni'yi cinsiyetsiz biri olarak kabul ediyordu, ya da cinsler üstü bir yaratıktı diyelim. Mine'yi Fakir'e götüren yol Kırlihanım'ın arkadaşlık kurma konusunda gösterdiği yetenek olmuştu. Şöyle ki; Kırlihanım Side'ye indikleri bir off gününde, Mine ve Volki'den koparak, önüne birden bire çıkan ve yalanacak şekerlere benzeyen Selim'in Kudurmuş Giysi Dükkanı'na dalmıştı, bakırlar, örümcek ağları ve yığınlarca eski giysinin arasında, pencereden vuran güneş ışınları yüzünden hemen hemen hiç seçilemeyen iskelet kadar zayıf iki silüet görmüştü. Dükkanın dışı gibi içi de rengarenk boyanmıştı ve biri yerdeki kilimleri silkmeye kalksa çıkan tozdan yüzde yüz

boğulurdu. Dış kapıya insanlık namına, astımı ve kronik bronşiti olanların girmesini yasaklayan bir tabela asılmalıydı. Yani tedbir alınmadan girilecek yer değildi Selim'in Kudurmuş Giysi Dükkanı. Nefes almak için ağzını kapamak zorunda kalan Kırlihanım, iki üç adım attıktan sonra, Hacivat'la Karagöz gibi sohbeti iyice koyulaştırmış iki adamı daha iyi görür olmuştu. Dünyayla ilişkisini kesmiş gibi görünen adamlar siyah bir torbadan kiraz yiyor ve şarap içiyordu, bunun gündelik bir alışkanlıkları olduğunu onları ilk kez gören Kırlihanım bile çıkarmıştı. Dervişle rock şarkıcısı karışımı Fakir'in ayağında gene terlikler vardı, Kudurmuş Giysi Dükkanı'nın sahibi Selim'in pejmürdeliği had safhadaydı, her yeri sökül-müş espadrile benzeyen bir ayakkabının terlik gibi arkasına basıyordu. Ama herif bu eski püskülerin içinde son derece yakışıklıydı, kızların ya da oğlanların kendilerini hemen oracıkta teslim edeceği biriydi. Tepelerinden sarkan örümcek ağlarının, bir ton giysinin ve incik boncuğun (acayip taşlardan ve kemiklerden yapılmış çılgın bir aksesuar bolluğu vardı) arasından kafasını uzatan Kırlihanım'a esrarlı gözlerle kız sanki bir hayalmiş gibi bakmışlardı. Bir saniye sonra Kırlihanım da onların fakir sofralarında oturur bulmuştu kendini. Mutluluktan Uçarsın'daki resmiliğe karşın Side'de bulunduğu bu delikte, kirazlardan ve şaraptan otlanırken hayatın sadece tezatlardan ibaret olduğu kanısına varmıştı. Yuttuğu ilk kirazlardan sonra, dükkandaki şarap kokusunu bastıran şeyin küf, naftalin ve kedi boku kokusu olduğunu anlamıştı; her nefes alışta yutulan tozla birlikte, bu dördü Kudurmuş Giysi Dükkanı'nı kuran elementlerdi. Kırlihanım'ın rüyalarından bildiği kendini kaybediş ve sonsuzluk duygusunun bu dükkanda cismanileşmesi, inançlı insanların başına gelen müjdelere biri gibiydi; gerçek şu ki, burada gayet gündelik şeylerden

konuşarak gerçek bir uçuşa geçilebiliyordu, Kudurmuş Giysi Dükkanı sadece bunun için icat edilmişti sanki. Ticari bir yer olup da, ticaretten bu kadar uzak olması inanılır şey değildi. Esasen Kırlihanım'ın sonradan gitmeye başlayacağı ve hatta yerleşeceği Oyuncak Tabak da Kudurmuş Giysi Dükkanı'nın bir eşi, bir ikiziydi.

Mine'yle Volki Side'de birlikte dolaşırlarken birden ortadan kaybolan Kırlihanım'ı, Selim'in Kudurmuş Giysi Dükkanı'nda kiraz ve şarap çöplenirken bulmuşlardı, birkaç saniye süren sessizliği, kökleşmiş yerinden koparak Fakir'lere doğru yuvarlanan kocaman bir sini bozmuştu. Kudurmuş Giysi Dükkanı'nda eşyaların böyle atağa geçtiği olurdu, insana her şeyin bir zamanlama sorunu olduğunu hatırlatırcasına. Bu manzara karşısında nutku tutulan Mine az çok öfkelenmişti, kızların böyle sık sık duygusal çıkmazlara girdiği olur, işte o an da saldırgan kedilere benzerler. Neyse ki, kızcağız hemen toparlanmış, kedi tırnaklarını içine çekmişti. Bütün insanlar için sorun hayatının dönüm noktasının nerde başladığını göremektir, Selim'in Kudurmuş Giysi Dükkanı'nda Fakir'le karşılaşan Mine de doğallıkla hiçbir şeyin farkında değildi. Mine'yi kot pantolonunun altına giydiği sahte siyah konversleriyle, kolundaki sinek ısırığını kaşırken getirin gözünüzün önüne. Mine bulunduğu yerle ilgili hiçbir karara varmış gibi görünmezken, olaya biraz tepeden bakan Volki, içinde zor tuttuğu gülme bombasını ortaya bırakıvermişti. Bunun üzerine Kırlihanım da evden ayrıldığından beri ilk defa kasıklarını tutarak gülmüştü, öyle ki, gözyaşlarından ıslanan suratını silmek için eli, otomatikman Selim'in çaputlarına gitmişti.

Selim'in dükkanına dalanlara kesinlikle ne aradığı sorulmadığından, insanlar kendilerini görülmedik bir rahatlığa bırakırlardı. Dükkana ilk kez zuhur eden biri bile bu rahatlık kuralı-

na göre davranması gerektiğini bir iki saniyede öğreniverirdi. Her ortamla ilgili giysi vardı, gündelik kıyafetlerin dışında, balolara, sapık partilere, taassup cemaatlara, mevlütlere, düğünlere, kokteyllere iştirak edebileceğiniz her türlü akıl almaz giysi toplanmıştı Kudurmuş Giysi Dükkanı'nda. Adam yetmiş metrekarelik bir yerde , kendi kendine mümkün olduğu kadar ticari çarkların dışında kalan, bir moda ütopyası yaratmıştı. Aslında Selim ne terziydi, ne tasarımcıydı, ne turizmciydi, normalde ülke mahkemelerinde adaleti sağlaması gerekiyordu, zira hukuk fakültesini bitirdikten sonra Boston'da derece bile yapmıştı. Onun için halinden son derece memnun bir insan görmek istiyorsanız, Selim'in Kudurmuş Giysi Dükkanı'na uğrayın, hırsın bozmadığı yerli yerinde bir beden ve yüz görmek istiyorsanız, konuşur gibi görünmeden konuşan bu herifi görmeye gidin. Kudurmuş dükkandan giysi edinebilmek için paraya ihtiyacınız yoktu, durumunuza göre getirdiğiniz herhangi bir şeyle (bu bazen bir tencere yemek olurdu, bir bidon benzin olurdu, bir kasa bugenvil olurdu) kıyafet düzebiliridiniz. Bunun için oraya girip çıkan hiç kimse müşteri değildi, peşinde dolaşılması ve memnun edilmesi gerekmiyordu. İndirim günleri, çekilişler, kapının önünde ucuzluk havuzları gibi kapitalist saçmalıklar yapılmıyordu, kredi kartlarının avantajları mavantajları yoktu böyle şeyler. Size mutlaka uygun bir şeyler bulmak isteyen, beyinsiz satış elemanları zaten hiç olmamıştı. Selim'in Kudurmuş Giysi Dükkanı'nda kimse kimseye yapışmaz, soymaya kalkışmazdı. Sana fazla gelen bir şeyi vererek giyinirdin, sistem buydu. Yani burada bir şeyler çöplenenek takasını yapar ve kazıklandığını duyusunu yaşamadan uzardın. Sen mutlu, ben mutlu dükkaniydi bu. Mutluluktan Uçarsın'a indirilen bir yığın insanın Side'ye gelip de varlığından bile haberdar olmayacakları bir delikti,

gerçek Şu ki, b  y  k otellere gelenler, o kadar eğlence zırvalığının içinde   zg  n hiçbir Şey yaŐamayacak insanlar olup, bu yolda harcayacakları parayı çöpe koysalar daha iyi olurdu - sonra o parayı nasıl olsa m  nasip biri bulurdu ve   ok hayra geçerdi.

Bu takım o gece oradan Fakir'in Oyuncak Tabak'ına zıpla-mıŐtı, Amerikalı Kiki Hanım onlara takdim edildiğinde, Se-lim'in Kudurmuş Giysi D  kkanı'nın ger  ek bir temsilcisiyle y  z y  ze gelmiş olmuşlardı. Kiki b  ğ  rtlen kırmızısı asimetrik bir elbisenin altına, keçi derisinden sandaletler giymişti, Babil Kulesi gibi havada toplanmış saçlarını,   in karanfillerinden yapılmış bir ta  tutuyordu. G  z kenarları insana hep aęlamıŐ izlenimi veren pembeye boyanmıştı ve bu pembelik sanki burnunun ucuna da sıçramıŐtı. D  zg  n v  cudu kemikleri sayılacak kadar zayıftı, fakat bu yıpranmış bedeni bir   eŐit gururla taşıyordu. Kırlihanım içtiği Őaraplardan başı d  nerek bu sırık gibi kadına baktığında, mutluluk için   ok geç kalmış birini g  rm  Őt  , o sıra tanıŐmalarından beri peŐlerinden ay-rılmayan Selim'in yaralı yunuslarla ilgili anlattığı   etrefil bir hikayeyi dinler gibi g  r  n  rken, hiç de dinlemiyordu. Adamın gelmiş geçmiş en iyi hatiplerden biri olması bile konuya so-kamamıŐtı onu. Kırlihanım hayatını kadınları salak  a g  zlem-leyerek geçirmiş biri olarak, Kiki'nin   nemli bir sırrını keŐfet-miş gibi heyecanlıydı, şöyle ki, konuşmaya kalksa s  zc  kleri bulamaz ve dili dolaŐırdı. Selim her ne kadar kendini, anne-likleri hiç tartıŐılmayan yunuslara verse de, kızdaki heyecanı keşfetmişti. Bu heyecanın kime y  nelik olduğunu anlayamasa da, Kudurmuş Giysi D  kkanı'nın sahibi Kırlihanım'ın kolunu okşamaktan alamamıŐtı kendini.

“Sana b  t  n   ocukluğumu anlatmak niyetindeyim...”

Kirlihanım'ın kulağına bunları fısıldıyordu, görünen o ki Baküs kadar ayartıcıydı, sesi gecenin içinde ninni gibiydi. Bir gül bahçesinde geziniyormuş gibi burnunu Kirlihanım'ın boynunun altına uzatıyordu. O gürültü patırtının içinde nefesleri birbirine giriyordu, adamın arzudan yandığını anlamamak için Kirlihanım'ın kör olması gerekirdi. O sıra her şeyi çakan Volki, içkisini sadece gençliğe kaldırdı. Birinin içkisini gençliğe kaldırması, mutluluk ülkesinin prens ve prenseslerini işaret etmesi demektir, Almanya'dan fırlamış bir genç olarak Volki'nin hatırlattığı gibi, bu çılgınların her şeyi yapma kapasiteleri vardır. Orta yaşa gelmişlerin ve yaşlıların karşısında tırtığı tehlikeli bir güçtür gençlik. Kirlihanım'a göre de hayatta ilham alınacak tek şey, her zaman kafasızca harcanan gençlikti. Otuzunda bile olmayan Selim'in Kirlihanım'a sokulmasının nedeni, kızın bedeninden yayılan şarkıyı duyuyor olmasıydı, eşek gibi çalışmak bile o sihri bozamamıştı.

“Sana her şeyimi vermek istiyorum...”

Selim'in kız gibi konuşması doğaldı, bu aşk çocuğu serseriler gibi önünü iliklemediği kırmızı bir gömlek giymişti, şu bir gerçek ki, böyle belagatli adamlar sevişirken dalgın olurdu. Fıstıklar, likörler, karidesler, pudra şekerli çilekler arasından Kirlihanım bebeği geleceği pek düşünen biriymiş gibi şunları söylüyordu Kudurmuş Giysi Dükkanı'nın sahibine:

“Sabah uyandığımda yabancı biri olmazsın herhalde...”

“Bunu yaşamadan bilemezsin.”

Kirlihanım bebeği şimdi de, adamdan kaçırdığı iki elini boru gibi yaparak konuşuyordu;

“Bak şu erkek kurnazına. Hayır ben her şeyi bilirim.”

Bu kırmızı gömlekli aşk çocuğundan hemen uzaklaşmak istiyordu, Kiki ise tabak şeklindeki sahneye çıkmış, sevimli kırık Türkçesiyle herkesi özellikle de çiftleri kolbastı oyununa davet

ediyordu. Gerçekten de neresiydi burası, bir iki saniye içinde, kollarını yarasa misali yanlara açarak, titrek balık taklidi yaptığını sanan bir yığın insan tabağa doluşuvermişti. Çeşit çeşit kollar, kalçalar, bacaklar, et dolu bir tabak gibi görünüyordular sarhoş Kırlihanım'a. Tabakta gri ve mor dumanlar büyücülerin yaktığı ateşler gibi tüterken, bu cins kalabalık, kaçınılmaz ölümü şehvetle kovmak istiyordu sanki. O curcunada bayılmanın eşğine gelmiş Kırlihanım, herkes gibi tabağa fırlayan Volki'nin kocaman kulağına eğilmişti;

“Volki dostum, vakit geçmeden uzamak zorundayız.”

Volki birinin koltuğunun altından uçak gibi geçiyor ve var gücüyle bağırıyordu:

“Kızlar neden hep kaçmak isterler. Bak senin Ali Baba bu tarafa geliyor...”

Ali Baba dediği Selim'di; tahsili için Boston'a kadar gitse de, bir oduncu kadar saf ve kaba kalmayı başarmış bu adam, en nihayetinde, kendine doğru dürüst bir kadın bularak Edi'yle Būdū gibi yaşamak arzusundaydı. Özlemi buydu, bu uğurda çeşit çeşit partner denemesi doğaldı. Kırlihanım'ın gündüz gözüyle gördüğü Kudurmuş Giysi Dükkanı, gecenin bu vakti, gulyabanilerin, vampirlerin, fantomların bastığı, kısaca gizemli tuzaklarla dolu, karanlık güçlerin etkisine girmiş bir yer haline gelivermişti. Volki tabakta zıplayıp dururken laf da yetiştiriyordu.

“Bu sefil albenili adamı red mi ediyorsun? Kırlihanım bebeğim oraya kendi ayaklarınla gittin ve dünyanın şarabını içtin. Herif seni çoktann...”

Oyunda birisi onu uçurduğu için (bunun nasıl olduğunu sormayın), geriye sadece Volki'nin sesinin yankısı kalmıştı. Zavallı Kırlihanım hala sarhoş muydu değil miydi onu bile bilmiyordu. Öyle şaşkın vaziyetteyken, bu sefer papağan yeşili,

çok dekolte bir şey giymiş olan Kiki, elinden tutarak kızı karanlığa doğru sürükledi. Göksel enerjiyi kendine çekmek isteyen Kiki parmaklarına sayısız yüzük takmıştı, Kırlihanım acıyan elini ovuşturmak istiyor, ama bu kelepçeden kurtulamıyordu. Anladığına göre Oyuncak Tabak'ı arka kapıdan terk etmişlerdi, manyak bir oyunun cazibesine kapılan Volki'yle Mine'den adım adım uzaklaşıyordu. Eğlenmek için dışarı fırlayan insanların sel gibi aktığı sokaklar bitmişti, bu sokaklar ki, cici elbiseli çocuklar aptal bir Kahramanmaraş dondurmacısının önünde, annelerinin elinden boşandıklarında yüzde yüz her yanda kaynaşan pedofillerin eline düşerdi. Öyle ki, küçük kızların ve oğlanların hiçbir şekilde çocuk gibi yetişemeyeceği bir zamandı bu. Ak saçlı orman bilgeleri ve iyilik perileri mort olmuştu. Bu durumda Kırlihanım kibirli Kiki'ye nereye gittiklerini sormak istiyordu, kızın zaten ıssızlığa karşı alerjisi vardı, ama işte korktuğumuz şeyler her zaman gelir bizi bulur; misal aranıyorsa, bir kötülük büstüne benzeyen İrzina Geçilir Lojmanı'nı getirin aklınıza. Bir müddet sonra Evin'in başına gelecek olayın, hiç de yumurtadan çıkan sürpriz olmadığını çakin kafanıza. Bu arada Kırlihanım Kiki'ye sitem edecek gücü de buluyordu.

“Allahaşkına hangi saçmalığa bulaştırmak istiyorsun beni...”

“Kiki'yle elele tutuşanlar ona bağlanmış demektir...”

Kendinden üçüncü şahısmış gibi bahsedenlerin tekin olmadığını bilen Kırlihanım, kendini Kiki'ye vermekten başka yapacak hiçbir şeyin olmadığını anlamıştı; bazen jetonun böyle geç düştüğü olur, en akıllınızın bile başına gelecek bir şeydir bu. Kırlihanım, şu an korkudan ölmesi gerektiğini düşünüyordu, peşinize takıldığınız insan hakkında hiçbir şey bilmemek yeterince ürperticidir. Birkaç saat önce, bir sporcu kadar atik olan Kiki'de mutluluğu kaçıran birini görmüştü, öyle ki bu hassas

konuda artık hiç kimse teselli edemezdi onu. Postu, Oyuncak Tabak’a sermiş Amerikalı bir mutsuz, Kırlihanım’dan ne isteyebilirdi, bir nevi genç bir bedenden öç mü almak istiyordu, böyle düşününce Kırlihanım kendini kan deryasında yüzen biri gibi görüyordu. Annesi çok küçükken onu şu şekilde uyarmıştı:

“Yavrum korkman gereken bir şey de nevrotik kadınlardır. Bunların saçlarının tümü ya havadadır, ya da tamamen yapışıktır...”

Aslında annenin hayatla ilgili kendi kendine bulduğu kanıtlar doğru çıkardı, bu minvalde, Kiki’nin saçları her iki durumu da barındırıyordu, hem havada hem yapışık ve rengarenk karanfillerle süslenmiş bir kafaydı onunki. Simpsons ailesinin anasını ya da Nefertiti denilen kadını getirin gözünüzün önüne. İçi gereğinden fazla akıl, oyun, küçümseme ve intikam dolu kafalar insanı korkutmaz mı? İkisi öyle zifır yerlere gelmişlerdi ki, Kiki’nin küçük bir arı kovanına benzeyen saçları dahi görünmez olmuştu, sonunda sokak lambaları da bitmiş, bu yolculuğa eşlik eden sadece yıldızlar kalmıştı, ama onlar bile parıldamakta nazlanıyor gibiydi. Küçük çocukların kayıtsız şartsız inandıkları Tanrı, umutla ilgili işaretleri ustaca silmeyi bilir, işte Tanrı’nın bu maharetini kullanarak, ilhamı yeryüzünden, özellikle de zengin tarihi geçmişiyile övünen Side’den sildiği bir geceydi. Ruhlar yüzde yüz böyle bir ortamda imtihana giriyordu, iletişimin sıcak soluğu kesildiğinde. Kırlihanım sırf insan sesi duymak için yüksek perdeden, kendinin bile tanıyamadığı bir sesle konuşma cüretinde bulunmuştu;

“Kikicim ayaklarıma kara sular indi, sen kendini kadın İndiana Jones’u falan mı sanıyorsun?”

O sıra yumuşak bir şeyin üstüne bastı Kırlihanım, ne olduğuna bakmak bile istemediği bir pislikti bu, Zafer Tozlukirpi’nin

onu sürüklediği Brütüs Tiyatrosu'ndaki fenalığın aynısı basmıştı üstüne. Sorduğu soruya cevap bile vermeyen kibirli Kiki, kızı yere devrilmiş birkaç tarihi sütunun üstünden atlattı, ayaklarına gözden çıkarılmış tarihi eserler dolandığına göre, tamamen keçilere, koyunlara ve tecavüzlere bırakılmış toprakların üstündeydiler. Bu yasak bölgelerde gene ne işi vardı, anlamış değildi. Sarhoş olduğuna aldırmadan hemen oracıkta bir dua etti Kırlihanım.

“Yarabbim pislik yağdıracaksan üstüme, önce elime bir şemsiye ver...”

Kırlihanım bebeği Kiki'nin kelepçeyi andıran elinden tutarken dediklerine gülmüştü ve gözlerinden tutamadığı yaşlar akmıştı. Kiki cebinden çıkardığı el fenerini yaktığında, harabe halindeki bir kulübeyi açık seçik görmüştü, bir saniye sonra ise feneri kendi tutuyordu, Kiki'nin asma kilidi açabilmesi için. Ne amaçla yapıldığı belli olmayan barakadaki, tahta sedire, altı kapkara kocaman mavi çaydanlığa, gübre haline gelmiş elma kabuklarına bakılırsa zamanında burada birileri yaşamıştı, ama anahtarın Kiki'den çıkması hayret vericiydi.

“Ee açıkla bakalım, niye getirdin beni bu deliğe...”

Nedense Kırlihanım'ın sesi, gönlünün yapılması için lunaparka götürülen çocuklar gibi pek neşeli çıkmıştı, tek eksiği yumuşak tüylü bir ayıcıkta sanki. Barakanın içinde öylesine bakınırken, duvara çakılmış ve o delik için çok lüks kaçan piring bir levhanın üstündeki şu yazıyı okudu: Arınma Evi. Bir daha okudu, yazı değişmiyordu. Kiki sanki çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi açıklamasını kısa tuttu.

“Sakin üzülme. Her şey çok güzel olacak.”

“Ne diyorsun sen be!”

Burası dünya mıydı neyin nesiydi, çakalların tanıdık ulumasına bakılırsa her şey aynıydı. Korkunç derecede aynı. Gözün

görmediği yerde insanların budalalıkları devam ediyordu, Kırlihanım Amerikalı yengenin tutsağı falan mıydı.

“Sen beni Arınma Evi denilen bu barakanın içinde tutmak mı istiyorsun. Bu kadar yolu beni bu deliğe tıkasın diye mi geldik...”

Kırlihanım Kiki’nin saf çocuklar gibi gülüşüne ilk defa şahit oluyordu, etraf bu kadar karanlık olmasa küçük dilini bile görebilirdi kadının, saçıyla olsun, tavrıyla olsun insana hiçbir şekilde güven telkin etmeyen Kiki, karşısındakinin buz gibi sessizliğinden sonra kendine gelebildi.

“Bebeğim Arınma Evi’ne kimse zorla sokulamaz. Buraya ancak vaktin geldiğinde kendi isteğinle girer ve bir hafta kalırsın içerde. Ama bir şart var, her gün yeni elbiseler giymek zorundasın. Anlıyor musun beni?”

“Delisin sen, Fakir’in yanında delirmişsin.”

“Yanılmıyorsun, burası Fakir’in buluşudur.”

Kırlihanım her şeyi az buçuk anlayan insanların heyecanıyla Kiki’nin lafını kesti.

“Yani tarikat işi...”

“N’olur bu konuda beni sorguya çekme, yalnız Arınma Evi’nden oteldekilere bahsetmeyeceksin. Sakın ha...”

“Aman iyi. Hadi gidelim şurdan.”

Arınma Evi konusunda sorguya çekilmek istemeyen Kiki, elindeki anahtarı, çarçabuk bir Oyuncak Tabak peçetesine sarmıştı, sonra bu küçük paketi kapının yanındaki koca bir taşın altına gömdü. Dönüş yolu sanki daha kısa sürmüştü, Oyuncak Tabak’a vardıklarında Kırlihanım tamamıyla ayıktı, onu cep telefonundan aramaktan helak olan Mine öfke küpü gibiydi. Lanet olası telefon, muhtemelen İrzına Geçilir Lojmanında unutulmuştu, ama serviste, snack barın misafir tuvaletinde ya da Aslı’nın çamaşırhanesinde de olabilirdi, Kırlihanım

şu anda telefon hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Ama telefonun akıbeti pek çabuk çözüldü, Oyuncak Tabak'ın en partal ama en yakışıklı adamı Selim, cebinden çıkardığı telefonu Kırlihanım'ın eline tutuşturmuştu. Ali Baba'nın tek bir laf etmeden, ifa ettiği bu anlamlı hareket, milletin ama en çok da Volki'nin kafasını karıştırmıştı.

“Adam ne diye senin telefonunu alıkoymuş?”

“Ne bileyim, kendisi tamamen özel yeteneklerle donatılmış.”

Mine neşeyle başlayan akşamın içine eden Kırlihanım'ı paylamazsa olmazdı.

“Kızım kendine bir aşık edindin, sanki çok gerekliymiş gibi. Bence birbirinizin kokusunu alıyorsunuz siz, o kudurmuş dükkana kim yönlerdi seni, herifin hayvansı kokusu yaa...”

“Ondan dağ adamıymış gibi bahsediyorsun.”

Bu böyle uzayıp gitmişti, lojmana gitmek için üçü birlikte taksiye sıkıştığında her şey çok normal görünüyordu, eğlence-den dönen gençlerdi sonuçta ve çeneleri düşmüştü. Bu meydana Volki'yle Mine, ortalıktan kaybolan Kırlihanım'ın ağzından ne kadar laf almaya çalışsalar da nafileydi, Kiki'ye söz verdiği gibi Arınma Evi deliliğinden kimseye söz edemezdi. Acaba, diyordu Kırlihanım kendine, bu garip şeyler sadece benim mi başıma geliyor, ama durumu enine boyuna düşünecek hali yoktu, kafasındaki zonklama ve bacaklarındaki ağrı-lar, saygıdeğer lojmanlarına geldiklerinin habercisi olmuşlardı. Bütün o rezillikler yaşanıp Oyuncak Tabak'a kapağı attıktan sonra da, Arınma Evi konusunda hiçbir şey öğrenememişti Kırlihanım. Ne Kiki'den, ne Fakir'den, ne de Selim'den. Kızcağız yaşadığı bu şeyin gerçekliğinden bile emin değildi nerdeyse. Yeni yuvası, Irzına Geçilir Lojmanı'ndan tamamen farklı bir yer olsa da, gene bir saniye yalnız kalma şansı yoktu, bu minvalde ayrıcalıklı tek yer olan uykusunda da, dünyanın

ruhuyla karşılaşması gerekiyordu. Ayaklı karabasanlar ve belalarla sarmalanmış hayatın içinde Arınma Evi'nin lafı bile içini bir hoş ediyordu, o dört duvarlı kulübenin kendisi çirkinlerin çirkiniydi halbuki, onu bir şeye benzeten manasıydı. Ama bu mana konusunda Fakir'in, Kiki'nin ve Selim'in ağzına kilit vurulmuştu sanki, parayı pul olarak gören Side'nin bu en garip insanlarını, genel davranış ve görgü kalıplarıyla kavramaya çalışmak komik kaçardı.

Acemilik günleri geride kalan Kırlihanım, yılın garsonu basamaklarını hızla çıkıyordu, bu iş için beyinden çok içgüdü gereklidir insana, zira iyi bir garson, yaşlılarla, çocuklarla, cadalozlarla, sekskoliklerle, bunalımdakilerle sadece gelişmiş içgüdüleri sayesinde başa çıkabilir. İyi garsonun bu uğurda harca-yacağı enerjisi ve azmi hiç sönmez. Mutluluktan Uçarsın Otel'i'nin resmi politikası, yara yok, kir yok, kıl yok gibi bir yoklar politikasıydı, yani tamamen dış görünüş üzerine kurulmuştu. Sefil bir insan olan Hücumen'in bile insan içine çıktığında (pek az çıkardı) tuvaletinde bir eksik görülmezdi, çileci bedeninin bebek yağlarıyla ovulduğu sır değildi. Onun sarsıcı gerçeği, lağım fareleri gibi yeraltında yaşıyor olmasıydı, hiç olmadık zamanlarda gün yüzüne çıktığında, insanlar üstünde bakımlı görüldüğü için ironik bir ceset havası yaratıyordu. Halkla ilişkileri kuvvetli Tozlukirpi'nin tam tersiydi, millete göre, Ziyet Hücumen'in vefatından beri daha bir kabuğuna çekilmişti, tabii o kabuğun içinde ne haltlar yediğini uzun boylu bilen yoktu. Kırlihanım kadının bir seks oyununda ot gibi biçildiğini kimseye söyleyemezdi, acemilik günlerine denk gelen o olayı, şimdi olsa nasıl savuştururdu acaba? Bu beynini yakan bir soruydu ve zamanı geri alıp tecrübe etmenin imkanı yoktu. İnsanın acı gerçeği, elinde her zaman tek atışlık bir şansı olmasıdır, onun için kimsenin yapıp bozmak hakkı yok-

tur. Pisliğin ta kendisi HOT'lar temiz yüz için, herkesten daha fazla düzgün insana gerek duyarlar, bu yolda HOT'ların bulunduğu otelin temiz yüzü Ahmet, Mutluluktan Uçarsın oyununun ne kadarına vakıftı, otelin kitabını yazacak kadar bilgili miydi. Karanlık sorulardı bunlar, sözsüz anlaşmalardaki kadar kaçıkta her şey.

Bırakın HOT'ların işlerini, Mutluluktan Uçarsın budalalarının arasında bile şeffaflık falan yoktu, mesela ODTÜ'lü ve Egeli kızların Ahmet'in dubleksine nasıl kapağı attıklarını hiç kimse bilmiyordu. Hiçbir Allah'ın kulu bu işin kokusunu bile alamadan, kızlar roket hızıyla, şüphesiz her genç kızın rüyası sayılacak o eve nakloluvermişlerdi. Öyle şipşak, dördü birlikte. Ahmet'i öteden beri tanıyan, kıdemli barmen Volki'nin bile bu transferi duyduğunda dili tutulmuştu. Volki yemin ediyordu ki, Ahmet'in defterinde çok karılık yazmazdı, Yeşil Limonlar'dan, Cennet Fısıltısı'ndan ve Akdeniz Taşkınlığı'ndan tanıdığı bu adam aynı adamdı. Millet, Irzına Geçilir Lojmanı'nın kahrını çekerken, okumuş lolipop kızlar sosyal adaletle dalga geçmişlerdi. Aslında her şey sivri çeneli Burçin sayesinde olmuştu, her gün bir tane Marlboro sigara içen prensip sahibi bu kız, grubun beyniydi, onu parıl parıl yanan küçücük gözleri ve Pinokyo vücuduyla getirin gözünüzün önüne. Paltonuzu askı gibi asabileceğiniz sivri bir çene ve yaz kış yanık bir ten düşünün, onda kadınların değil sadece erkeklerin gördüğü bir cinsel cazibe hayal edin. Mutluluktan Uçarsın'cılarının içinde bizzat Ahmet tarafından defalarca alaya alınan Burçin'in garip bir benliği vardı, aşağılandıkça adama yaklaşmıştı. Esasında bu kadın erkek ilişkisinin altın anahtarıdır, bir erkeğin ne kadar eziyet bebeği olursan o kadar ilerleme sağlarsın, sivri çeneli kız ta başından beri alayları sineye çekmenin ilişkinin başarı kuralı olduğunu biliyordu. Tanrı'nın kendinden güzel-

liği esirgediği Mevlut gibi tehlikeli ilişkilerden bihaber ve nispeten entrika dışı yaşayan insanlara, Burçin’le Ahmet birlikte olabilir mi, diye sorsanız, bu küçük aşçı yamağı kendisiyle dalga geçtiğinizi sanır. Öyle bir olasılığın hayatta olmayacağına inanır bu tip garibanlar. Ama kim ne derse desin, Burçin emeline ulaşmıştı, kız arkadaşlarıyla birlikte Ahmet’in evine taşınması, ileride kurmayı düşlediği kalabalık ailesinin bir yansıması değil miydi. ODTÜ’lü kızım en büyük eğlencesi Facebook’a temsili ailesinin fotoğraflarını dizmekti, Side’deki evin her köşesinde çekilmiş, sevgi yumağı fotoğraflarıydı bunlar. Birbirlerinden aldıkları masum öpücüklerle, elektronik alemde bir mutluluk rüzgarı estiriyordu. Hülya’nın Zevki sahibesinden aldığı derslerle idare etmeye çalışan zavallı Evin’in, daha uyanık, daha şehirli ve şüphesiz daha şanslı kız kardeşleriydi onlar. Kadın dergileriyle, pedleriyle, epilatorlarıyla, facebook’larıyla, Kokni’nin Pembe Roman Evi dediği, Side’deki bahçeli evi işgal etmişlerdi.

Kirlihanım geceleyin Oyuncak Tabak’ın işlerinden kurtulup, gezinmek için sokaklara çıkmışsa, illa ki Pembe Roman Evi’nin önünden geçer, içerdeki büyük eğlencenin balkonlardan ve pencerelerden dışarı yayılan sevinç çığlıklarına şahit olurdu. Öyle böyle değil, kızların Disneyland’ı yoldan geçen en sakın insanı bile içine çekerdi. Kızların konuşma sesleri de, çığlıkları da insana parayı hatırlatıyordu, helada sifon çekme alışkanlığı olmayan duyarsız Pırıl bile, onların seslerindeki parayı hissedebilirdi. Kızların partilerden, civar otellerden tanıdığı bir yığın insan için vazgeçilmez adres olmuştu bu ev, içlerinde Mutluluktan Uçarsın müdavimleri dahi vardı, en başta, Egeli kızların idolü Nazen Hanım, hızlı kadın Müjgan ve elbette katil Aşlı. Bu beylik kadro daha çok Ahmet’in ailesiydi, hiyerarşı denilen şey, insanın özel hayatına da sirayet

eder çünkü. Dört kızla birlikte oturmayı göze almış Ahmet için, bu küçük aile pratikte onu koruyan kalkandı, zaten hiçbir erkek, kendi dengeler hesabını kurmadan kucagını kimseye açmaz. Pembe Roman Evi'nin denkleminde en korkulacak kişi her zamanki gibi Aslı'ydı. Şimdi bu housekeeper'ı sarı saçlarını yandan iki örgü yapmış ve kovboy gibi silahlanmış şekilde düşünün, iki eli de her an tetiği çekmeye hazır vaziyette. Hayatını kızlara erkeklik taslamakla geçiren bu kazma, gizli aşkının oynasmaına geçici gözüyle bakıyordu, ona göre bu renkli birlik eninde sonunda dağılacak, son gülen de kendisi olacaktı. Buna kalpten inanıyordu, yani Ahmet'i Burçin'e kaptırmış sayılmazdı. Dünyanın her yerinde, kendini polis Aslı gibi vazgeçilmez sanan insanlara rastlanır, bu hoeskeeper nasıl Mutluluktan Uçarsın'ın temel direği sayıyorsa kendini Pembe Roman Evi için de öyleydi. Gerektiğinde bütün aşırılıklara müdahale edebiliyor, dolayısıyla kızların ev ortamına bu kez polis değil, kayınvalide kılığında sokuluyordu. Zaten her gerçek annenin de çocuğuna aşık olduğuna düşünürsek, Aslı'nın dönüştüğü kişilikle hiç bir sorunu yoktu. Otelin Aslı'sı mitolojik hikayelerdeki kadınlar gibi, Ahmet'in hem annesi, hem sevgilisi, hem de kız kardeşiydi sanki, yani belalı biriydi. Şimdi de onu, kana susamış ve bir sürü adı olan eski cengaver tanrıçalardan biri olarak düşünün. Hırsını ve doyurulmazlığını gözünüzün önüne getirin, ölümle arası çok iyi olan, dokuz canlı kadınlardandı o. Bu kan tanrıçasının Side'de hortlaması anormal değildi, onun kaderine eski tarihin bekciliğini yapmak düşmüştü.

Pembe Roman Evi'nin hanımefendisi Burçin, başka bir devirde yaşasaydı gene böyle müritleri olurdu, yükselme hırsı olan insanlar için iki kişilik mutluluk intihar gibidir. Madam Bovary'i düşünün, onu arsenik içmeye götüren süreci düşü-

nün. Özellikle ev hayatının içinde fazla tek başına kalan kadınların, bu siyasi iktisadın içinde zamanla hayal edebildikleri tek şey ölüm oluyordu. Aşk oyunları, cinsel oyunlar, bunlar hikayeydi, fantazydi. Burçin müritleri sayesinde enerji bitimi gibi bir şey yaşamıyordu, Pembe Roman Evi'nden dışarıya nükseden taşkınlık kimilerine çekici gelirken, kimileri için tiksindiriciydi. Irzına Geçilir Lojmanı'nın temel direği tek gözlü Safiye'ye göre, bu kıyamet alametlerinden biriydi, bu eski İmam Hatip'liye bakarsak, kesin sayısını bilemediği Pembe Ev'in şahısları arasında hoca nikahı kıyılmalıydı. İnandığı dinin böyle pratik hal çareleri vardı, öyleyse niye kullanılmamalıydı. Ev için dileklerini ve arzularını, mutfak ekibiyle gönderiyordu, kendini herkesin bir bir kırıış kırıdığı Irzına Geçilir Lojmanı'nda tefekküre vermişti, artık halk pazarlarında bile kimse karşılaşmıyordu onunla. Tefekkürde bile kulağı delik olan bu kadın, esasen tasfiye olmasının acısını çekiyor, ıskartaya çıkmış bir gammazın son feryatlarını temsil ediyordu. Sıcakların iyice bastırıldığı küçük lojman odasında kafasını sık sık musluğun altına tutuyordu, lojman hastalığının emaresi olarak mutfakçı Pırıl gibi onun da kafa derisinde ve yüzünde siğiller çıkmaya başlamıştı. Kırlihanım hayatında ilk defa, içteki bozuklukların önce tene vurduğunu Zeliş'den duymuştu, çünkü o ne yazık ki, böyle bir sürü insan tanımıştı. Bu aynı zamanda güzellik kremlerinin insanları neden güzelleştiremediğinin de bir sırrıydı.

Kimileri kendini inzivaya, kimileri de şehvete vermişken, gecenin içinde iştahlı bir domuza benzeyen otel, beş kişiyi işten kovuvermişti. Öyle birdenbire. Sabahleyin herkes gibi servisle işe gelen bu beş kişi, isimlerinin alt alta yazıldığı bir listeyle kapıda karşılaşmış ve emir gereği içeri girememişlerdi. İlk gün Antalya'da Mutluluktan Uçarsın'ın verdiği brifingi, yurdun

dört bir köşesinden gelerek aç karnına dinleyen onca insanı düşünün, bizzat Kurt tarafından onlara söylenen, şimdi artık bir aile olduk yalanını hatırlayın. Bütün bunların üstünden ne kadar zaman geçmişti, birkaç ay mı, şimdi de aileden beş kişinin uçurulmasına karar alınmıştı. Çalışmalarında bir eksik görüldüğünden mi, hayır, n'olacak bu çok doğal bir olaydı, yurdun buna benzeyen ve benzemeyen her türlü işletmesinde hiçbir ahlaki kural olmadığı için, herkese hadi yallah denebilirdi. Bugün sana, yarın bana ya da tersi. Meşhur kılıkclarını giymek için, pis kokulu soyunma odalarına giderlerken, son zamanlarda kulağının arkasına sıkıştırdığı bir papatyayla gezinmeyi adet edinmiş Kokni, giyinmeye çalışan yarı çıplak kızlara sesleniyordu:

“Kızlarım bu birinci posta.”

“Lafını kesiyorum ama, bize gene bir moral gecesi düzenlerler mi acaba,” personel duşundan yeni çıktığı için, üstünde havludan başka bir şey olmayan Kırlihanım'dı bu.

“Hayır daha değil, HOT'lar zamanını bilir,” Zeliş kışından çıkardığı kotu bir atışta küçük dolaba yapıştırmıştı, “bebeğim sen her gün burada yıkanmak zorunda mısın?”

O sabah kremalı pastaya benzeyen Petek, yanında getirdiği sandviçinden bir ısırık aldı, kahvaltıda çorba verildiği günler beslenmesini çantasında getirirdi. Merakını yenemediği için soruyordu.

“Bu beş kişiyi niçin attılar şimdi?”

Kokni kapanmayan dolaba bir tekme patlattı, saçları biraz uzadığı için alev alev yanan bir çalı süpürgesine dönmüştü, ama her sorunun cevabını biliyordu.

“Eğlence sektöründe sakız gibi çiğnenirsin, öyle ki çiğneyenlerin salyaları zevkten şakır şakır akar, taa buralarına iner (cin-

sel organımı işaret ediyordu). Neyse bakalım, benle kahvaltı yapmaya gelen var mı?”

Müşterilerin köy kahvaltısı denen şeyi görünce gözleri yuvalarından fırlarken, personelin köy kahvaltısı, klostrofobik yemekhanede kaşılayacakları mercimek çorbasından ibaretti. Sabah sabah yenilen kazığın üstüne içilen mercimek çorbasıyla, misafirlerin mutluluğu için gün boyu sırtıtmak zorunda oldukları bir iş günü daha başlamıştı böylece. Kırlihanım bardaki yuvarlak masaların tozunu alır, ortadaki küçük porselen vazolara kır çiçekleri yerleştirirken kendi kendine söyleniyordu:

“Atılacağımız günü koyun gibi mi bekleyeceğiz...”

Ne biçim bir bekleyişti bu, sonra kötü sonu sırtarak beklemenin ne anlamı vardı. Kırlihanım tamamen kötü sonla ilgili tasavvurlara dalmışken, kondisyon bisikletinden yeni imiş, berbat giyimli iki İtalyan elmalı martini içmeye geliyordu. Gerçekten zıkkımlanmak için iyi bir gündü, ama onlar zıkkımlanmanın yanında yaygara da arıyorlardı. Güler yüz, ilgi, şefkat, kırıma, tecavüzkar isteklerinden sadece bir kaçıydı, eğitimli personel bunların eline orda burda anlatacağı malzeme vermemeyi iyi bilirdi. Volki barın içinde, karısı temizlikte çalışan ayı gibi iri bir şefle tartışmaya tutuşmuştu ve tartışmanın nereye çıkacağı belli değildi. Bir saniye sonra yumruklar da konuşmaya başlayabilirdi, bardaki erkek öfkesi İtalyanları eğlendirmişe benziyordu. Yaşlı olanı kılı bacaklarını elinin tersiyle pelüşmüş gibi okşuyordu, yırtıcı kuşlara benzeyen gözleri hayatı hakkında hiçbir bilgi vermiyordu insana, boyundaki altın kolyeye bakılırsa belki de gençliğindeki idolü Belmando’ydu. İki İtalyan ellerini birbirine vurarak çak işareti yapıyorlardı, Kırlihanım bunlara kaç martini taşıdığını bile bilmiyordu, bardaki olaya yapışıp kalmışlardı. O sabah Vol-

ki'yle atışan şişko şefin, housekeeper Aslı'ya bağlı çalışan karısı, çamaşır suyuyla merdiven korkuluklarını siliyordu, Manavgat ve Serik'ten gelen diğer temizlikçiler arasında daha baştan arasına bir fark koymuştu, canavar gibi çalışan köylü kadınlarına nazaran pek bir çıtkırdımdı, her an başı dönüp düşebilecek gibi görünürdü. Kendisine yapışmış o sağlıksız görünümü ve bebeklere giydirilen tulum benzeri bir pantolonla kocasının kavgasına iştirak etmek için o da bara girmişti, şişko şefin taktığı otelin çıkarlarını koruyan biriymiş gibi, kaybolan birkaç şişe viskinin ya da yenen birkaç kutu çikolatanın peşine düşmekti, bu uğurda ayda bir iki kere kazan kaldırırdı. Manavgat ve Serik'ten temizliğe gelen köylü kadınlar bile herifi çözmüşlerdi, kaybolan içkilerin ve tıknacak bilumum şeylerin yarısının şefin şişko karnında, yarısının da zulada olduğunu bilecek kadar. Milletin tiplerini yok eden Kurt gibi, o da güvenilirmezdi esasen, ama onun Kurt'tan farkı yiğitlik gösterisine girişmekti. Ana baba torpiliyle otelde supervisor'luk kapmış olan Kurt otoritesini iyice boşlamıştı, son günlerdeki tek ilgisi revü kızlarıydı. Namuslu aile babası sayılan kavgacı şef ise, Kurt'un yerini arzuluyordu. Ama tabii safın tekiydi ve ayakta rüya görüyordu. Sabah sporlarından sonra bara mevzilenmiş iki İtalyan, Volki'nin sinirlenince attığı Alman nidalarını duydukça gülmekten yere kapaklanıyorlardı. Barda kopan kavganın davetsiz misafirleri, başparmaklarını havaya dikerek eğlencelerini onaylıyorlardı, bu aynı zamanda yuvarlanacak bir elmalı martini daha demekti. Kısaca güzel bir gün geçiriyorlar ve harcadıkları paraların karşılığını fazlasıyla alıyorlardı. Cebelitarık Boğazı'ndaki tatlı suyla tuzlu suyun birbirine karışmaması gibi, hiç kimsenin dertleri ve beklentileri bir diğerini ilgilendirmiyordu, üstelik bu durum

bir mucize falan da değildi. Hayatlarında bizzat her şeyi tecrübe etmiş yaşlı annelerin de dediği gibi:

“Yavrum insanlığın kardeşliği hikayedir, böyle imkansız şeylere takma kafanı...”

Kirlihanım gerçekten de kafasını neye takması gerektiğini bilmiyordu, içkileri dağıtırken şöyle düşünüyordu: para babalarının sözcülüğünü yaptığı kapitalist sistemde kurtulmanın imkanı yoktur. Tam o sırada komik gözlerini sonuna kadar açmış Volki, futbol topuna benzeyen şefe bağırıyordu:

“Siktirsene hırsız!”

Hırsızın ayı derisini andıran yüzüne bir şey yapışacak gibi değildi, sağına soluna bakıyor ve Volki’nin laflarını yutuyordu. Her şeyin çığırından çıkacağı daha bu sabah belli olmuştu, bunun gibi beş yıldızlı oteller, sepetledikleri insanların adlarını utanmadan kapılara yazarlar ve çalışanlardan mantıklı olmasını beklerler. İtalyanlar ceplerinden hoyratça çıkardıkları, terden ve heyecandan ıslanmış bir öbek parayı masaya sürmüşlerdi, bahsi kaybeden hesabı ödeyecekti. Birisi Volki’ye bastırılmıştı parayı, öbürü şişkoya. Sağlıksız görünümünü ve taşıdığı erkek adıyla dikkati çeken şefin karısı Uğur, merdiven korkuluklarını sildiği çamaşır sulu havlusuyla, kocasını tokatlamaya başladığında İtalyan misafirler tamamen kopmuştu. Esasen pısrık biri olarak bilinen Uğur’un bu hareketi, olayı gözlemleyen temizlikçi kadınların nazarında boşanma ilanı gibi bir şeydi. Pis havlusuyla kocasını bir güzel tokatlayan kadının, tek kelime etmeden çekip gitmesi de gayet havalı olmuştu. Volki hemen o an ürettiği Karının Tokatlarına Muhataçsın kokteyliyle zaferini kutlarken, şefe iki kelime söylemeyi de ihmal etmiyordu.

“Uza Tonton...”

Evet bu kadar. Kırlihanım bardakları bulaşık makinesine dizerken, bar ağzına kadar dolmuş, oturacak tek bir masa kalmamıştı, revü kızları bile limitlerini doldurmak üzere bir masayı işgal etmişlerdi, Burçin, Petek, uzun saçlı Egeli kız masaların etrafında fır dönüyordu. Nihayet Kokni de teşrif etmişti, bulaşıkların içinde deliye dönen Kırlihanım kırdığı bir bardağı çöpe atarken Zeliş’le laflıyordu.

“Ksenya’yla aranda bir şey mi var, bu sabah seni bin kere sordu.”

Zeliş ağzını, koca barı yiyecekmiş gibi açmıştı, gülmesini tutmayı gerek görmüyordu. Bütün doğallığıyla on saniye falan güldü.

“Kırlihanım’ım o garibim hayatının aşkını bulduğunu söyledi bana. O da benmişim...”

“Ee, n’olacak şimdi?..”

“Ona ümit veremem. Dün geceyi koynumda geçirdi, ama bu her gece böyle olmaz. Hiçbir yerde kalıcı değilim, bu sıçtığı-mın otelinde de kalıcı değilim.”

Gizli kapaklı konuşmalardan pek bir şey anlamayan Kırlihanım, konunun üstüne gitti.

“İkinci postada atılacaklar arasında sen de mi olacaksın?”

“Salağım ben hiçbir yerden atılmam, daha önce buhar olurum...”

“Doğru ya, kız senin gibi illüzyonisti ne yapsın.”

“İllüzyonist mi?..”

Kokni gene bir on saniye falan güldü, Burçin’in getirdiği siparişleri hazırlarken bile gerçek bir sihirbazmış gibi görünüyor-du. Gerçekten de ne yapmak istediği muammaydı.

“Al götür, götür şunu!” Kazık gibi dikilen Burçin’e bağıryor-du.

“Bak Kırlihanım’ım...” Kızın elinden tutmuştu, anlaşılan ciddi bir şeyler söylemeye çalışıyordu, “ben yok olduktan sonra, beni hatırlaman için elinde sadece legolar kalacak. Ne yapman gerektiğini biliyorsun değil mi?”

“Legoları mı? Tabii ki, onları başka birine devredeceğim.”

Kırlihanım ne zamandır kafasını kurcalayan soruyu sordu:

“Ama ne zaman devredeceğim onları, zamanını nasıl bileceğim?”

Kokni Kırlihanım’ın küçük elini dudaklarına götürdü, gözlerini kapayarak transa geçen bir büyücü gibiydi. Ama bir büyücü ruhuna bürünse de lafı uzatmazdı.

“Başına gelecek büyük bir olaydan sonra...”

Ağzı açık kalan Kırlihanım bir şeyler söylemek için atıldı, herhalde hayretini belli edecekti. Kokni tek kulağıyla Egeli kızın siparişini dinliyordu, bu Kokni için olağan bir şeydi, bütün önemli konularını iki arada bir derede hallederdi. O sırada Volki’nin sesi patladı.

“Kırlihanım Tozlukirpi’ye kahve götürecekmisin.”

“O kahve de mi içiyormuş?”

Kırlihanım bu işe az çok bozulmuştu, Kokni’nin sözünü ettiği büyük olayı falan tamamen aklından çıkmıştı. Bu herifin kahvesini nasıl içtiğinden bile haberi yoktu, öyle ki düştüğü çaresizlik yüzünden midesi yanmaya başladı. Şimdi gidip hiç sevmediği bu adam için, bulaşık suyu gibi bir kahve yapacağından adı gibi emindi, kahveci güzeli bir üst katta duran kahve makinesine yollanırken Volki’ye seslendi.

“Hangi delikteymiş bu herif, Babalar Suiti’nde mi?”

Volki parmaklarını şaklattı, gözlerini döndürdü, Türkçeyi yeni öğreniyormuş gibi kekeledi.

“Gö-ze Ba-tan-lar Suiti’ndeymiş...”

“Lan böyle bir suit mi var?” Kokni’ydi bu. Volki elindeki metal açacağı tezgaha vururken bir şeyler hatırladı.

“En üstteki Müminler’in altında...”

İş başa düşmüştü, Kırlihanım’ın tek bir çekincesi vardı, Göze Batanlar’ı bulasıya kadar kahveyi soğutmaktan korkuyordu. Sonra gelsin çeşit çeşit cezalar, misafir tuvaletine girmekten beter bir şeydi bu. İdmanlı olmasına idmanlıydı, ama idmanlı olmak paçayı kurtarabileceği anlamına gelmiyordu. Halkın anasının biçilmesinden sonra Tozlukirpi’yle özel bir görüşmesi olmamıştı Kırlihanım’ın, şimdi oturup ağlayabilirdi. Evin’den yadigar kalan cezveye, şeker mi koydu, kahve mi koydu, su mu koydu, bilemiyordu hiç, bu arada kibritlerin hepsi de ıslanmıştı. Neyse ki, bir alay komiyi önüne katmış Aliş geçiyordu, kahve makinesinin yanından. Çaresiz Aliş’ten yardım isteyecekti.

“Çavuşum ateş rica edebilir miyim?”

Gözleri faltaşı gibi açılmış Aliş kıt’a durdu. Kırlihanım’ın hali içine dokunmuş olacak ki, bir saniyede, Kız Kulesi gibi bir şeyin üstünden, mavi kuşların uçtuğu bir Mutluluktan Uçar-sın kibrit kutusu uzun parmaklarının arasında bitiverdi. İn-anılmaz bir sihirbazdı, misafirlerin sigaralarını da böyle sihir-bazca yakıveriyordu. Prens endamıyla kibriti kıza verdikten sonra, kıtasıyla birlikte çekip gitti Aliş. Küçük ocağına dönen Kırlihanım, hiçbir şey düşünmemeye gayret ederek, dünyada görülen en berbat kahveyi pişirdi. Bu arada kızın birinin kendi kendine şarkı söylediğini duydu, kendi gibi sesi de cılız kız Uğur’dan başkası değildi, üstündeki bebek tulumuna sıkıştırdığı binbir türlü deterjan ve temizlik beziyle cepli dolaba benzeyen, bu ufak beden oteli mikroplardan arındırıyordu. Şarkısına gelince, koşukla, rap arası bir şeydi:

Kurtlar gidin başımdan
anamın uğur böceğiyim ben
kocasının sözünden çıkmayan
sürtüğün başıdır, sürtüğün hasıdır

Kirlihanım'ın aklına birden, işine dalmış gibi görünen kıza yolu sormak geldi, odalar konusunda en iyi rehber Uğur olabiliirdi, yanılmıyordu da, çünkü bu tür uyuzlar her şeyi bilir. Gerçek şu ki, böyle kirleri ovup dururlarken, ön bürodakilerden çok daha fazla bir bilgi birikimine ulaşmışlardır.

“Güzelim, Göze Batanlar'ı tarif edebilir misin bana...”

Kız şarkısından koparıldığı için biraz kızmıştı galiba, zaten bugün pek sakın bir gününde olmadığı herkesin malumuydu.

“Deli misin, ne işin var orda?”

“Görmüyor musun elimde kahve var, bunu Tozlukirpi'ye yetiştiriyorum...”

Anladım der gibi kafasını salladı, gözlerini sıkı sıkı yumdu, haline bakılırsa beyninde Mutluluktan Uçarsın'ın fotokopisini çekiyordu, Kirlihanım kızın devrelerinde bir bozukluk olmasa bari diye düşündü. Ağzını açarak geçirdiği her saniye kayıptı, HOT'ların Protestan ahlakları gereği bir Mutluluktan Uçarsın garsonu, Titanik Gemisi'nden bile karışık olan bu oteli gözü kapalı dolaşabilmeliydi. Yani kaybolmak yasaktı. Neden sonra Uğur'un cırtlak sesi kulaklarında çınladı.

“Bak canım, asansörsüz daha çabuk gidersin. Butikleri geç, sağda bir aralık var, çöplerin çıkarıldığı koridor o, bu Çöp Koridoru'nu yürü, bitişte Melek Girmez Merdivenleri var, adı seni korkutmasın, merdivenleri melekler gibi uçarak çıkarsın. Sonra, sonra, sonra...”

Islak parmaklarını eğlence varmış gibi şıklatıyordu, sanki her şey harikuladeydi. Temizlikçilerin hepsine, torbaya benzer

sarı bir şapka giydirdikleri için cidden komik görünüyordu, sarı kafasıyla şarkısında dile getirdiği uğurböceğinden çok, bal arısına benliyordu.

“Sonra film kopuyor mu Uğur Hanım”

“Ne münasebet. Zaten artık gelmiş sayılıyorsun. Sonra karşına çıkan şey, Götürülemez Servetler Galerisi, altıgen şeklin-den tanıyabilirsin burayı, ortada Para Şelalesi var.”

“Daha neler göreceğiz.”

Bu lafı bir yerden hatırladığından emindi Kırlihanım, gözünün önüne Kokni'nin gelmesi doğaldı, barın içindeki didişmeler bundan bin kat iyidir diye düşündü. Kırlihanım'ı Para Şelalesi'ne kadar getiren Uğur'un içine kurt düşmüştü, bu yollar hikayeydi, asıl varış noktasında ne olacaktı. İçini kemiren kurt, şefin karısına esas hikayeyi asla öğrenemeyeceğini söylüyordu. Bundan sonra ağzını açma fırsatı da olmadı, kahveci güzeli çoktan görüş açısından çıkmıştı, kızın arkasından bakakalan Uğur, nedense kafasındaki sarı torbayı çıkarıp saçlarını havalandırma gereğini duydu. Kırlihanım mı, o sadece Mutluluktan Uçarsın'dan basıp gitme isteği duyuyordu. Dışarıda kavurucu bir sıcak vardı, misafirlere Side kalıntıları sunan butikler nerdeyse bomboştu, halıların, gümüşlerin, bindalılıların, feslerin salkım saçak bir yığın otantik eşyanın arasından uyuklayan satıcılar görünüyordu. Hani yasak olmasa bir yerde büzülüp, siesta denilen Akdeniz öğlen uykusuna geçeceklerdi, zavallılar öylesine uyuşmuşlardı. Kırlihanım dükkanların gölgeli camlarından, otelin başka hiçbir yerinde karşılaşmadığı bu insanlara bakıyordu, birbiriyle kesişen sokaklarıyla, misafirler için Side yanılısamı yaratan bu dükkanlar, otele havza görünümü veriyordu. Çaresiz dükkanları turlayacaktı, Çöp Koridoru'na kadar. Sıcak havaya doğru koştururken sanki Kokni'nin sesini duyuyordu.

“Lan ne uğursuz günmüş bu.”

Tek iyi şey, denizin ısıltısıydı, güneşe sere serpe yatmış insanlardı. Öyle bir esinti vardı ki, ayakkabılarının içine kum doluyordu, hatta dilinin ucunda bile kum taneleri vardı, Tozlukirpi’nin kahvesine ise bakmak bile istemiyordu. Her şeyin kanlısını seven etobur HOT’ların, kumu yadırgayacaklarını sanmıyordu Kırlihanım, yani bir şey fark etmez diyordu kendine. Böyle tin tin giderken, aynen Uğur’un dediği gibi Çöp Koridoru da çıktı karşısına, ama dalıp dalmamaya karar veremedi, çünkü koridorun ucu bucağı görünmüyordu, kendi kendine şöyle mırıldanıyordu kahveci güzeli.

“Melek Girmez Merdivenleri’ne ulaşmaya ömrüm yetecek mi?”

Kimse yanıtlayamazdı onu, sonunda karmakarışık duygularla Çöp Koridoru’na girdi, zemin metal olduğu için kayıp düşme riski taşıyordu şimdi de, koridora açılan sağlı sollu kapıların ne anlama geldiği de çıkarılacak gibi değildi. Gittikçe ter basıyordu Kırlihanım’ı, halbuki Çöp Koridoru ölülerin yattığı morglar kadar soğuktu, ölülerin ve çöplerin kokmaması için gerekli olan bu soğukluk normal bir insana çok fazlaydı, nitekim kızın çeneleri takırdamaya başlamıştı, bu gidişle belki ulaşacağı, belki de ulaşamayacağı Göze Batanlar Suiti’nden nefret ediyordu, ama onu Çöp Koridoru’nda ayakta tutan tek şey de bu nefretti. Sevgili nefretine dört elle sarılmaktan başka çaresi yoktu Kırlihanım’ın, sonunda çıkışa ulaşsa bile, bu havasız ve soğuk deliğin rüyalarında hortlayacağını biliyordu. Gerçek şu ki, kötü muamele için hiç kimsenin hapishaneye, tımarhaneye, toplama kamplarına falan düşmesi gerekmez, hayata gelmek şu Çöp Koridoru’na düşmek gibi bir şeydir. Aynen, elinde adi birinin mideye indireceği, rezil bir kahveyle nereye gittiğini bilmeden, boruya benzeyen, bağırsığa benze-

yen bir tüpün içinde, çok safça Melek Girmez Merdivenleri'ne ulaşmayı sanmaktır hayatta olmak. Parklarda, evlerde, sine- ma koltuklarında analar boşuna, şevk içinde çocuklarının kulaklarına eğilip, yavrum her şey çok güzel olacak, yalanını yumurtlamıyordu. Kırlihanım soğuktan takırdadığı ve dışarı- dan hiçbir iyiliğin gelemeyeceği Çöp Koridoru'nda, gözlerini kapayarak mırıldandı:

“Mutluluktan uça uça bir kaldım, galiba artık daha fazla uçamayacağım...”

Bu artık her şey bitsin demekti, Göze Batanlar Suiti, Melek Girmez Merdivenleri, Götürülemez Servetler Galerisi, Para Şelalesi, para babası (bittabi insan evladı) Tozlukirpi falan yetmişti, artık daha fazla dayanamayacağımı hissediyordu. Gözü kararıyordu Kırlihanım'ın, ama bu baş dönmesinden değildi, Çöp Koridoru'nda yürüdükçe ışıklar teknik açıdan zayıflıyordu, sonunda köp kör kalacağı bir noktaya gelecekti. Belki de Alish gibi yanımda kibrit taşmalıyım diye düşündü Kırlihanım, kendini Çöp Koridoru'na teçhizatsız sokan man- kafa Uğur'a ne demeliydi peki. Biraz sonra tamamen ışıksız kalacaktı, başka bir yolu deneseydim, bu sefer de mutlaka başka türlü belalarla karşı karşıya gelirdim diye düşündü Kırlihanım, bu gün gibi açıktı. Yüreğine su serpen bu düşün- celerden sonra, aniden Çöp Koridoru'na açılan kapılardan birini denemeye karar verdi, zaten ayartıcı kapılara çok bile dayanmıştı. Hayret, tokmağı çevirince rasgele seçtiği kapı açılıverdi, üstüne öyle bir aydınlık hücum etti ki, bu odada karanlıktan değil aydınlıktan kör olabilirdi insan. Galiba bu arada kahvenin yarısı da dökülmüştü, ama Kırlihanım'ın za- yiati takacak hali yoktu, bomboş, bembeyaz, bir balinanın karnı kadar sevimsiz bir oda, insanın içeri kapatıldığında bir saniyede çıldırabileceği bir delikti burası. En iyisi başka bir

odayı denemektir, ne de olsa hala seçme şansım var diye düşündü Kırlihanım, bazılarının tecrübeyle sabit ettiği gibi, ek-mekten sudan daha önemli olan şey özgürlüktür, böyle Çöp Koridorlarına düştüğünde bile ilk önce özgürlüğünü ararsın. Korkulacak bir şey yok, beğenmezsem gerisin geri kapatırım kapıyı, diyordu Kırlihanım. Metanet insana her yerde gereklidir. Şu saat, tam da Mutluluktan Uçarsın'cılarının öğle yemeği saatiydi, tuzun tuzluklara değil de, küçük taslara konulduğu boğucu yemekhanede, mercimekli pilavını kaşıklamakla meşgul olan Kokni'nin sesini duyar gibi oluyordu Kırlihanım.

“Kızım bu tuzaklı otelin, tuzakları bitmez.”

Yüzde yüz öyleydi. Kırlihanım'ın ta içinden duyduğu bu kıskırtıcı sesleniş, kızın kesinlikle bir kapı daha açması demekti. Balinanın karnından sonra, bakalım sıra neye gelmişti ve işte cevap: Mevlana. Misafirlerin bayıldığı Mevlana ve gel kim olursan ol gel sloganı, bu işler yolunda demekti. Açılan ikinci kapıdan gelen şey, ıtır kokuları, su sesleri, ney sesleri, dönen semazenlerin etek hışırtılarıydı, misafiri çağıran şey bu ruhanıyattı. Kırlihanım içeriye bir adım atsın mı, atmasın mı doğrusu bilemedi. Mevlanalı odadan ilk anda burnuna kadar gelen çikolata, nişasta ve kakao kokusuna bir anlam veremedi, oysa olay açıktı; modernize edilen Mevlana, misafirleri sadece neyiyle değil, pembe ya da kırmızı kalp şeklindeki çikolata kutularıyla selamlıyordu. Çoluğunuz çocuğunuzla yiyebilirdiniz o kalpli çikolatalardan. Yirmi birinci yüzyıl Mevlanası çok tatlı, kurabiye gibi bir Mevlana'ydı. Aslında insan daha o çikolataları ağızına atmadan, o ruhsal aromayı dişlerinin arasında, dilinin altında ve midesinin derinliklerinde bulabiliyordu. Esasen bunları tarif etmeye hiç gerek yoktu, ama Kırlihanım gene de şaşkınlığından Tozlukirpi'nin kahvesinin geri kalanını ayaklarının dibine döküverdi. Boş fincanı da

ayağının ucuyla Mevlanalı odaya doğru itip, kapıyı kapattı. Bu kapıları açmak ona düpedüz uğursuzluk getirmişti, Çöp Koridoru'nda ambulans düdüğüne benzeyen bir alarmin deli gibi çaldığına bakılırsa. Ne oluyoruz diye sağına soluna bakan Kırlihanım, lunaparkta çocukları döndüren dev balerin gibi, rengarenk ışıldaklı bir elbise giymiş Aslı'yı gördü, house-keeper öyle keyifliydi ki, açık ağzında otuz iki diş görünüyordu. Kırlihanım'ın annesi zamanında çok söylemişti:

“Dişleri sağlıklı görünen karılardan da çekinmen gerekir...”

Kırlihanım çöp koridorunda bir saltanatla ve yeni imajıyla karşısına çıkan Aslı'ya bakarak, neyse ki o tipsiz pantolondan kurtulmuş diye düşündü. Korktuğunu belli etmese de korkmuştu, çünkü bu karı insanın karşısına boşu boşuna çıkmazdı. Aslı küçük gözlerini kısarak lafa girdi:

“Çöp Koridoru'nun taşıdığı anlamdan haberin yoktur herhalde.”

Kızcağız terbiyesini bozmadan ne demeliydi şimdi, tek bildiği bir otelde, bir turizm yuvasında bulunduğu, bu ışıklı balerin elbisesi giymiş kadının da temizlikçi başı olduğuydu. Duruma bakılırsa, kendisi de Çöp Koridoru'nda kısıtlanmış vaziyetteydi. Kırlihanım'ın tek isteği sesini açmak için bir yudum suydı. Aradığı su, biraz önce tanışma fırsatını bulduğu Mevlana dergahında bol bol vardı, su sesleri, ney sesleri arasında kendilerini Tanrı'ya vermiş beyaz elbiseli dostlardan bir avuç su istemenin de alemi yoktu şimdi. İşte böyle, o an yok olan bir şeyi arayan insanlar, esasında kaçış arıyor demektir. Mekanik elbiseli kahya kadından kaçış var mıydı? Sonunda ağzından çıkan lafa kendi de hayret etti Kırlihanım.

“Çöp Koridoru'nun tam senlik bir yer olduğunu düşünüyorum, herhalde burada yatıp kalkıyorsun. Ama gene de hiç

büyümemişsin, böyle bir elbisenin altına ne giyileceğini bile bilmiyorsun.”

Gerçek şu ki, Aslı’nın elbisesinin ışıkları daha kuvvetli yanmaya başladı, bu belli ki öfkesinin şenlikli bir şekilde dışavurumuydu, Kırlihanım ise böyle bir tiplerle tanışmasaydım, varlığına hayatta inanmazdım diye düşünüyordu. Yeterince elektrik yüklü kahya kadın, soğuktan etkilenmiş gibi hapsirdi, ne de olsa insan kategorisindeki bu kahya kadının da kusurları, zaafları ve arzuları vardı. Başka bir taraftan da herkes gibi sır yumağıydı, gözleri kırmızı ampuller gibi yanıyordu. Aslı’nın inanılmaz rahatlığına bakarak, demek bu canavarın gerçek yuvası, Çöp Koridoru’ymuş diye düşünüyordu Kırlihanım, şu durumda kendisi de canavarın beslendiği Çöp Koridoru’nda ağza layık bir lokmaydı. Housekeeper Aslı nasıl olmuştu da, bir otel pisliği haline gelmişti, parasız kalmaktan korktuğu için miydi bütün bunlar. Yurdun dört bir köşesinden gelmiş insanları, karınca sürüsü gibi Mutluluktan Uçarsın’da toplayan tek şey paraydı, yoksa Side Manavgat arasındaki bu devasa otelde başka bir şey yoktu. Revü kızlarını da Rusyalarından buraya getiren paraydı, maddi varlık olarak nitelenen bu para, insan davranışlarını belirleyen asli unsurdu. Bir insanın kim olduğu, sadece paraya yaklaşımıyla ilgilidir, bir sürü psikolojik zimbirtıyla değil, kısaca insan psikolojisindeki ana damar, parayla olan ilişkidir. Para babalarına gelince, onlar insan ruhunu en iyi anlamış kişiler olarak, kime ne yaptırabileceklerini çok iyi bilir. Öyle ki, bir bakışta kimin elinden ne iş geleceğini, kimden nasıl yararlanacaklarını anlarlar. Kırlihanım’ın içine bir hüznün çökmüştü, Çöp Koridoru’na girenin bir daha çıkamayacağını okuyordu kan tanrıçasının yüzünde. Kırlihanım moral olarak tamamen sıfırken, Side’nin kan tanrıçası erkeksi sesiyle konuştu:

“Hayvanlarla aran nasıldır? Farelerle, hamsterlerle falan.”

Kirlihanım’ın beklediği bir soruydu, bu temizlik canavarının yapacağı bir yığın işi olduğundan, bir an önce sadede gelmesi doğaldı. Kirlihanım bile vahşi insanları yönlendiren şeyin mantık olduğunu biliyordu ve kan tanrıçasının acımasızlığı onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi bir hava takınmıştı.

“Genel olarak kemiricilerden mi bahsediyorsun. Ne yalan söyleyeyim, en büyük kabusumdur.”

“Kan tanrıçasının küstah sesi gene duyuldu:

“İyi ya, herkes kabusuyla yüzleşerek ölmez.”

Bunun üzerine, demek ben ayrıcalıklı, belki de seçilmiş bir insanım diye düşündü Kirlihanım. Çöp Koridoru’ndaki sayısız odanın sihri de nihayet çözülmüştü, insanların kabuslarına göre tasarlanmıştı bu odalar. Hakkını vermek lazım, Mutluluktan Uçarsm’ın görünen yüzü nasıl bir tasarım harikasıysa, yeraltındaki görünmeyen yüzü de öyleydi. Her iki taraf da sanattan bol bol nasibini almıştı. Bu çift yönlülük odalarda da böyleydi, Çöp Koridoru’nun odaları esasen iki yüzlüydü, bu hesaba göre Kirlihanım, Mevlanalı odanın arkasında acaba ne var diye meraklanmadan edemedi. Gerçekten de açtığı iki odanın gerisindeki cehennem neydi. Çöp Koridoru’na girmeden önce kimseyle vedalaşmadığı için de hayıflandı, Kokni’ye verdiği sözü bile tutamayacaktı. Şu kritik anda ciddi ciddi legoları düşünüyordu, tam da kan tanrıçasıyla yüz yüzeysen legoların kutsal bir emanet mi olduğu sorusu takıldı kafasına. Sorular için de cevaplar için de çok geçti, temizlik canavarı Ashi, Kirlihanım’ı kordorda kızak gibi sürüyordu. İşinin ehli karı heyecanlanmıştı, aralanmış incecik dudaklarının arası kan kokuyordu, Kirlihanım’ın tahmin ettiği gibi istikamet kemiriciler odasıydı. Derken Çöp Koridoru bir mucizeye vasil oluyormuş

gibi sallandı, hangi kapıdan sızdığı belli olmayan bir du-man kapladı ortalığı, arkasından gelen et kokusuna bakılır-sa sanki bir adak yerine getiriliyordu. Housekeeper Aslı şaşkınlığını saklayamadı:

“Günün bu saatinde böyle olaylar olmaz.”

“Neden, herkes öğlen yemeğini düşünüyor işte.”

Doğruydu, Çöp Koridoru bile dünyaya dahildi. İki dakika sonra elinde döner tabağıyla beliren kişi de Hücumen’den başkası değildi. Gözleri sefihlikten ve miskinlikten far gibi dışarı fırlamıştı, saçlarına bile dönerin yağını bulaştırmıştı sanki. Etobur olmasına rağmen vücudu iskeletoru andırı-yordu, Kırlihanım adamı görmeyeli beri dişleri sarkmış, tırnakları uzamıştı, adamla ilk tanıştığında anlayamadığı kokusunun nihayet mezar kokusu olduğunu çıkarmıştı. Kırlihanım bunlar benim son dakikalarım diye akıl yürü-türken, döner yiyen bu ölü hemen gevezeliğe başlamıştı:

“Doğduğum günden beri hiçbir öğünü atlamamışımdır, iki elim kanda olsa dahi önce yemeğimi yerim.”

“Eyvallah...” gibi saçma bir laf çıktı Kırlihanım’ın ağzın-dan. Housekeeper Aslı ise etobur Hücumen’in Çöp Korido-ru’nda karşısına çıkmasına hala bir anlam verememişti, Kırlihanım için istikamet kemiriciler odası olsa da, Çöp Koridoru’nda dolaşan bu canavarların anlam dünyasından fersah fersah uzak olduğundan, bu ikisinden daha rahattı. Sadece, Çöp Koridoru’nda bir otorite sorunu mu yaşanacak şimdi diye düşünüyordu. Eğer böyle bir şey yaşanacaksa, kendisi hangi tarafa dahil olurdu bilemiyordu. Aslı tüm cesaretini toplayarak inledi.

“Sayın Hücumen, kız benim.”

Hücumen ağzı dolu vaziyette konuştu.

“Öğünümü berbat ettin lanet karı, ağız tadıyla bir şey yi-yemeyecek miyiz. Lunapark elbiseleri giyip kafana göre kan ihtiyacını karşılayamazsın, buna harika sistemimizi tehdit etmek denir.”

Mekanik elbiseli Aslı’dan kabloların yanmasına benzeyen bir koku çıktı, et kokusuna karışan bu yanık kablo kokusu Kırlihanım’ın öğürmesine neden oldu, gözleriyle görmese hayatta inanmayacağı bir manzaraydı bu. Housekepeer’ın dengesi tamamen giydiği elbiseye bağlıymış gibi, sağa sola çark etmeye başlamıştı. Etobur Hücumen elinde temizlik canavarını yöneten bir kumanda varmış gibi iştahla bağı-ıyordu.

“Zırvasın, zırvasın ve mermerler kadar soğuksun...”

Doğru lafa ne denir, Prometheus’un ateşiyle bile ısıtılamayacak bir karıydı o. Aslı’nın benzerlerini görmek için televizyonda kriminolojik programlar yapan kadınlara bakın, haftanın beş günü, çeşitli vahşetlere karışmış köy budalalarını azarlayan ve ezen son moda giyinmiş o kadınlar kan tanrıçasının öz kardeşleridir. Hepsi de kendi çöplüklerinde ışıldayıp dururlarken, soğukluklarıyla insanın kanını dondururlar. Kırlihanım iki canavarın ortasında kendi kendine mırıldanıyordu:

“Hey Yarabbim bu kadar sapıklık niye...”

“Bir şey mi dedin küçük kız...”

Kaderini belirleyecek Hücumen’e gözünün ucuyla baktı, sefihlikten bir deri bir kemik kalmış adamın şehvetten morarmış dudakları pabuç kadardı. Hint fakiri bedeninden yayılan tek şey hudutsuz bir bencillikti. Kimseye mezardan başka bir seçenek sunamazdı, sopaya benzeyen parmaklarıyla dişlerini karıştırırken hakikaten Tanrı’yla dalga geçen bir gücü vardı, aynen tanrılar gibi yoluna çıkamı harcardı.

Parmakları dişlerinden sonra diline mevzilenmişti, sanki bir balığın pullarını kazıyordu hart hurt. Hücumen'in peydahlandığı et kokulu odadan Çöp Koridoru'na öyle bir duman yayılıyordu ki, gözleri sulanan Kırlihanım hiçbir şeyi göremez hale gelmişti. Bu iki canavarın arasında ilk defa içinde bir umut filizlenmişti, is ve dumandan yanan gözlerinden şıpır şıpır yaşlar inerken, şansım varsa kırıışı kırarım diye düşünüyordu. Kırlihanım böyle bir ruh halinde, canını kurtarma derdindeyken sefih adam, halka seslenen oligarkları gibi gür bir sesle şöyle diyordu:

“Sen benim adak hayvanımsın, küçük ceylanımsın, pişmeye hazır mısın...”

Şüphesiz hiç kimse böyle bir saçmalığa hazır değildir, Kırlihanım ne olduğunu anlayamadan, Çöp Koridoru'nun metal aksamınca, kendinin de, Aslı'nın da et odasına ya da adak odasına çekilmeye başladığını fark etti. Hileli Çöp Koridoru'nda keşke masal kızı Alis gibi küçülebilseydi, gerçek boyutlarıyla bu beladan sıvışma şansı yoktu. Kafasındaki soru şuydu: Hücumen neden ortada tek bir kişi varmış gibi konuşmuştu, esasen dişlerini kamaştırdığı kişi kimdi. Muhtemelen sapığın adak hayvanı housekeeper Aslı'ydı, kendine gelince yüzde yüz bok yoluna gidecekti. Artık kaçış maçı yok derken, is ve dumanların arasından Kokni'nin sesini duydu:

“Bebişim ayakkabılarını çıkar.”

Bunun üstüne Kırlihanım göz açıp kapayasıya kadar ayakkabılarını çıkardı, öyle çabuk davranmıştı ki, Guinness rekorlar kitabında en hızlı ayakkabı çıkaran kadın maddesine girerdi rahat rahat. Aslı metalik elbisesiyle robot gibi kayarak, kızın yanından dirsek temasıyla geçti. Her şey öyle anı olmuştu ki, temizlik canavarı çığlık atacak zaman bile bu-

lamamıştı. Adak odasının çekim kuvvetinden çıplak ayakla kurtulan Kırlihanım, aynen çıplak ayakla ters istikamete saptı, arkasında zevkten kuduran bir Hücumen bırakmıştı. Düşününce katil Aslı'nın Hücumen'in öğünü olmasında hiçbir gariplik yoktu, iktidar delisi dengesiz tanrıların kendi adamlarını yemelerini görmek herkese nasip olmaz, diyor-du Kırlihanım çıplak ayakla Çöp Koridoru'nda ilerlerken.

Randevu

Birinin dudağında uçuk çıkması onun korkudan ölmesi anlamına gelir; suratın ortasında, dudağın hemen kenarında çıkan bu çıban gibi şey, milletin kafasında bir yığın karanlık soru doğurur. Çünkü uçuklar doğrudan kişinin mahremiyetiyle ilgilidir. Korkudan ölmesine ramak kaldığı Çöp Koridoru'ndan sağ salım çıkan Kırlihanım, sabah kalktığında kaşındırıcı bir uçuk edinmişti. Kucağındaki sevgili kedisiyle manzarayı ilk gören Mine, yaralara, sivilcelere, kıllara, kirlere dayanamayan otel politikasını hatırlayarak yaygarayı basmıştı:

“Kırlihanım’cım çok feci görünüyorsun, şimdi bu hıyar günlerce de geçmez...”

Haklıydı, günlerce çekilecek bir çirkinlikti bu. Bugün ya da yarın sapık otelin işten çıkarılanlar listesinde adını gördüğünde, sepetlenmesini gerektiren elde tutulan tek kanıt da şu muhteşem uçuk olacaktı. Ama şanslıydı, otelden kovulanların böyle bir kanıtı bile yoktu, konuşmasını, yemek yemesini ve öpüşmesini zorlaştıran bu şey için nerdeyse kalkıp dua edecekti. Kısaca durum o kadar da kötü değildi. Oyuncak Tabak'ta sabahın köründe, yığıldığı bir koltukta acaba aklım yerinde mi diye düşünüyordu Kırlihanım, housekeeper Aslı'nın imha edilişi ömür boyu unutulacak şey değildi. Günün ilk saatlerini kaçırmak istemeyen Kiki, saçlarını beline kadar salmış, koltuğunun altındaki havlularla ve şıpidik terlikleriyle denize iniyordu.

“Kızlar Fakir’e denizde olduğumu söyleyin...”

Fakir’le Kiki mutluluğunun üçüncü halkası haline gelen Mine, Amerikalı yengeyi küçümseyen, sevimsiz bir cevap verdi:

“Denizler insanı ham edebiliyor Kiki...”

Uçuğu için hal çareleri arayan, ama bulamayan Kırlihanım da patlayacak hale gelmişti.

“Aynı erkeği paylaştığın şu kadını aptal mı sanıyorsun, şu ucube ülkede ideal bir mutluluk yakaladın, bak artık o Mike budalasını bile ağzına almıyorsun, zaten bir daha öyle miskin bir ilişkiyle işin bile olmaz. Cinselliğinde bir aşama kaydettin, hem de hiç şartlarını falan zorlamadan. Kiki, sen ve Fakir. Bakalım ne zaman hamile kalacaksın.”

“Ne hamilesi ya...”

“Ömür boyu kedileri mi seveceksin. Sonra Fakir senin düşündüğünden daha kurnaz, o hem kadın hem de erkek gibi düşünebiliyor.”

“Peki ya sen uçuklu kahveci güzeli, kendi hayatın için ne düşünüyorsun?”

“Kokni’nin dediğine göre beni büyük bir olay bekliyormuş.”

“Ne büyük olayı ya...”

Kurtların kuşların bile baştan çıkabileceği sabahın güzelliğine diyecek yoktu, Kırlihanım’ın itirafıyla çocukça kendinden geçen Mine, en hamarat haliyle sırdasına Kiki’nin ocakta kaynayan papatya çayından uzattı.

“Peygamberler gibi büyük olayımı mı bekleyeceksin yani?”

“Tabii, peygamberler de peygamber olasıya kadar hiçbir şey bilmez...”

Mine gülerken boğazına çayını kaçırdı ve acayip sesler çıkarak konuştu:

“Kırlihanım’cım dünyamız hiç de uhrevi bir yer değil, öyle ki, vahşet olmayan bir gün bile geçmiyor (kucağında tuttuğu

Maviş'in minik ağzından öperek), değil mi benim küçük, güleç kedim.”

Güleç kedi de sanki her şeyi anlıyormuş gibi mırladı, sevimlikten son derece hoşnuttu. Biraz sonra Mine son sürat hazırlanmaya koşturdu, hemen her gün giyinmesinde bir araz çıkardı. Her şeyi son anda anlama gibi bir huyu vardı.

“Bu Aslı köpeği bana ütüsüz etek vermiş.”

Torbadan çıkardığı bumburuşuk eteğe bakıyordu, biraz önceki huzurundan eser kalmamıştı. Bir müddet ütü masasının bacaklarıyla boğuştuğundan sonra, ağlamaklı vaziyette eteğini ütüyle açmaya girişti. Artık bu dünyayla işi kalmamış Aslı, insanları hala paniğe sokabiliyordu, yolup atılamayacak gıcık uçuklar, buruşuk etekler ölünün ürettiği artı değerlerdi sanki.

“Müsterih ol. İnan bana bunlar Aslı'nın son kelekleri.”

“Sen öyle diyorsan...”

Kirlihanım'ın aklına birden öyle miskin bir düşünce gelmişti ki, tadı iyice kaçmıştı. Kendisine asla yüksek sesle söyleyemeyeceği şey, Aslı'nın yerine yeni bir Aslı'nın gelme ihtimaliydi. Bir köşede bu malzemedan bir çuval dolusu yoktur herhalde, diyerek içine serin su serpmeye çalışsa da aklına girmişti bir kere. Artık yüreğim o kadar strese dayanmaz diyordu, posta koymuştu, kalkıp hazırlanmıyordu bile. Halbuki saatler hızla geçiyordu, bütün nemrutluğuna rağmen gene de en iyi vakitlerini geçirdiği klostrofobik yemekhanede sabah karavanası başlayacaktı birazdan. Kirlihanım böyle karanlık düşüncelere dalmışken Oyuncak Tabak'ın taraçasında Volki belirdi, üstünde mavi yatak tişörtü, kıçında ördekli deniz şortu vardı.

“Oh yarabbim, şöyle kemiklerim çatırdasın...”

Taraçanın en güneşli yerine geçmiş vücudundaki bütün kemikleri çatırdatıyordu komik surat, Kirlihanım'ın baktığı yerden Volki'nin kılı bacakları içe doğru sevimli bir yay yapıyor-

du, bacak yayının gerisindeyse, yaban gülleri, hatmiler, karanfiller çılgın güzellikleriyle bu aleme ait değilmiş gibi duruyorlardı. O da Kudurmuş Giysi Dükkanı'nın sahibi Selim gibi pabuçlarının arkasına basmaya başlamıştı.

“Kızlar bugün harika bir kahvaltı hayal ediyorum, sucuklu yumurta, çavdar ekmeği, kaymak falan...”

Mine nihayet hazırlanmıştı, saçlarını toplayış şekli ve yanından hiç ayırmadığı sırt çantasıyla cingöz bir öğrenci gibi görünüyordu, hizmet sektörünün neferlerinden biri olarak, bakalım bugün devasa otelinde ne gibi rezilliklere şahit olacaktı. Mutluluktan Uçarsın'da saati bile belli olmayan kaçık bir mesai onu bekliyordu. Vakti olsa Kırlihanım'ın bugün posta koymasıyla ilgili bir ton laf ederdi.

“Artık Volki'ye off gününde eşlik edersin, Volkicim bu salak bugün işi kırıyor...”

Volki her sabah yaptığı kemiklerini yumuşatma idmanını falan unuttu, başına kötü bir şey gelmesini isteyeceği en son kişi Kırlihanım'dı. Yüzünde problemsiz bir gün geçiremeyecek miyiz ifadesi vardı.

“Ahmet biliyor mu?”

Mine dün akşam Palamarı Çöz'cülerden öğrendiği bir parçayı mırıldanarak yanlarından uzamıştı bile, billur sabahın içine düşen şarkının gece tonu insanların iki ruhlu olduğunun itiraftıydı sanki:

Sen beni seversin

ben seni severim

ama bundan bir bok çıkmaz

Ne korkunçtu. Kırlihanım ensesinin bir hayvan tarafından yalandığını hissetti, ensesini yalayan o kocaman dil, bacak kramplarından daha eskiydi, daha sinir bozucuydu. Tüyleri

ürperten o mendebur, hayvansı dil erotik karmaşa yaratıcıydı, mide bulandırıcıydı. Bir off gününün tadını çıkarmaktan başka bir şey düşünmeyen Volki, Kırlihanım'ı yalayıp geçen kılı dilden fersah fersah uzaktı. Ahmet bugün işi kırdığını biliyor mu diye soruyordu saf saf.

“Al telefon et adama...”

Küçücük fare gibi bir telefonu uzattı kıza.

“Volki Allahaşkına, dert anlatacak vaziyette değilim, eğer onunla konuşursam ruhi bir şeydir diye Nazen’e postalayabilir beni.”

“Amma kuruntulusun.”

Kıçını bar tezgahına koyan Volki, üstüne birden sinen oyuncu edası ve komik Türkçesiyle, durumu telefonda Ahmet’e izah etme işine girişti. Eğer iş başa düşseydi kendi halini nasıl açıklardı hiç bilemiyordu, onun için Volki’nin verdiği izahata hiç kafasını takmadı, mazeretler konusunda istediği her şeyi söyleyebilirdi komik surat. Kırlihanım’ın neşesi biraz yerine gelmişti, bugün bütün günü Volki’nin off gününe eklenerek, onunla birlikte geçirmekten müthiş bir haz alacaktı. Önce şu Volki’nin kafasındaki kaymaklı kahvaltıyı gerçekleştiririz diye düşünüyordu, sonra otostopla Kemer’e kadar uzayabilirlerdi falan. Değerinin bilinmesi gereken normal bir gündü bu, Kiki’nin marifeti küçücük bir tasın içindeki reçele düşmüş iki eşekarısı birbirlerini haklamaya çalışıyordu, Kokni’ye her gece Oyuncak Tabak sahnesinde ilham veren, ciltlerinin tamir edilmesi gereken eski püskü kitaplar yerde sürünüyordu. Şu anda Kırlihanım’ın üstüne gelen zindelik, masal diyarının dünyalı, küçük Alis’i geçirdi. Volki telefonu kapattığında suratı daha bir komikleşmişti.

“Bugün Aslı’yı toprağa veriyorlarmış, kendisini elektrik mi çarpmış ne...”

“Desene çatır çatır yanmış, artık Allah taksiratını affetsin, nasıl affedecekse.”

“Senin için de şey diyor.”

“Ne diyor?”

“Öğlen bir gibi onun evin önünde olacaktı. Aslı’nın öldüğünü biliyor muydun sen?”

Kırlihanım derin derin iç çekti, güzel bir günü ölü haliyle bile zehirlemeye ahdetmiş Aslı’ya lanet ettiğini çocuklar bile anlardı. Güzel bir gün nasıl oluyor da bir saniyede sinir bozucu bir güne dönüşebiliyordu, Kırlihanım acıyla farketmişti ki, o gün hiçbir yere sığamayacaktı, işin kötüsü Kemer’e kaçmak fikri de yatmıştı. Komik suratu yatıştırmak babında bir şey söylemesi gerekiyordu. Ama yatıştırıcı cümlelerin hiçbirini aklına gelmediği için, anaların yavrularına hayat hakkında söylediği o bayat inciyi ağzında gevelerken buldu kendini.

“Volkicim telaşlanma, her şey çok güzel olacak.”

“İyi ama, korkutmaya başlıyorsun beni.”

Teselli edeyim derken, insanları korkutmak da ayrı bir başarı olsa gerek, Kırlihanım çaresiz bunun üstüne kalkıp teskin edici papatya çayından bir fincan daha aldı, zavallı kız harap olmuş bu sınırlarla yola çıksa bir arabanın altında kalır, denize girse boğulur, en iyi ihtimalle basit bir yemek yapmaya kalksa da kendini yaralardı. Şimdilik çayını içip, Maviş kedi gibi yalanıyordu.

“Öğlen bire kadar böyle oturup çay mı içeceksin.”

“Bilmem. Öğlen o saatte de ne olarsa...”

Volki kıza göz kırpmakla yetindi, kadınların zihinlerinden her zaman çekinmişti, onları hafife alsa hayatının yüzde yüz daha kolay olacağını biliyordu, bu konuda ne Fakir’e ne de Selim’e benziyordu. Volki’nin kafasına kadınların hepsi duygusal tutarsızlar diye nakşedilmişti. Mutluluktan Uçarsın’da yakından

görme şerefine eriştiği kızlar savaşı, bu konudaki düşüncelerini daha da katılaştırmıştı. Kırlihanım da aptal değil ya, Volki'nin şeytanca göz kırpmasını anlamıştı.

“Bak Volki, randevuyu veren ben değilim. Şimdi kalkıp telefon ettiğine pişman mı olacaksın?”

Volki tezgahın üstündeki, eşekarılarının boğuştuğu Kiki'nin reçel çanağını ters çeviriverdi, bu durumda salak arılar daha da deliye dönmüştü.

“Hayır, ben kendimi kullanılmış gibi görüyorum. Nerdeyse pis bir bez parçası kadar değersiz.”

“Haydaa, şaka mı yapıyorsun. İstersen benim yerime Nazen'e sen git.”

“Sürekli bir şeyler saklıyorsun. Çok gizli kapaklısın ve hiçbir şeye şaşırıyorsun. Ne tecavüze, ne elektrik çarpmasına, ne o sekskolik partial dükkancının kıcına yapışmasına, sayayım mı daha.”

“Volki biz karı koca mıyız ki, böyle atışıyoruz.”

“Güzelim sen gene de dikkatli ol. Gideceğin ev Burçin'in tarlası, her yerde Burçin'in gözü olacak ve kim bilir daha neler, neler...”

Komik surat, bir köşede suçlu kedi gibi oturan Kırlihanım'a bakmadan giyinmeye gitti, şu saatte otelde işinin başında olması gerekiyordu, Volki'nin dediği gibi Burçin'in gözleriyle dolu Pembe Roman Evi'ne gitmemesi gerekiyordu ve komik surat söyleyeceğini biraz yılgınsı bir dille söylemişti. Kırlihanım için Volki'yle kahvaltı ve Kemer'e gitme olasılığı ortadan kalkınca, artık yapılacak en iyi şey öğlene kadar uyumaktı belki de. Gece zaten hiç uyumadığı için ruh gibiydi, Volki yanından uzaklaşır uzaklaşmaz içi geçmeye başlamıştı, gözleri taş gibi ağırlaşmış, papatya çayını da dizlerine dökmüştü. Sanki Aslı'nın ölü ruhu Kırlihanım'a üflenmişti. Kızı uyandıran Vol-

ki'nin bar tezgahında, ölmüş arıların yanında unuttuğu telefonu oldu, Michael Jackson'ın Dirty Diana'sı çalışıyordu telefonda: *Her şey yolunda diyor/ Hey bebeğim istediğini yap/ Senin ihtiyaç duyduğun şey benim.....* Böyle bir müddet telefon çalıp durdu, Kırlihanım odasına çıkarken Dirty Diana hala çalışıyordu. Mine'nin Fakir'lerle birlikte takılmaya başlamasından beri, kendine kalan oda son derece havasızdı, perdeleri çekik oda bir hayvanın içiymiş gibi sıcak ve karanlıktı. Kırlihanım'ın sadece kendi varlığının ürettiği kokulardan ve sıcaklıktan ürkmesi hep başına gelen bir şeydi. İşte böyle odalar, kendi narsisizmimizle boğuştuğumuz yerlerdir, bir yabancıнын hakkımızda şüpheli bilgiler edineceği nadide deliklerdir. Kırlihanım buraya asla ayakkabılarla girmezdi, Irzına Geçilir Lojmanı'nda hep böyle ayakkabısız girilen odalar hayal etmişti, kışla gibi bir yaşamda insanın özgürlükle ayaklar arasında bağ kurması görülmedik şey değildir. İşte öyle, ininde özgür ayaklarla dolaşırken parmaklarının arasına bir çay poşetinin ipi geçti, böyle bir müddet ipli poşetle sürüklendik sonra kıcını kocaman bir mindere attı. Mobilya namına altında tozların uçtuğu demir karyoladan başka bir şey yoktu. Giysilerini asmak için dolap yerine, mağazalarda kullanılan ve kendisinin de Selim'in Kudurmuş Giysi Dükkanı'ndan temin ettiği bir eşeği vardı. Esasen gündüzken odalarda yaratılan karanlığı sevmiyordu, annesinin migren odasını hatırlatıyordu bu karanlık, uykusu kaçtığına göre de hiç gerek yoktu, karanlığa sığınmış sarı kaktüsünün keyfi kaçacak olsa da, pencereyi sonuna kadar açtı. Nihayet sokağa çıkabilmiş Volki, ritim duygusuyla hareket eden bir dansçının kıpır kıpır bacaklarıyla, hayalindeki kahvaltıya ulaşmak için, Hatice'nin Sinisi'ne koşturuyordu. Yanındaki sırt çantasının ağırlığına bakılırsa geceye kadar Oyuncak Tabak'a dönmeye-

cekti o da. Kirlihanım'ın içine itildiği bu komün hayatının kötü tarafı insanı yalnızlıktan soğutmasıydı, eskiden gözüne konfor gibi görünen yalnızlık, bu hayatta katlanılmayacak bir şey haline gelmişti sanki. Alt kattan gelen sosis kokusu, Kiki'nin yuvaya iştirak ettiğini gösteriyordu, denizin, güneşin ve doyurucu seksin sayesinde onun nasıl esnek bir hayvan haline geldiğini düşündü, onu anlamak için bir ahtapotun nasıl genişlediğini ve büzüldüğünü gözünüzün önüne getirin. Öte taraftan, günlük geçimi için sadece mızrağına güvenen ve susmakla kendilerini bilgeleştirmiş Kızılderilileri hayal edin. En çıplak haliyle Kiki, sahip olmak vermektir diyen ilkellerden bir şeyler taşıyor muydu, kendisiyle epey mücadele etmiş, ama sonunda erkeğini Mine'yle paylaşmamış mıydı bu kadın. Kıskançlığını, kibriyi yenmiş ve yatağına Mine'yi de çekmiş biri olarak şimdi çok daha rahattı, yoksa onlar da herkes gibi çift olmanın iğrençliğinde çürüyüp gideceklerdi. Kiki'nin hayata bu törensel bağlı kalışına çok şaşıyordu Kirlihanım, hiç bir şeyi eline yüzüne buluşturmadan sessiz bir kutsallığın içinde yürüyordu sanki. Yoksul ve şanssız bir hayattan gelse de, aslında herkesten daha az özyıkıma uğramıştı, hayatı için her zaman yakınında gerekli tamir aletleri var gibiydi. Zoru hayatla olduğu için meşguliyeti bile diğer insanlar gibi algılamamıştı, çoğunluk günü kurtarma derdindeyken, Kikicik mümkün olduğu kadar çok insan tanımaya bakmış, kaderin sürüklediği sıfır noktasında bulunmaktan korkmamıştı hiç. Dua etmek ve içini dökmek için ne İsa'nın rahiplerine, ne başka büyüklere yanaşmıştı, kısaca Tanrı'ya bilinen yollarla gitmemeyi tercih etmişti. Kiki'yi gören en avanak insan bile ondaki iç terbiyeyi hissederdi, bu iç terbiyeyi de hippilikle, şairlikle, el işçiliğiyle, dinsizlikle oluşturmuştu mümkün mer-

tebe, yani güncel uğraşlar dediğimiz şeylerden hiç kopmamıştı.

Kirlihanım odadaki ılınmış sudan biraz iğti, tadı berbattı. Başka zaman olsa kitaplarına ve pespaye dergilerine ağ kurtlar gibi saldırdı, ama bugün bedenindeki müthiş ağırlığı hala atabilmiş değildi, duyarsızlığını en son bulunduğu öp Kori-doru'na boręluydu kuşkusuz. Birden legolar düştü aklına, çoğunlukla Kokni'nin lafını ettiği zaman hatırlamıştı bu sıradışı hediye-yi. Bu oyuncağın kerameti neydi acaba? Bir hırs-la çantasının en dibinden çıkardı kutuyu, kim bilir kimlerin yaşantısına girmişti bu oyuncak, pazarlarda kara eldivenleriyle yengeç ayıklamaya alışkın bir Vietnamlının bile elinden geçmiş olabileceği ihtimaliyle az çok titredi Kirlihanım. Ancak devralınan en son kişinin tanınabildiği bu zincirde kendisinin durumu pek bir muallaktı. Nedense onu bir izleyen, gözleyen varmış gibi kulakları çınladı. Tuhaftır, Zeliş'in hiçbir şeyden çekinmeyen sesini açık açık duydu:

“Kızım olaya yavaş yavaş giriyorsun...”

İninde otlanacak hiçbir şey olmadığı için, ısınmış suyundan birkaç yudum daha içmek zorunda kaldı Kirlihanım. Kokni kendisini ne biçim bir oyuna bulaştırmıştı, gözüne kestirdiği kişi neden Volki, Mine, Petek ya da Burçin gibi biri olmamıştı. Gelecekteki büyük olayın heyecanıyla yüzüne kan hücum etti, şu Kokni kendi tarzına göre insanları motive etmeyi ne iyi biliyordu. Sabahtan beri kolunu kaldıramayacak vaziyette gezen Kirlihanım bir zaferle, legoları yere , ayaklarının dibine dökmüştü. ık şimdi işin içinden diyordu kendine, ne yapacaktı bu legolarla.  yaşında bir çocukmuş gibi yere oturdu, odada onu hiçbir yetişkinin görme ihtimali olmadığı için tefe konulması da imkansızdı. Kirlihanım'm hep korktuğu şey, yaşına başına yakışmayan hareketlerdi. Bu birbirinin içine

geçebilen ve sökülebilen harika aparatlarla ne yapabiliirdi acaba. Çocukları eğiten programlarda dendiği gibi, hadi iş başımaydı. O esnada Kokni'nin haşın sesini duymak hiç de şaşırtıcı değildi:

“Bebişim bu legolarla istediğini yapabilirsin.”

Harika bir lafı bu. Kırlihanım'ın bir işe kendini bu kadar verdiği pek az görülmüştür, gerçek bir çocuk misali ağzı hayranlıktan açık vaziyette var gücüyle çalışıyordu, öyle ki, o an keyfini kaçıracak her şeye yüzde yüz kaba güçle karşılık verirdi. Sabahtan beri ağzına papatya çayından başka bir şey girmeyen kız, açlığını falan unutmuştu, Kokni siyasetine göre istediğini yapabilmek o kadar kolay mıydı? İkiye ayırdığı bacaklarının arasında, sadece kırmızı renklerle bir Mutluluktan Uçarsın Oteli kurdu, suitleriyle, havuzlarıyla, koridorlarıyla, para şelaleleriyle falan böylesine karışık bir yapıyı elindeki oyuncak sayesinde, belki de en basit haliyle ortaya çıkarmak gerçekten haz vericiydi. Bir masal kitabını resimlemek gibi bir şeydi, yani o resimlerden de hiçbir şey tam olarak anlaşılmaz, hayal ürünü olan masal ufkunun resimlerle gösterilmesi imkansızdır. Kırlihanım da işi astığının ve kendini imkansız bir uğraşa verdiği farkındaydı elbette. Zavallı kız, çıplak bacaklarının arasında HOT'ların para şubelerinden birinin yanılsamasını tutuyordu, bütün ülkelerde milyonlarcası bulunan ve devletler tarafından sürekli pohpohlanan eğlence ekonomilerden birini mecazen gerçekleştirmişti. Kader sizi, idealist bir genç olarak bu zenginlik oyununun içine sürüklemişse yapılacak bir şey yoktur. Bu kaderin tek iyi tarafı, ömrünüzün sonuna yetecek ve başkalarını ilginç hikayelerine gereksinim duymayacak kadar çok hikaye edinmiş olmaktır, bu da kısaca, bol keseden harcayabileceğiniz bir zenginliğiniz var demektir. Zavallı Kırlihanım siyahları kullanarak Mutluluktan

Uçarsın Otel'i'nin kuzeyine, çatısı yarasa kanatları gibi açık I rzına Geçilir Lojmanı'nı yaptı. Hala lojmanda oturmakta olan demirbaş Safiye'yi hatırlayınca içi ürperdi. Eski kahveci güzeli Evin'in, Serikli bir dönerci tarafından katledilişini ise hatırlamak bile istemiyordu. Bu ıssızlık abidesinin belki de tek iyi yanı, Zeliş'in aşkı metrdotel Aliş'in oğlanlarla yaptığı partilerdi. Artık ölü olan polis Aslı istediği kadar baskın yapsın ve milletin donlarını karıştırsın, Aliş'in sefasına dokunamamıştı, muhtemelen polisin hedefinde o da vardı, ama ömrü vefa etmemişti. Kırlihanım hiç soluklanmadan (duygusal yükü ağır bir iş yapıyordu), Mutluluktan Uçarsın'ın güneyine sarılarla Oyuncak Tabak'ı inşa etti. Varlığıyla içinde bulunduğu bu mekan şüphesiz bir geçiş yeri idi, burjuvaların evcimen kural-larından uzak olduğu için, bolluğa ve sürprize açıktı. Şans denilen şeyin yaşayan kanıtıydı, yasak olan tek şey umutsuz-luktan buradan. Kadın dayanışmasının erkekleri lanetlemediği kurtarılmış bölgeydi bir nevi, en önemlisi herkes gibi saygınlık hastası olan Mine'nin dönüm noktası olmuştu. İngiltere'de sevgilim dediği adamın eziyetlerine maruz kalmış bu kara kız, öngörmediği bir hayata kavuşmuştu Oyuncak Tabak'ta. Kır-lihanım ise Kokni'sinin dediği gibi, olaya yavaş yavaş intikal edenlere özgü yeni bir gücün ve heyecanın ilk kıpırtılarını hissediyordu içinde. Şu havasız deliğinde boşa vakit geçir-i-yormuş gibi görünen kız, bir atılımın eşiğine sürüklenmiyor muydu? Sıra Pembe Roman Evi'nde idi, Kırlihanım hiç acele etmeden, Oyuncak Tabak'ın doğusuna pembelerle Ahmet'in ve kızların evini kondurdu. Yeni eseri barbi evi havasındaydı, burası Ahmet'in yapmacık kız gücü tarafından rehin alındığı bir yerdi adeta. Ama gene de tam bir formül verilemezdi bu ev için. Şüphesiz otelden, lojmandan ve tabaktan çok daha şirindi; Pembe Roman Evi'ni ayakta tutan şeyler, kaygısızlık,

edepsiz neşe ve bebensilikli bir bakıma, tabii bunlara bir de kız bilmişliğini eklemek gerekti. Aynı zamanda bir gıpta eviydi, erkekler Ahmet'in yerinde olmak isterlerken, kadınlar da ODTÜ'lü ve Egeli lolipop kızların yerini arzularlardı. Gıpta edilen Pembe Roman Evi esasen sivri çeneli Burçin'in zekasının mahsulüydü. Gerçekten de yaşam alanları araştırmasında, tarihe geçmesi gereken bir başarıydı onunki. Aslında olay basitti, Ankara gibi bürokratik ve kapalı bir şehirden, Akdeniz'in gözbebeği kentine gelen bayan sivri çene, hayallerini gerçekleştirme hırsı göstermişti yalnızca. Pembe Roman Evi'ni legolarla kuran Kırlihanım, öğlen birdeki randevusunu hatırlayarak telaşa kapıldı birden, telefonda zamanı kontrol etti, neyse ki, batı kanadına Selim'in Kudurmuş Giysi Dükkanını'nı yapacak, sonra da giyinecek kadar vakit vardı. Bu kuduruk mekan için mavileri seçti, dürüstlük timsali Selim'in mücadele alanıydı burası. Millet (şüphesiz şeytandan daha şeytan olan bir millettir bu) mücadelesini piyasa kuralları içinde gerçekleştirirken, onunki karışık bir karşı mücadeleydi. Kudurmuş dükkaniyle paranın sahiplerine ve yavaş trendlere kafa tutuyordu açık açık. Parayla satın alınmayan dünyanın pılı pırtısıyla, cimri iş adamlarından, bokunu bile paraya çeviren sanatçılara verilen bir cevap, kendini savunma alanıydı. Halihazırdaki modern köleliğe direnme mecrasıydı. Dolayısıyla Selim'in kuduruk dükkani için ağzına sakız yaptığı hiçbir sloganı yoktu, militan da istemiyordu. Kapitalistlerin kutsal kitabının içine sığmaya yeltenmişti bu tuhaf yer. Kırlihanım oyununa bitti gözüyle bakıyordu, ama bir eksik vardı. Neydi, neydi? Üstünde Ahmet'le olan randevusuna yetişme baskısı varken, neyin eksik kaldığını hatırlayamıyordu bir türlü zavallı kız. Aksilik bu ya, Kokni'nin de hiç sesi çıkmıyordu. Bu arada elleri de terden yapış yapış olmuştu, ortada ellerini ku-

rulayacak kağıt peçete falan da göremiyordu. Pencere açık olduğu için aşağıdan Kiki'nin sesini duyabiliyordu, kahvaltı işini halletmiş Kikicik şöyle diyordu:

“Fakiy, çamaşır makinesinin deterjanı bitmiş canım...”

Çağrışımına her zaman dikkat eden Kırlihanım'ın gönlü mutlulukla doldu taşı ve beyaz legolara hırsla saldırdı. Yani bu kadar olurdu, gecenin bir vakti Kiki'yle çıkılan yolculuğu nasıl atlayabilmişti. O sevinçle, Selim'in Kudurmuş Giysi Dükkanı'nın güneğine beyazlarla Arınma Evi'ni yapmaya girişti. Düpedüz bir kulübeydi bu. Varlığı herkesten sır olarak saklanan bu yer hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Arınma Evi ona gecenin karanlığında, kör kör ıslak bir hayvana dokunma duygusu veriyordu, gerçekle yanılsama arası bir şeydi. Aynen o gece de söylediği gibi Fakir'in icadıydı, ama Kiki ve Selim'in de bilgi dahilindeydi şüphesiz. Sonuç olarak Kırlihanım bacaklarının arasında, legoların yardımıyla Side'yle Manavgat'ı tutuyordu. Çaresiz şöyle inledi:

“Herhalde daha öteye gidemem...”

Bu bir itiraf sayılırsa ikinci itiraf, oyuncaklardan haz alıyor oluşuydu. Yüzde yüz kendi benzerlerinde gezmiş oyuncakları topladı ve çantaya, eski yerine tıktı. Legolara takıldığı için yıkanmaya vakti yoktu, hatta giyinmeye bile vakti kalmamıştı. Olduğu gibi çıkamayacağına göre de, uçuk pembesi askılı bir elbiseyi apar topar geçirdi kafasından. Saçlarını tepesinde topladı, ama şok edici uçuğu için elinden bir şey gelmiyordu. Şu halinle bile lolipop kızlardan daha iyi görünmüyor muydu, zaten tek tesellisi de buydu. Ayakkabı seçiminde zorlanmadı (zaten kaç çift ayakkabısı vardı ki), otelde giyilmesinin yasak olduğu, süetten bej rengi topuklu sandaletlerini ayağına geçirdiğinde, üstüne gelen özgüvenle hakikaten bir şeye benzemişti işte. Halkasından iki parmağını geçirdiği ve bir kitap boyunda

olan para çantası da, elini kolunu nereye koyacağını bilemeyenler için rahat bir buluştu. Ayrıca, ruj, ıslak mendil, göz yaşırtıcı sprey gibi sıkıştığında başvurabileceği pratik malzemeler de vardı içinde. Pembe Roman Evi'ne, hiçbir yere takılmadan yürünerek on beş dakikada gidiliyordu. Alis'in tavşanı gibi mızırdanmaya başladı:

“Eyvah çok geç kaldım...”

Yoldaki acelesine bakarak, gölgeli kapı önlerinde pinekleyen Side'nin şakacı insanları sesleniyorlardı arkasından.

“Hızır gibi nereye böyle Kırlihanım.”

Hoş beş edecek halinin olmadığı belli değil miydi, kalp kırmak istemediği için birkaç el hareketiyle geçiştiriyordu onları. Küçük yerlerdeki bu yerleşik laubalilik çoğu insanı sinirlendirir, ama Kırlihanım onlardan değildi, zaten bu davranışa otelden de alıştı. Saf biri olsa söz konusu laubaliliği, evrensel kardeşlikle karıştırabilirdi. Asıl konuya dönersek, kızcağız Ahmet'le buluşmanın hangi boyutlarda gerçekleşeceğini bir türlü hayal edemiyordu, kendini aşkı yüzünden olaylara hesapsızca atan bir kadın gibi görüyordu. Ama arkasından gülmesini de engelleyemiyordu, bir kere o kalıpta bir kadın olsa, en başta özene bezene hazırlanması gerekirdi. Bu durumda, ensesinden yayılan tatlı ter kokusunu burnunun ucuyla içine çekiyordu. Maksat, makyajsız ve kamouflajsız bir şeyler yaşamak değil midir.

Evin önüne geldiğinde Ahmet yerine, alışveriş torbalarıyla iki büklüm olmuş uzun saçlı Egeli kızla karşılaştı. Kızın günden güne neden göbeklendiği şimdi anlaşılıyor diye gayri ihtiyari düşündü Kırlihanım, dondurulmuş gıdalar, cipsler, asitli içecekler ve dondurmalarla doluydu torbaları. Muzip bir off gününde olduğu anlaşılıyordu, dağınık kapkara saçlarına loğusalar gibi kocaman fiyonglu mor renkli bir kurdele bağ-

lamıştı. Kötü işaret, Pembe Roman Evi'nin kızı, Kırlihanım'ın midesinin yakıcı bir enzim salgılamasını sağlamıştı. Egelilerin adlarını sürekli birbirine karıştıran Kırlihanım'ın (birinin adı Özlem, öbürünün Özge'di) adını unuttuğu birine derdini anlatmak da hoşuna gitmeyecekti. Egeli'nin ağzında, günlerden beri çiğnediğini sandığı bir sakız vardı, kız sakızından küçük baloncuklar yaparak, cıvı cıvı konuşuyordu. Karmaşık bir sözdiziminden ve laf uzatmalardan sonra, sadede gelebildi İzmirli.

“Seni içeri sokacağım. Bugün en önemli görevim de bu zaten...”

Kırlihanım direnmedi:

“Sağol. Bu sıcakta yumurta gibi pişmek istemem...”

Hamal gibi görünen kızın torbalarından birini eline aldı ve mecburen kızın peşine düştü. Şimdiye kadar adımını hiç atmadığı Pembe Roman Evi, her taraftaki puf yastıkları ve gevşemeye izin veren kanepeleriyle sıcak yuva özlemi çekenler için birebirdi. Rengarenk çiçeklerle donatılmış geniş salon, yaz bahçesi gibi bir şeydi, eşyaların arasından küçücük bir dere çıksa şaşırmazdı. Bu cennet gibi huzuru bozan tek şey, nerde olduğunu kestiremediği bir kapının rüzgardan çıkardığı periyodik sestti. Ama bir müddet sonra bu ses de kanıksanıyordu. Kendinizin köpük dolu bir küvete girdiğinizi ve son sinirinize kadar yumuşadığınızı düşünün. Bir kaplıcadaki haleti ruhiyenizi getirin aklınıza. Bu doğa atmosferinin içinde agresifliğe ve ağızdan çıkan küfürlü laflara geçiş yoktu. Kim bilir bu bal ve süt küründe nasıl bir yaşam hüküm sürüyordu. Kuzular gibi yuvarlanmak isteyeceğiniz şu halılar, pembe sineklikler, Eros heykelleri, boncuklu perdeler, kuytu köşelerde dikilen kayalar ve bronzdan Siyam kedileri emsalsiz bir kıvançla bir araya getirilmişti. Kısaca her yere zorla mutluluk aşısı yapmaya

kalkan Burçin'in ve yandaşlarının marifetiydi bu ev, Volki'nin dediği gibi her yerde baş aşıcı Burçin'in gözü vardı. Kendisinin ise burada ne işi olduğunu kestiremiyordu Kırlihanım. Loğusa kılıklı uzun saçlı Egeli, mutfakta kutularını dolaplara yerleştirme işiyle meşgulken, evin ortasında çakılıp kalmıştı, ayaklarının altında *welcome* yazan kırmızı kalp şeklinde bir paspas vardı. En iyisi yavaş yavaş içeri süzülmekti. Egeli en dost ve teklifsiz haliyle konuşuyordu:

“Kendine bir enerji içeceği al.”

“Kusura bakma, enerji içeceği içmem ben...”

“Hadi ya, dinamik bir karı olmak istiyorsan, bunlardan içsen iyi olur.”

Ortalığı germek gibi bir maksadı olmayan Kırlihanım kızı duymamış gibi yaptı, zaten bir iki dakika sonra da üst kata çıkan merdivenlerin başında Ahmet'i gördü. Hayal değildi herhalde, bu kadar sevgiye boğulmuş bir adam hayal olabilir miydi. Yüzleri birbirine dönüktü, uzun saçlı kızın vızırdamaları harika rüyaları bölen kötü cinler gibiydi, o cinler ki, aşıkların birbirlerine dokunmalarını her zaman engellerdi. Arzusunun tek anlamı olan bu adamı, şeker gibi yapış yapış olan şu evden kurtarma isteğine kapıldı Kırlihanım. Elleriyle yüzüne dokundu, kendi yüzü nemli mağaralara dokunmuş gibi bir his verdi kıza. Islaklığından ve hüznünden utandı, boğazına bir şeyler takılmıştı, bu durumda ortamı çekilir hale getirmek için ağzından, selam melam gibi laflar da çıkamıyordu. Gerçekten de Pembe Roman Evi'nin erkeğine nasıl sesleneceğini bilmiyordu. Sözcüklerin tümü de ne kadar yapmacıktı ve her şeyi zorlaştırıyordu. Ama hıyar gibi, konuşmamanın da bir anlamı olamazdı. Nihayetinde ikisinin arasındaki yakınlık, biraz karışık olsa da herkesin malumuydu, dünyamızı güzelleştiren tek şey de, böyle açıklanamaz olayların varlığı değil miydi. Bu

evde müzik yerine denizin çırpınışlarını duyuluyordu, uzaktan gelen araba seslerini bastırıyordu denizin sesi. Ahmet giyinişinde yaz rengi beyazı seçmişti, onu tanımadan önce bir erkeğin bu kadar güzel giyinebileceği bilmiyordu Kırlihanım, onun uyduruk bir şekilde giyindiğini hiç görmemişti.

“İki dakikaya kadar geliyorum...”

“Peki...”

Mesğul insanlardan hep korkardı Kırlihanım, karınca gibi çalışkan insanlar onu hep ürkütrd. Bugün farklıydı ama, sevgilinin elinden zehir bile olsa içilirdi, iki dakika beklemenin ziyanı yok diye düşündü, yerleştirme işini hala bitirememiş hamarat Egeli konserve kutularını tezgahıtan yere düşürürken. Salonu dolaşmaya başladı, dolařtıķça da kafası karıştı Kırlihanım’ın. Eşyaların hiçbiri göründüğü gibi değildi sanki, pelşlerden, püsküllü puflardan, kokulu mumlardan, koza-laklarla, kitaplarla doldurulmuş ve şifonlarla sarılmış sepetlerden anında huylandı. Bir bakırcı dükkanı açacak kadar çok bakır üstüne üstüne geldi. Yeniyle eskinin karışımı, kendisinin barda yapmaya çalıştığı başarısız kokteyllere benzemiyor muydu. Bütün bunlar bir yana asıl, eşyalar dikizleme ve ispiyonlama aracıymış gibi duruyorlardı. Kızın yavaş yavaş vakıfına vardığı şey, Burçin’in gözleriydi. Volki Burçin’in tarlasına girmek iyi değildir diye uyarmıştı. Kendi gürültüsünden başka bir şey duymayan Egeli kızın arkasından iş eviriyormuş gibi mırıldandı Kırlihanım.

“İyi ki bugün Egelinin off günüymüş, yoksa Burçin’in gözle-rinden mahvolurdum...”

Çok doğruyd, tabii mutfaktaki bencil kız, tıpkı paratonerler misali kendisine yardımı dokunduğunu bilmiyordu. Ama gene de hiçbir şeyden emin değildi, Mutluluktan Uçarsın’ın tuzak-ları kendisini kötümser biri yapmıştı, daha acıklısı, sağlığının

içine sığılmış ve korku paranoyası edinmişti. Rüzgarın kumlarını evin bahçesine kadar taşıdığı denizin hırçın varlığıyla yekvücut olmak istiyormuş gibi gözlerini kapadı. Açlıktan, susuzluktan belki de sevdiği adamın evinde olma saadetinden güçsüz düşmüştü. O halsizliğinde, cennetten bir parça olan Side ve tanıdığı bütün insanlar boğazına takılan kılçık gibiydi. Nerede olduğuna aldırmadan kendini bırakıp ağladı. Bir müddet denizden gelen neşeli insanların çığlıklarını dinledi, yüzücüler, deniz bisikletleri, botlar ve paraşütler gözünün önüne geldi. Ahmet'in aşağı inişini falan görmemişti, halbuki adam aynen balo salonunda olduğu gibi Kırlihanım'ı öyle görünce telaşlanmış ve elini tutmuştu.

“Niçin ağlıyordun?”

“Bilmem, belki de yazın güzelliği ağlattı beni...”

O sıra uzun saçlı Egelinin parazit sesi geldi.

“Ahmet Bey güzelliğinin değerini bilmeyen insanları mı seversiniz hep...”

“Kızlarla yaşamak ne zor bir şeymiş.”

“Özür dilerim, mahremiyetinizi mi bozuyorum...”

Egeli sıcaktan ve sarf ettiği efordan bunalmıştı, resmen sersem tavuğa dönmüştü, onu izleyen biri yaşamın boş bir şey olduğunu anlardı. Kız canlanmak için duşa gittiğini söyledi, ama söyleyiş şekli öyle imalıydı ki, Kırlihanım bir şeyler kaçırıldığını sandı. Egelinin can sıkıntısını giderme yöntemlerine kafayı takacak hali yoktu, midesi utandırıcı sesler çıkarmadan bir şeyler yemeliydi.

“Yiyecek bir şeyler verebilir misin bana...”

İşte beden böyledir, önce kendi bayağılığını dayatır. Bunun üzerine kendi de bu evin bir ferdiymiş gibi mutfağa geçtiler, balo salonunu saymazsak Ahmet'le bütün görüşmeleri klostrofobik yemekhanenin hay huyu içinde geçmişti hep. Ekmek

kırıntılarıyla dolu, örtüsüz masalarda, Burçin'in kem gözlerinin altında yapılmış yarım yamalak konuşmalar ve kurlaşmalardı bunlar. Zavallı Kırlihanım o zaman da Ahmet'e neler söylemesi gerektiğini hiç bilememişti, kendisi bir rüyanın içindeymiş gibi kalırken, daha kurnaz ve daha normal görünen Burçin erkeği için her gün somut bir şeyler icat etmişti.

"Kızların salatasından ister misin?"

"Yok. Burdan yenebilecek bir şey çıkmayacak anlaşılır."

Hatice'nin Sinisi özlemle gözünün önüne geldi, açlığını düpedüz sabahki aksiliğine borçluydu. Masanın kenarına öksüz gibi itilmiş bir elmayı dişlemeye koyuldu, elmanın son parçalarını yutarken aklına kötü bir fikir geldi, masal diyarlarında olsun, cennet diyarlarında olsun salakları kandırmak için hep böyle elmalardan istifade edilmemiş miydi şimdiye kadar. Elmanın geri kalanını hiç utanmadan yere tükürdü Kırlihanım. Kızı izleyen Ahmet yerdeki masum pislige mihlanmıştı.

"Hep böyle mi yaparsın?"

"Genellikle böyle yapmam. Yalnız kızlar, seni, elmaları, her şeyi efsunlamış."

Durumu gayet iyi açıklamıştı, ve ne olduysa midesindeki o küçük aç hayvan da yatışmıştı. Ama asıl başa çıkamadığı şey açlığı değil, ağlama isteğiydi. Onu ağlatan şey yazın güzelliği değil, Ahmet'in güzelliğiydi, adam bu kadar güzel olmasa, yaz da böyle güzel olmayacaktı. Kalp çarpıntısı belli olmasın diye, uçuklu dudağını ısıırıyordu Kırlihanım, öyle ki ısırdığı yerden kan geldiğinin farkında bile değildi. Kızın ağzındaki kanı gören Ahmet için yaşadığı şey deja vu'ydu. Kırlihanım'la ne zaman yalnız kalsa, kızın bir yerinden kan çıkıyordu.

"Seninleyken soğukkanlı ebeler gibi olmak gerekiyor..."

Ağzındaki ılıklığı fark eden Kırlihanım özür diledi, gene mahcup olmuştu. Geri kalan zaman, ağzında kocaman bir pa-

mukla geçecekti çaresiz. Kırlihanım'a pamuk getiren adam, kızın terli yüzünü ve kanayan ağzını okşamaktan alamadı kendini. İlk günden beri bu bebek tenli kadının gerçekliğine şaşmıştı. Konuşmaya başlayınca adamın sesindeki kederden ürktü Kırlihanım.

“Kader hakkında ne düşünüyorsun Kırlihanım?”

“Kaderin de korkunç bir şey olduğunu...”

Kırlihanım birden kendinden nefret etti, sevdiği bu adamı anlayamıyordu, gizlediği telaşı ve ne söylemek istediğini bilmiyordu.

“Ne tuhaf, hiç kimse kader hakkında böyle konuşmaz. Bana bir söz vermeni istiyorum...”

Kırlihanım gözlerini adama dikmişti, onu gözünüzün önüne getirebilmek için, soluk almayı unutmuş birini hayal edin, gerçekliği silmiş bir kaçığı düşünün. Bu ne sözüyse, bu sözle birbirlerine bağlanacakları açıktı. Şu dakika, ağzındaki uçuğa yapışmış bir pamukla görünmemek isterdi. Ahmet, kızların dolap kapaklarından birine ipe bağladıkları pembe bir bloktan yaprak koparttı. Sonra masaya koyduğu bu kağıda, mavi mürekkepli kalemıyla bir adres yazdı. Kırlihanım için Ahmet'in el yazısı dünyadaki en değerli şey olmuştu birden. Kıza verilen bu çok basit adres tıpkı legolar gibiydi. Yeşil Göl-geler Sokağı, 29, Bodrum.

“Al bunu, her şey bittikten sonra burada buluşacağız. Yeni bir hayata başlamak için başka bir yol bilmiyorum.”

“Bodrum'da birlikte mi yeni bir hayata başlayacağız?”

“Elbette sersem. Gelmek için bana söz veriyor musun?”

“Veriyorum.”

İşte mutluluk buna denir. Annelerin çocuklarına her fırsatta söylediği, her şey çok güzel olacak yalanı doğru bir şey miydi acaba, Yeşil Göl-geler Sokağı Evi'nin nasıl bir yer olduğunu bir

türlü hayal edemedi Kırlihanım. Aynı türden iki insanın yaşadığı bir ev nasıl olurdu, uzun uzun sevişebildikleri ve korkmadan konuşabildikleri bir yer olmalıydı. İkisi de başka birini aramayacaktı mutlaka. Kağıdı katlayıp küçük çantasına soktu Kırlihanım.

“İşi bırakıyor musun?”

“Evet. Bu hafta sonuna kadar çalışacağım.”

Mutluluktan Uçarsın’ı hatırlamak kızın tüylerini diken diken etmişti, ama bugün en şanslı günüydü ve kendi iş durumunu sevinçle karşılayabilirdi.

“Atıldığımı hissediyorum...”

Doğru his buna denir, Çöp Koridoru’ndaki rezillikten sonra bugün işi serme cüretinde bulunmuştu, rüya değil, evinden koparak bir Korkudan Altına Sıçarsın Otel’ne gelmiş ve her şeyi yakından görmüştü. Zavallı Kırlihanım normal şartlarda adını atılanlar listesinde görseydi, yüzü utançtan ve öfkeden kıpkırmızı olurdu. Halbuki şimdi hafif bir baş dönmesinden başka hiçbir şey hissetmiyordu, öyle ki kendini bir kutlamanın sarhoşluğuna bile verebilirdi. Beklenmedik, mutlu haberler onda hep derin uyku isteği uyandırırdu, tezat olan şuydu ki, işten atılacağını beklerken, hemen arkasından sevdiği adamla yeni bir hayata başlayabileceğini aklının ucuna bile getiremeye-yişiydi. Seven insanlar her şeyi affetmeye çoktan hazırdır, affedici sesiyle konuştu:

“Lolipop kızlara niçin takıldın?”

“Lolipop mu?”

Adam öyle güldü ki, Kırlihanım’ın yerine toy biri olsa yüzde yüz alınırdı. Sonra da hiç neşesini kaybetmeden makul açıklamasını yaptı:

“Unutma, sana yaklaşmak çok da kolay değildi. Hatta benim Burçin’le olmam gerekiyormuş gibi bir halin vardı. Kızma ama mutluluktan kaçan bir haldeydin...”

“Yani ürkek bir tavuktum. Senin beni deliğimden çıkarmanı bekliyordum, eh pek de yanılmış sayılmam. Sonuçta mutlu olacağımıza inanmak isterim...”

Egeli kızın üst kattan deli gibi şarkı söylediği duyuluyordu, barlarda kafelerde milyonlarca kez çalınan ve dinlenmekten posası çıkmış bir şarkıydı bu. Kızın acıklı tarzı Kırlihanım’ın tepesini attırmıştı.

“Şuna söyle de sussun.”

“Ama onun tek zevki. Zaten otele dönmem gerekecek birazdan. Seni bir daha görememekten korkuyordum, işten çıkarıldığını öğrendikten sonra aniden çekip gidebilirdin...”

“Evet çekip giderdim.”

“Yani şu nişanlına mı dönerdin?”

Kırlihanım bir an heykel gibi dondu ve hiçbir şey hatırlayamadı. Kimdi o, o kadar uzun zamandan beri düşünmemişti ki nişanlıyı, gözünün önüne hiçbir şey gelmiyordu. Ses, görüntü hiçbir şey. Ama bu sessiz ve görüntüsüz nişanlıyı, Ahmet de biliyordu, Volki de, Mine de vs. Ahmet’in eli bedeninde geziniyordu, ağzı gelip kızın ağzını buluyordu, nefis bir meyve gibi dilini emiyordu kızın.

“Asla ayrılmayacaksın benden...”

“Evet..”

Soluk, tükürük ve kan çıkan ağzından başka bir sözcük çıkmıyordu kızın, gözleri gittikçe küçülüyor ve ışık saçan bir tünelin içinde kayboluyordu. İlk günden itibaren birbirlerini arzulayan iki insanın, kendilerini o kadar tuttuktan sonra sevişmesi herhalde hayattaki en delice şeydir. Kızların zevkine göre döşenmiş Pembe Roman Evi’nde öyle gürültü çıkararak

seviştiler ki, Egeli kız korkudan kendini odasına kilitlemek zorunda kaldı. Evden birlikte çıktılar, Kırlihanım’a öyle geliyordu ki, ikisi güneşten daha büyüğü, daha sıcak bir ışık yayıyorlardı, hiç acelesi olmayan insanlar gibi elele yürüyorlardı, şu bir gerçek ki, dünyanın bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmiyordu Kırlihanım. Sokakları ve dükkaneları doldurmuş yazlıkçaların arasında her şey çok hilesiz hurdasız görünüyordu kızın gözüne. Hiçbir şey mide bulandırıcı olamazdı, aksine sıcak ve dinlenmiş bir su akıyordu içinde. Konuşarak Oyuncak Tabak’a doğru yürüdükleri halde, başka sokaklara dalıyorlardı, Side’nin yerleşimine dair her şeyi unutmuş gibiydiler.

“Seni Oyuncak Tabak’ına bırakacağım, tabii bulabilirsem...”

Ahmet’in sesini ne kadar çok sevdiğini düşündü Kırlihanım, dünyada sadece onun konuşmasını istiyordu.

“Hafta sonuna kadar bekleyeceğiz birbirimizi, bak bugün Çarşamba...”

“Evet, en sevdiğim gün...”

Kırlihanım gene bir ağlama isteğine kapılıyordu, ama sadece durup birbirlerini öpüyorlardı. Kız gözlerini açtığında tam da Hülya’nın Zevki’nin önünde öpüştüklerini fark ediyordu, dükkandaki gümüşler kötü bir ışıkla parlıyordu.

“Bu dükkanelın uğursuzluğuna inanıyorum...”

Ahmet şaşıp kalıyordu, kız onun yanağındaki gamzeye dokunmak ve öpmek istiyordu. Denize, alışverişe ve tıknmaya koşan insanların arasında tekrar öpüyorlardı birbirlerini. Kendilerini Oyuncak Tabak’ta bulduklarında, artık tek yapacağı şeyin saatleri geri saymak olduğunu düşündü Kırlihanım, o saatlerin sonunda birlikte çekip gideceklerdi burdan. Bugüne kadar birine gerçek anlamda bağlanacağını hiç bilmiyordu kız, Ahmet otele dönmek için ayrıldığında mutluluktan çarpılmış bir halde içeriye süzüldü. İnsanların ruhlarını okuyan

Kiki tezgahın arkasından apkın apkın göz kırptı, zavallı Kırlihanım kendini hiç bu kadar açık etmemişti. Hemen Volki'yi sordu ona, Volki'si buralarda mıydı?

“Hayır kimse yok, en başta Kokni yok. Garip değil mi eşyalarmını toplayıp gitmiş...”

“Allahaşkına Kiki, ne diyorsun sen?”

“Gitmiş diyorum, istersen kendin ara, telefonu bile iptal...”

“Ama sen burda değil miydin?”

“Burdaydım tabii, ama marmelat yapıyordum, sonra bir de papağan hastalandı. Fakir'le veteriner aradık kuşa...”

Zaten belliydi, her taraf marmelat kokuyordu, erik, ahududu falan. Kiki kocaman bir srahide Kırlihanım için bir bardağa meyve suyu doldurdu.

“İ şunu. Bütün gün bir şey yememiş gibisin. Zeliş'e gelince, zaten hep yok olmaktan bahsediyordu. Burada Tabak'ta bir sürü insanın kafasını karıştırdı.”

“Aman Kiki, bunu sen mi söylüyorsun...”

“Biraz sonra mdavimlerin hepsi onu soracak. Yokluğunu nasıl telafi edilir bu gece...”

Kadın sahne organizatörü gibi konuşuyordu, alttan alta hınlıydı da sanki. Kırlihanım dayanamayıp Kokni'yi aradı, operatör numaranın kullanımdan kaldırıldığını söylüyordu, demek ki Zeliş onu ksz gibi ortada bırakmıştı. Kız kıcını koyduğu bar sandalyesinde kalakalmıştı. Kiki şimdi de papağanın hikayesini anlatmaya geçmişti, Kırlihanım onun şakıyan sesinin arasından Kokni'nin sesini duydu açık açık.

“Hey salağım zlme. Bu senin en mutlu günün, vedalaşmanın tarzım olmadığını söylemiştim...”

şaka gibiydi, batıl inançlı Kırlihanım bu kadar mutlu olduğum için mi şimdi bu şey diye düşünüyordu. O sırada Volki geldi, bütün gün güneşte kaldığı için her yeri kızarmıştı, sa-

larında ve kaşlarında denizin kumu vardı. Bunun yanında bedeni, dünyasal gerçeklerin ötesinde, buram buram güneş yağı kokuyordu. Kokni'nin gittiğinden haberdardı, Fakir arayıp söylemişti ona. Kırlihanım'ın Zeliş'in gidişini hazmedememesine gülüyordu.

“Güzelim o zaten gidecekti, bilmediğimiz bir yerde randevusu var gibiydi hep...”

“Yani randevusuna mı gitti diyorsun...”

“Öyle anlamak lazım...”

Volki gün boyu deniz tuzu ve güneşten cayır cayır yandığı için duşa girmek ve serinlemek istiyordu bir an önce. Zaten hayatın çoğunu bu tür zaruri ihtiyaçlar işgal eder, bu yüzden yıkanmadan, tıknmadan, boşalmadan, uyumadan yaşayamıyoruz. Volki dimdik bir sesle konuştu:

“Yarım saat sonra terasta buluşalım, hem güvenli, hem sessiz.”

Volki merdivenleri kedi gibi tırmandı, hamarat Kiki mutfağa kontrol etmeye gitti, kaybolmayan, kaçırılmayan, kendi tarzıyla yok olan biri için yapılacak bir şey yok, demeye geliyordu iş. Kokni onca zaman hayatlarına girmiş, şimdi de kendi isteğiyle çıkmıştı, aynen bir görevi tamamlar gibi. Oyuncak Tabak sahnesinde gene onun sesi çıkıyordu:

“Kızım kafana mı çakayım, benim varlığım önemsiz, asıl felsefemi bıraktım sana...”

Evet, felsefesini ve legolarını bırakmıştı sonuç olarak, bunların ikisi de bir diye düşündü Kırlihanım, ona bulaştırdığı felsefe miydi, hastalık mıydı, gene aynı şey. Sabahleyin bacaklarını ayırıp, oyuncaklarla yapılandığı şeyin içine daldı, gerçek karanlıktan ve gizemlerden teşekkür değil miydi. Hayat, görmeden körü körü yaşanan oyuncaklı bir şeydi. Mutluluk ve aşk vaatleriyle, ağzımızın suyu akarak içine daldığımız bir

kandırmaca değil miydi bu oyuncak. Zavallı Kırlihanım, terden yapış yapış ve utanç içinde bilmiyorum diye fısıldarken buldu kendini. Yok olmuş muzır Kokni'nin cevabı hazırda:

“Yakında bebeğim...”

“Ne yakındası!” diye bağırdı Kırlihanım deli deli. Gözlerini patlatmış Kokni'yi arıyordu, onun ortaya çıkması için kafayı yemesi gerekiyorsa, yiyebilirdi. Kafasına saplanan ağrı inanılmazdı, bir mutfak havlusuna boşalttığı buzlarla odasına çıktı, biraz kendine gelebilmesi için yarım saati vardı. Üstü çardak gibi kapatılmış terasa çıktığında hava kararmıştı, zamanın nasıl geçtiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Her şeyin nispeten kuşbakışı görüldüğü teras, hafif rüzgarda uçuşan çarşafların istilası altındaydı, dev kuşların anormal kanatlarını andırıyordu, hamarat biri yerleri yeni temizlemişti. Çarşafların arasından çıkan Volki'nin sesi, hiç olmadığı kadar ciddi ve soğuktu, arada boğazına bir gıcık yerleşiyor ve öksürüyordu. Mine'yle komik surat, akşam sefası yapan birileri gibi yastıklarla dolu sallanan koltuğa yerleşmişler, ızgara tavukla birlikte şarap çöpleniyorlardı. Yıldızlı göğün altında kim bilir böyle kaç kere kalplerini birbirlerine açma cesareti göstermişler, gece düşüncelerinin arasında gezinmişlerdi. Kırlihanım da kışındaki yırtık pırtık kotuyla bir gazoz kasasının üstüne tünedi, ağrıdan çöken yüzünün sağ tarafı hala kendine ait değilmiş gibiydi, sözcükler ağzından bir enstrümanı üflüyormuş gibi çıkıyordu.

“Uyuyup kalmışım ben...”

Mine yağlı parmağını yalıyordu kurnaz kurnaz.

“Baktık sana, yıllarca uyumamış gibiydin. Kalkabildiğine şaştım, kutlamamıza katıl.”

“Neyin kutlaması bu?”

Mine şimdi de şarap dolu bardağını havaya kaldırmıştı.

“Atılışımızın tabii ki. Bugün seni, beni ve mavi gözlü bellboyu çıkardılar işten. Her hafta üç, beş kişi temizleniyoruz. Bizim bilmediğimiz bir şeyleri biliyorsun sanki, bugün kıcını kaldırıp işe bile gitmedin. Yalnız HOT’lar deli gibi Kokni’yi arıyor, onlara atma şerefini bahşetmediği için midir nedir. Bellboyun bu gece lojmanda kalmasına bile müsaade edilmedi, çocuğu garajdan evine yolcu ettik. Çocuk Aslı’yla ilgili inanılmaz hikayeler anlatıyordu...”

Volki gözlerini ovuşturdu, canı sıkılmış gibi esnedi.

“Kalıbımı basarım, rezil karıyla ilgili anlattığı her şey doğrudur. O kadar mülayim bir çocuk bile ağzını açıyorsa artık...”

Midesinden gurultu çıkaran Kırlihanım, geriye kalmış tavuk parçalarına uzandı, gerçek şuydu ki Side’ye geldiğinden beri hiç böyle nefis bir şey yememişti, ya da ağzının tadı yerine gelmişti, Volki’yle Mine’nin karşısında tabağı yalayıp yuttu. Yemeğin sonunda oturduğu kasanın üstünde kedi gibi yalanırken, Volki’nin sorusuyla irkildi.

“Randevundan ne haber, Ahmet ne diyor?”

Ne tuhaf, Ahmet Kırlihanım’ı Oyuncak Tabak’a bıraktığında, kızcağız sevinçli haberi vermek için Volki’yi aramıştı, işte o an Volki’yi yakalasa bülbül gibi ötecekti. Ama Kokni’nin gidişiyle allak bullak olmuş, her şeyi unutmuştu. Mutluluğuna illa ki bir gölge mi düşmesi gerekiyordu yani, büyü her an bozulabiliyordu, her şeyden daha üstün olan namussuz yasanın hükümü altında değil miydi herkes, kurtların kuşların bile kaçamayacağı korkunç bir şeydi bu. Bundan ağzını mühürleyerek mi kaçacaktı Kırlihanım. Sesindeki heyecanı bastıramayarak, sözcükleri tekrar üflerken buldu kendini.

“Her şey yolunda. Birlikte gideceğiz burdan...”

“Kızım konuşsana. Ne haltlar oldu sana?” diye bağırdı Mine. Volki ise gözlerini kısmış, en hin bakışıyla süzüyordu Kırlihanım’ı. Sonra dayanamayıp lafa girdi:

“Bak sen, kaçırıyorsunuz yani. Tam olarak ne oldu aranızda?”

Cahil yavrularını sorguya çeken ebeveynlere benzemişlerdi ve bu tavırlarına Kırlihanım’ın güleceği gelmişti. Onları daha da çıldırtmak için omuzlarını silkti.

“Gidiyoruz işte. Rüyamda bile göremeyeceğim kadar mutluyum...”

“İlan-ı aşk mı?” diyebilirdi Mine, nefesi tıkanmıştı, böyle romantik olayları her zaman severdi, ama Kırlihanım’ın bu aşkı ağza layık bir şekilde anlatmamasına güceniyordu. Eli ayağına karışmışken, tam ona yakışan kesik bir hıçkırık koyuverdi. Gözlerindeki yaşları tutamadı, basbayağı ağlıyordu.

“Ağlama. Hiç böyle olacağımı düşünmemiştim...”

“Salak tabii ki ağlarım. Atılma matılma derken şu işe bak...”

Kızların duygusallığından şaşkına dönen Volki, sonunda yapılabilecek en doğru hareketi bulmuş insanların özgüveniyle, kıcının dibinden ezilmiş bir kağıt mendil kutusunu uzattı Mine’ye.

“Ne kadar yufka yürekliisiniz,” diye söyleniyordu mantığı çökmemiş biri olarak, “peki sen İrzına Geçilir Lojmanı’nda sürünürken kapısını neden sana değil de, sivri çeneliye ve avenesine açtı. Halbuki seni sevdiğini herkes biliyordu. Güzelim bunun cevabını aldın mı kendisinden?”

“İyi bari adamı mahkemeye çağıralım,” diye atıldı Mine, mendillere sümkürürken, “Volki hayat senin sandığın gibi aydınlık olsa, hiçbirimiz aşk ıstırapı çekmeyip, hemen yerimizi bulurduk. Ama ne yazık ki, belalarla, körlükle, beceriksizlikle kuşatılmışız.”

“Ha tabii, bir de cinsel açlığı ekle.”

“Ee tamam, zaten hayvan gibiyiz...”

Volki kuruyan dilini damağını şarapla ıslattı. Onlar terasta otururken, Oyuncak Tabak’a iyi bir tatil geçirmeye ahdetmiş bir sürü insan grip çıkıyordu, gülüşmeler ve şakalaşmalar gırla gidiyordu. Kırlihanım birden, dünyanın dört bir tarafından kafa dağıtmaya gelmiş onca insandan bıktığını hatırladı, Mutluluktan Uçarsın’da şu saatte hüküm süren curcunayı hatırladı, otel müşterileri patlayasıya kadar yedikten sonra, üstüne revü kızları ziyafeti çekiyorlardı şu sıra. Kafasından hiç çıkmayacak bu manzaralardan hayatının sonuna kadar kurtulamayacağını hatırladı. Beyninin temizlenmesine imkan yoktu, HOT’ların bayağılığından ve insan kıyımından kurtulmasının imkanı yoktu. Öte yandan, her şerden bir hayır doğar lafını hatırladı saf saf. Şu saatte başkaca kalpten inancağı şey yokmuş gibi geldi ona, Volki’nin dediği gibi fazlasıyla yufka yürekliydi, içi bütün dünyaya karşı acıma doluydu. Mutluydu, entrika dolu şu topraklarda bile ahlakını kaybetmemişti; gülüyordu, yüzüne çarşafı da kıpırdatan hafif bir meltem vuruyordu. Mine ise, sabahtan beri içinden geçtiği bin bir ruh halinden sonra, nihayet Kırlihanım’ın müjdeli haberiyle ağlama mutluluğuna erişmişti, bu onda Volki’nin anlayamayacağı (belki de çakal gibi anladığı) bir arınma yaratmıştı. Duyguların yüceliğine her zaman inanmak gerek, Volki kafa-sını kaşıdı dalgın dalgın.

“Desenize dağılma sürecine girdik. Peki nereye bu yolculuk?”

“Fazla uzağa değil, Bodrum’a...”

“Neyse ki. Ahmet’e bir kez daha hayran oldum. Oysa ben hiç kopmayacağımızı sanıyordum, ne salaklık...”

Bu durumda Volki’yi teselli etmenin kendine düştüğünü bilen Mine, azarla şefkati dengelediği ses tonuyla lafa girdi.

“Aşka saygı duyman gerekir Volki.”

Volki yediği tavuk çöplerinin arasından filozof gibi konuştu:
“Onları aşk değil, çünkü aşk karşılıksız ve kötü bir şeydir. Ancak benim gibi insanların başına gelen talihsiz bir bokluk...”

İki kız da çığlıklarını tutamadı, hayretten birbirlerinin ellerini yakaladılar ve bir müddet şaşkınlıkla elele kaldılar.

“Tabii, öğrenmemiş miydiniz bunu. Sizin gibi okumuş kızlar nasıl olur da bilmez. Kırlihanım’ları tutku, saygı duyuyorum ona. Ama aşka saygı duymuyorum, saygı duyulacak bir yanı yok. Aşağılanması, hatta dünyadan kaldırılması gereken bir sapkınlık aşk. Çünkü salakça, çünkü tek taraflı...”

Bütün bunları tanıdıkları Volki mi söylüyordu, bütün millet ağzını açıp hazır lokmaları yutarken, o demek ki aşk konusunda ince ince düşünmüştü. Aşk konusunda verdiği bu kısa dersten sonra Mine kendini tutamadı ve patavatsızca girdi araya.

“Volki sen kime aşıksın, Kırlihanım’a mı?”

Volki gözlerini komik komik açtı.

“Boşuna uğraşma. Ben sadece gözlem yapıyorum ve gerektiğinde uyarıyorum.”

“Allahaşkına Zeliş giderken seni mi bıraktı yerine.”

“O kadar insafsız olma. Ben sadece basit bir adam olduğumu biliyorum. Hadi Kırlihanım sevdiğiyle gidiyor, asıl sen ne yapacağımı düşün.”

Şimdi de midesi yanmaya başlayan Kırlihanım, kendinde kalan en son mantık kırıntısıyla konuştu. Keşke şu iki otel kuşunu bu kadar sevmeseydi.

“Oyuncak Tabak’ta kalıp iş ararsın. Ama bazen yanlış bir yerde miyiz diye içimi bir korku basıyor. Burada turizmcilikten başka bir şey yok, bunu da dünyanın en dayaklık insanları yapıyor.”

Volki'nin sesi Side gecesinde çınladı:

“Boşver be güzelim, biz de birlikte Almanya'ya kaarız.”

“Unuttun galiba, bu kız vatanına Londra'dan kaçarak geldi.”

“Öyleyse kaçmanın da bir şeye faydası yok,” diye inledi Volki, “coğrafi kaçışın hiç kimseye faydası olamaz.” Komik suratın alnını ter basmıştı, kök salmış gibi görüldüğü koltuktan bir çırpıda atlayıverdi.

“Nereye?” diye sordu kızlar, zengin kalkışı yapan Volki'ye.

“Fakir'e bir bakayım, yardım falan istiyor mu? Arazi olduğumuzu sanmasın, aşağıdan bir şey istiyor musunuz, dondurma, aspirin, kolonya gibi bir şeyler...”

Volki arşıafların arasından kaybolurken Maviş kedi çıktı ortaya, gözleri cam gibi parlıyordu, tüyleri hergelelerin saçları gibi kabarıktı, minik ağzını ibrik gibi açmıştı. Yemek kırıntılarına tenezzül etmediğı için belli ki karnı toktu, Mine kucağına aldı kediyi. Kediyi bir yığın sevimli nakarata boğdu, hem de öyle hiç yaltaklanmadan. Kırlihanım gecenin bu vaktinde, Mine'nin uydurduğu sevgi sözcüklerini dinliyordu, basit, süssüz püssüz şeylerdi bunlar, insan insana yumurtlananlardan çok farklı. İçini saran heyecandan ürperdi, masal kızlarına görünen iyilik perisinin ona da mutluluk bahşedeceğı tutmuştu. Denizin kudurmuş sesi kulaklarına doldu, vahiyler kadar gizemli ve anlaşılmaz şeyler söylüyordu sanki. Kırlihanım yerinde oturamaz oldu, Mine'nin sesi sıcak rüzgarda tatlı ninniler gibi çıkıyordu:

“Kızım yarın otele gitmemiz gerekiyor, ıkışımızı ve tazminatımızı verecekler. Zaten senin de paraya ihtiyacın olacak...”

“Ne paraymış ama...”

“Olsun. Bu acılar olmasaydı, mutluluk da olmazdı.”

Diyecek bir şey yoktu. O da Fakir gibi zengin kalkışı yaptı, Mine'yi kedisiyle bırakıp, aşağıya süzüldü. Suçlu ve mutlu kediler gibi Pembe Roman Evi'nin önüne kadar çıkacaktı.

Wonderful, Wonderful Life

Bir iş yerinden atılmanın en güzel yanı oraya son bir kez daha teşrif etmektir, bürokrasi hala yakamı bırakmamıştır çünkü. Devletin nazarında sen bir sicil, bir dosya ve kağıtsındır, doğumundan ölümüne kadar varoluş biçimin budur. En kıcık-rık işe girebilmek için bile, adliyeden, sağlık müdürlüğüne, nüfus idaresinden muhtarlığa koşturup durursun, yığınlarca vesikalık fotoğraf çektirirsin. En acıklısı da budur, dairelerin arşivleri insanların umutsuz fotoğraflarıyla doludur, çoğunlukla kenarları yamuk yumuk kesilmiş fotoğraflardır bunlar. İşte oralarda müthiş bir karanlığa terk edilmiş olarak durursun. Kırlihanım'la Mine Küt Diye Atılırsın Otel'i'nin önünde öğleye doğru belirdiler, Mine üniformasını sırt çantasına tıkmıştı, Kırlihanım ise otelde giyinip soyunan biri olduğundan üniforması kızların soyunma odasındaydı (Damlataş mağarası kadar nemli olan o deliği gözünüzün önüne getirin), Aslı sağ olsaydı emanetler bizzat ona teslim edilecekti. Onun yerini iki gün içinde esmer bir housekeeper almıştı, kocasıyla birlikte Kemer'den getirilmiş çiftlerdi bunlar. Değişiklik son derece göz kamaştırıcıydı, kötünün de kötüsü varmış dedirtten cinsinden. Adam sinek kaydı tıraşlıydı, yüzü bir uçağın kalkıp inebileceği kadar geniş ve anlamsızdı. Oteldeki işinin housekeeper yardımcılığı olmadığı açıktı, kısaca yeni yiyecek içecek müdürüydü o. Ahmet'in gidişiyle resmen işe başlayacak ve bir toplantıyla personele takdim edilecekti. Ama şimdiden herkes

durumu biliyordu, soyunma odasında ve klostrofobik yemekhanede bundan başka bir şey konuşulmuyordu o gün. Kızlar kucaklarında üniformalarıyla çamaşırhaneye daldıklarında yeni muhabbet kuşları, onbir kahvesi içiyorlardı.

“Lisedeki günlerimi hatırlıyorum, ne boktan teferruatlanmış bunlar,” diye mızırdanıp duruyordu Kırlihanım.

Aynı zamanda her zamanki iyimserliğiyle, şutlandık ve mutlu-yuz diye düşünüyordu, şunun şurasında yeni hayatına başlamak için bir gün vardı, şu formaliteler bir an önce bitsin diye bakıyordu. Atıldığı otele değil de, plaja gidiyormuş gibi giyinmişti, minicik bir şort, parmak arası terlikler falan. Yeni housekeeper kızlardan aldığı gömlekleri ve etekleri eviriyor çeviriyor, hor kullanılıp kullanılmadığını tespit ediyordu. Mine’ninki nispeten hor kullanılmıştı, eteğin kalçalardan parçalanmış dikişleri birkaç kere dikilmişti. Kırlihanım şimdi bunları ne yapacaklar diye merak ediyordu, karının suratından memnuniyetsizlik akıyordu.

“Bunları müzeye mi koyacaksınız...”

Housekeeper ters ters Kırlihanım’ın ayak parmaklarına bakıyordu, çamaşırhane zehir gibi deterjan ve ütü buharı kokuyordu, kafalarındaki bonelerle küçük odalara kucak kucak çarşaf ve havlularla girip çıkan temizlikçiler laf kapabilmek için kulaklarını dikmişlerdi. Ayağının tozuyla personel dosyalarını hatmetmiş olan müstakbel yiyecek içecek müdürünün, hatırdı kalmaya can atan bir hali vardı.

“Bu iş için fazla zekisin Kırlihanım, neden dirsek çürüttüğün alanda çalışmıyorsun...”

Adam karga gözleri ve kuş beyniyle neyi didiklemeğe çalışıyorsa artık, hocaların hocası gibi kurulmuştu Aslı’nın çöplüğüne.

“Samimi olun. Kendi okullarınızdan çıkan çocukları da, yıllarını bu işe vermiş insanları da sepetliyorsunuz. Bu işlerin ihtisasla mihtisasla alakası yok. Biz buraya kural gereği şu kılıkları geri vermeye geldik. Burda bulunmamızın başka hiçbir sebebi yok...”

“Ama bunları ne biçim giymişsiniz,” diye çatlak çatlak bağırdı yeni housekeeper, tam bir çıyandan çıkacak sesiyle.

“Fesuphanallah. Artık bunun da bir önemi yok. Bir şey ne kadar yıpranmışsa o kadar değerlidir.”

“Aslında daha beter giyseymişim diyorum,” dedi Mine.

İşten atılmanın iyi tarafı kendi terminolojine dönebilmektir, sana yasaklanan kelimelerin hiçbirisi artık kışında değildir. Bu özüne dönüş insanda büyük bir mutluluk yaratır, diline ve konuşmana kavuşmuşsundur çünkü, gidip bir yerlerde televizyon kıcıkırıkları gibi pasta kesmen gerekir. Hızını alamayan Mine, kıkır kıkır güldü:

“Şu giysilerin otopsisinde kim bilir neler çıkar, tam polislere göre bir iş.”

“Amma hayvanlık,” dedi Kırlihanım, parmağıyla kaşlarını düzeltti. Şu buhar deliğinden bir an önce kurtulmak ve güneşe çıkmak istiyordu. Ampullerin ışığı gözüne vuruyordu. Housekeeper elinin altındaki bir koçanı kızlara imzalattı, adam civciv desenli kupasındaki bulanık kahvesini kaşıkla karıştırıp duruyordu, o ses de ayrı bir işkenceydi. Hoesekeeper yaprakları kabarmaktan bir hal olmuş koçanı, kaçla göz arasında çekmeceye kilitledi. Kırlihanım, anahtarı şimdi de terli koynuna mı sokacak diye bakarken, karı kelimelerin üstüne basarak konuştu:

“Herşey buraya kadar. Anladın mı?”

“Okey...”

Kaşıkla işkence yaratan müstakbel müdür birden deliye dö-
nüverdi, herifi zıvanadan çıkaracak tek sözcüğü bilmeden
bulmuştu Kırlihanım.

“Okey değil, tamam!”

“Türkçülüğünü de artık kendine sakla. Ama unutma burada
her şey Türk boylarına göre değil, Roma sülalesine göre ku-
rulmuş. Etrafı hiç mi dolaşmadın...”

“Kızım, her şeyi yakında daha net görmeye başlar,” dedi Mi-
ne.

Nihayet çamaşırhaneden çıkabilmişlerdi, tahammül edilmez
çiftin yanında biraz daha kalsalar konu kim bilir nereye kadar
uzardı. Kırlihanım iğrenç bir şey yemiş gibi ağzını çalkalamak
istiyordu, Sezar Çay Salonu’nda bir düzine moruk, kuşburnu
çayı içip, iskambil oynuyordu, hepsinin de kafasında bir iki tel
saç ya var, ya yoktu. Masalara çöreklenmiş yolunmuş kuşları
andırıyorlardı. Çıkardıkları seslere göre, gırtlak kanseri, par-
kinson ya da en basitinden guatr gibi hastalıkları çağırıştırı-
yorlardı, sararmış kalın tırnaklarıyla son bir umutla ölüme
sarılır gibi kağıtlara sarılmışlardı. Yılların öcünü oralarına
buralarına taktıkları altınla almak istemişlerdi sanki, bunlara
alt kattaki dükkanlarda halının ve derinin yanında altın da
satılırdı çünkü. Bir korkuluk ıslıl ıslıl parlayan altınlarla nasıl
canlandırılırsa, öyleydiler. İnsanın aklına önce tebessüm et-
mek geliyordu, paranın geri dönüşü sağlayamadığının kanıt-
larıydı bunlar. Mutluluk tacirleri HOT’ların en iyi müşterileri
her zaman yaşlılardır, yetmişini, seksenini devirmiş kişiler
ölmeden önce mutluluktan uçmak için gelip HOT’ları bulur-
lar, esasen dünyanın bütün HOT’ları ölüm tacirleridir. Kırli-
hanım ağzını çalkalamak için misafir tuvaletine bakınırken,
kısa saçlı Egeli kız çıktı karşılarına, esasen iştahları her zaman

açık olan moruklara diyet kurabiye götürüyordu. Kıza çapkın bir haller gelmişti, buğulu bir sesle sordu:

“İşler yolunda mı?”

“Dalga mı geçiyorsun sen, beynin yerinde mi...” diye atıldı Mine, Kırlihanım omuz silkmekle yetinmişti, Side’den gidesiye kadar Pembe Roman Evi’nin kızlarının hiç birinin (Petek de dahil) ayağına dolaşmasını istemiyordu aslında. Son işlemler için otele geliyor, iki adım ya atıyor ya atmıyor kızlardan biri karşısına çıkıyordu, yolunun üstündeki aslanlı sütunu dönünce de Burçin’le burun buruna gelirdi bu gidişle. Herhalde en son görmek isteyeceği kişiydi sivri çene. Egeli kız bir saniye sonra o buğulu sesini tekrar duyurdu, Burçin’in sözcüsü kılığındaydı.

“Çok sinsiymişsin Kırlihanım, meğer senden korkmamız gerekirmiş.”

“Neden? Barbi eviniz talan oldu diye mi?” dedi Kırlihanım, dürüstlükten taviz vermeye niyeti yoktu.

“Sen kötü bir kızsın. Evimize giren bir hırsız gibisin.”

“Fuck you!” diye bağırdı Mine Sezar Çay Salonu’nun ortasında, sonra da gevşemiş bir şekilde kötü kötü güldü. Egeli’ye gelince içini dökmeye ahdetmişti, sanki bir onur savaşı veriyormuş gibi garip bir şekilde parmaklarının ucunda dikilmişti.

“Nasıl böyle sıkı ağızlı olabildin. Ahmet’i o soğuk prenses hallerinle tavladın...”

“Hayatımda duyduğum en saçma şey, ama size yararı olacaksa inanabilirsiniz tabii ki,” dedi Kırlihanım, sabah sabah karşısına çıkan kırılan onurlardan ve kırık kalplerden sıkılmıştı, çamaşırhane manyaklarından sonra bir de bu kıza yakalanması şanssızlıktı.

“Ayy Kırlihanım,” dedi Mine içini çekerek, “böyle her önümüze gelene takılırsak, çıkış işlemlerini yetiştiremeyiz hayatta, vakit geçerse hakkımızı da arayamayız...”

“Korkmayın Zafer Beyler hakkınızı yemezler,” dedi Egeli kız gözlerini kırpıştırarak, elinde terazi değil de kurabiye tabağı tutan adalet tanrıçası olmuştu şimdi de.

“Hım,” diye inledi Kırlihanım, “sen Zafer Beyin şeyinden mi düştün, güzelim onun çıkarı senin çıkarın değildir. Yakında aynı şey senin de başına gelecek...”

“Belki...” dedi kız, daha ötesini düşünmek istemediği belliydi, zihni Pembe Roman Evi’nin parçalanmasına alışmamışken yeni bir kötülüğe hazır değildi şüphesiz. Şu an bir çocuk kadar güçsüz görünüyordu, hırsızın biri nasıl olduysa şekerden inşa ettikleri evlerini soyuvermişti. Haneye tecavüz, adam kaçıрма, artık ne dersenez olur. Kızın güneş olsun olmasın her yerde gözlerini kısma huyu vardı, gene öyle gözlerini kısmıştı, içinde fırtına mı kopuyordu, yeni bir umut mu doğuyordu belli değildi. Mine sanki çok uzak diyarlara gidecekmiş gibi sırt çantasının kayışlarını sıkıştırarak araya girdi:

“Canım kurabiyeler bayatlayacak, neden yakamızı bırakmıyorsun, bu otelden ne kadar çabuk çıkmak istiyorsak, o kadar içine batıyoruz sanki.”

Sonra, kuşburnu çayı içen iskambilci moruklara göz attı, altları alınması gereken bebeklere benziyorlardı, onlara bakınca insanın zihninde peydahlanan ilk şey hayal kırıklığıydı, hayatta ne yaşamış olurlarsa olsunlar hepsi için sonuç aynıydı. Önerinde duran nerdeyse kafaları kadar büyük çay bardaklarını, parmaklarının aralarında tuttıkları kağıtları, yanlarına yaklaşan birilerini algılamaları dakikalar sürüyordu. Onların gözlerinin içine bakmak da cesaret işiydi, Tanrı’nın olmadığı-nın işareti gibi. Gururu kırılmış Egeli kız kendi kendine bir

şeyler söylenirken, onlar Sezar Çay Salonu'ndan uzamışlardı bile. İstikamet muhasebeydi, yani hesabın kesildiği yer. Şüphesiz otelin en rahat deliğiymiş muhasebe, otelin hayhuyundan ve eziyetlerinden uzak, personel müdürünün ve bir avuç memurun döndürdüğü bir bölümdü muhasebe. Bunlar bilgisyarların ve dokümanların arasında yaşadıklarından, ağır işleri yapan Mutluluktan Uçarsın'cılarının haşır neşir olduğu her türlü tuhaflıktan azade, hatta İrzına Geçilir Lojmanı garabetinden bile uzakta, normal memur hayatı sürerlerdi. Belki de başta personel müdürü olmak üzere, her şeyi domuz gibi bilip üç maymunu oynamaktı görevleri. Günün birinde hesabı kesilmiş bir garsonu, bir komiyi, bir bellboyu, bir bulaşıkçıyı karşılarında gördüklerinde hortlak görmüş gibi olurlardı. Ruhlarının son teline kadar titrerlerdi. Üç çocuk babası personel müdürü, Kırlihanım'ın lisedeyken sağlık derslerine giren ve atelmiş, kalp masajıymış, sunni teneffüsmüş gibi şeyleri öğreten sağlıkçı herife benziyordu; aynı Eros bukleleri, aynı pudralı yanaklar, aynı şans işareti ayırık dişler ve aynı tırsıklık. Bütün yeteneğini maketlerde, konu mankenlerinde yahut tahtaya çizdiği figürlerde gösterip, gerçek bir yaralı ya da ölüyle temasa geçemeyecek bir yaratıktı. Mutluluktan Uçarsın personel müdürü ağzına şeker doldurmuş birine benziyordu ve şüphesiz o haliyle otelin en munisiydi, en maymunuydu. Beyaz tenli olmasına rağmen, çocukların oynadıkları plastik çamurdan yapılmışa benzeyen ellerinin üstü kıl kaynıyordu. Onunla tokalaşmak bile insanda kıl yutmuş duygusu uyandırıyor, muhasebeye girdiklerinde iki kız da personel müdürüyle tokalaşmadıkları halde boğazlarına yakıcı bir kıl topu oturuvermişti. Bu etki muhasebenin hayvanlığından, ama en çok da maymunluğundan kaynaklanıyor diye düşünüyordu Kırlihanım. Kahve makinesi, kek kutusu, şusu, busu olan mu-

hasebe bölümü iyi havalandırılıyor ve memurlar da maymunlar gibi yaşayıp gidiyorlardı. Muhasebecilere aşılana otel politikası, onlarınki gibi kıl yok, kir yok, yara yok değil, görmek yok, konuşmak yok, duymak yoktu, bu anlamda iletişime tamamen kapalıydılar. İnsanın yüzüne doğrudan bakmıyorlardı bile, ruhsal olarak, fiziksel olarak, beyinsel olarak hadım edilmiş olduklarını çocuklar dahi anlardı.

Memurlar kızlara verilecek tazminatı çoktan hesaplamışlardı, Kırlihanım'ın gerçek anlamda ilk defa eline böyle toplu para geçmiş olacaktı, o para ki, insanı ancak iki üç ay idare edebildi. Yeşil banknotları kızların önlerine yığdılar, paranızı alın ve defolup gidip anlamında. İşiniz bitti anlamında. Uçup giden anlamında. Kırlihanım paraları elinde öyle tutarken (Mine parayı sırt çantasına tıkmıştı bile), Kıcına Tekmeyi Yersin Otel personel müdürünün zafer kazanmış sesi duyuldu.

“Şunlar da referanslarınız...”

Demek işler böyle yürüyor diye düşündü Kırlihanım, hem kovuyor hem referans veriyorlardı. Kendilerince çok iyi bir kurtuluştu bu, kızların eline diploma vermiş gibi mutluydu herif. Kırlihanım nasıl bir hayret ifadesi takınacağını bilemedi.

“Elinizi mi öpmemiz gerekiyor?”

“Buyurun, öpebilirsiniz...” diye plastik hamura benzeyen ve yapış yapış kıllı elini uzattı munis müdür.

“Hadi be!” diye çığlık attı Mine, “bu şoven eli öpmem ben, para saymaktan iyice morarmış ve kıcına dönmüş...”

Memurun biri kemirmekte olduğu çikolatalı keki yere düşürürdü, sonra da kırıntılarını toplamaya başladı. Hepsinin de yüz ifadesi hala anlamsızdı, Kırlihanım hayretle gördü ki, ciddi anlamda korkudan ölüyorlardı. Çünkü atılan her kişi tehdittir, Kırlihanım ömür boyu unutulmayacak bir manzara bu diye düşündü. Herkes bilir ki, tarihi manzaralar hayat

boyu unutulmaz, supervisor Kurt'un Lara Yolu'nda brifing verdiği ilk günle, tekme yediği son gün arasında zavallı Kırlihanım destansı bir iş tecrübesi edinmişti. Ama bu Antalya macerası burada bitti ve defter kapandı manasına gelmiyordu, defterin kara tarafı kapanıyordu, kötülüklerle dolu tarafı tekme yiyordu, kız böyle düşünüyordu, çünkü ilk gördüğü günden beri sevdiği adam vardı bu denklemin öte tarafında. Şu maymun deliğinde elinde tuttuğu paralarla gözlerini yumuyor ve Yeşil Gölgeler Evi'ni gözünün önüne getirmeye çalışıyordu. Serin taşlıklar, begonviller, sümbüller ve borazan çiçekleri görüyordu, pencerelerde rüzgardan uçuşan incecik tüller ve kitaplar görüyordu. Gözlerini açtığında Mine'nin el kol hareketleri ve maymunca işaretlerle memurlara bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark etti:

“Hala çakmadınız mı. İki saattir size Kırlihanım'ın parasını paket yapın diyorum...”

Memurlar Mine'nin talimatı gereğince, kızın parasını bir çırpıda paket yapıp üstüne de ambalaj lastiği geçirmişlerdi, aynen bir kıyma paketi gibi, peynir paketi gibi, ilaç paketi gibi. Sonuçta kızlar referans kağıtları ve paralarıyla muhasebeden çıktılar. Ganimetleri bir sütunun dibinde Mine'nin sırt çantasında birleştirdiler.

“Aşağıdaki servisi kaçırmayalım,” dedi Mine, çantayı sırtlatırken.

“İyi de, ben son bir kez tuvaleti kullanmak istiyorum...”

“Misafir tuvaletini mi?”

“Canım ne fark eder, iki dakikada çıkarım.”

“Yalnız housekeeper karısı cirit atıyor, dikkat et. Şimdi servisçi de bir sürü maraza çıkaracak, neyse nereye geleceğini biliyorsun...”

Kızlar iki kola ayrılır ayrılmaz metrdotel Aliş'in kendine seslendiğini duydu Kırlihanım.

"Heyy Kırlihanım..."

Aliş o baston yutmuş haliyle kızın yanında bitiverdi, kendi başına ayakta kalmaya çalışan insanların en somut haliydi, tek silahı itidaldi, cömertliği tartışılırdı ve sürekli bir giz perdesinin arkasındaydı. Onu görmek Kokni'yi hatırlattı Kırlihanım'a, bir geye tutulacak kadar çılgın olan Kokni'sinin sesi patladı kulağının dibinde.

"Kızım bu tip yerlerde ruhuna kadar soyulursun..."

Gözleri doldu ve ağlamaktan korktu Kırlihanım. Konuşmaktan ve sesinin tonundan da çekiniyordu. Aliş'in çenesinde ilk gençlik yıllarından kalmışa benzeyen hafif kırmızı lekeler göze batıyordu, sanki bunlar sabunla ovulmuş gibi kabarmıştı. Uzun bacaklarının üstünde yaylı bir oyuncağı andırıyordu ve sesi her zamanki gibi en alçak perdedendi.

"Sana mutluluklar dilerim. Seni tanımaktan şeref duydum..."

Afallamıştı Kırlihanım, Aliş'in bu törensi haline güleceği gelmişti ama, adam çok ciddiye. Kızın teşekkür etmesine fırsat vermeden devam etti:

"İtiraf edeyim dünya kadar insanla karşılaştım, ama hayat korkusunu gözleriyle bu kadar belli eden hiç kimseyi görmedim. Kim bilir, belki de bu yüzden seni başka gözle gördüm..."

Gerçekten Aliş'ten beklemediği sözlerdi bunlar, demek Aliş de hayat boyu unutulmayacak laflar edebiliyordu. Kırlihanım hep merak ettiği şeyi soruverdi ona.

"Peki. Arada bir de olsa Zeliş'i düşündün mü hiç?"

"Galiba o deliydi," dedi Aliş, bembeyaz dişleriyle gülerek, öyle çocukça gülmüştü ki, Kırlihanım da kendini tutamadı.

"Öyle olmasaydı seni sever miydi..."

“Hakikaten nereye kayboldu o. Millete bakarsan bir suçluymuş ve yakalanacağını anladığında yok oluyormuş.”

“Sen bu masala inanıyor musun?”

“Ama elimizden inanmaktan başka ne gelir, hatta böyle olduğuna o bizi inandırmak istiyor...”

“Bilinmez,” dedi Kırlihanım, derin derin nefes almış ve yanakları kızarmıştı. Sonra da kendi kendine mırıldanır gibi konuştu:

“Biliyor musun, o herkesin kaderini bilip de, kendi kaderini bilmeyen Tanrı’ya benziyor. Yeteneklerini bir göz önüne getir-sene...”

“Zeliş herkesi iyiden iyiye korkuttu,” dedi Aliş, kapkara gözle-rini kıza dikti ve belli ki bir losyon falan uyguladığı pütürlü çenesini ovuşturdu, “ama nedense kabak hep senin gibi in-sanların başına patlıyor.”

“Nasıl yani?” diye hayretle sordu Kırlihanım.

“Zaten bir açıklayabilsem. Şöyle söyleyeyim, ölümle ilgili...” dedi, sonra da birden sustu ve iç dünyasının karanlıklarına çekildi bir araştırma yapıyormuş gibi.

“Heyy kendinde misin sen?”

Aliş sincaplar kadar çevikleşiverdi.

“Gayet iyiyim ben, her şey yolunda Kırlihanım...”

“Ne bileyim sara nöbeti falan geçireceğini sandım...”

“Hayır,” diyerek kolunu tuttu kızın, “seninle daha uzun ko-nuşabilmek isterdim, ama hiç vaktim yok. Akşam balo salo-nunda Almanlar için bir parti verilecek, Almanları seviyoruz partisi, onun için trafik yoğun...”

“Hadi öyleyse, iyi şanslar Aliş,” dedi metrdotele Kırlihanım.

Aliş yaylı bacaklarının üstünde eğilerek, kızın yanağına öpü-cük kondurdu. Sonra da dondurma yemiş gibi ağzını şapır-dattı. Masal diyarlarının neşeli hayvanları gibi ortadan kaybo-

luverdi. Kırlihanım onun arkasından, trafik gerçekten de yoğun diye söylendi. Mutluluktan Uçarsın trafiğinde, başta HOT'lar olmak üzere hala karşılaşmaktan korktuğu insanlar vardı. Snack bara doğru yürüdü, denize çok yakın olduğu için en çok bu barı seviyordu, otelin gayri meşru çocuğu gibiydi, HOT'larla alakasız. Cemal usta her zamanki gibi seksen kolu varmış gibi görünüyordu ve bir eliyle peynir rendeliyordu, ona görünmemeye gayret etti, sivri görüşlerini mikserlediği nutuklarını çekecek bir günde değildi. Bereket adam da, kafasını kaldırıp etrafta kimler dolanıyor diye bakmıyordu, şimdi de spesiyal salatası için nane yapraklarını teker teker koparmaya başlamıştı. Aydede yüzü her zamanki gibi tantrik bir ışık saçıyordu. Barın bir köşesinde çöplenen Burçin'i görünce eyvah diye gayri ihtiyarı söylendi Kırlihanım, sonra da bu paniği yüzünden kendini çok salak hissetti. Kız gayet iyi görünüyordu, Pinokyo vücudu ne yerse yesin şişmanlamadığı için, eli açık Cemal ustanın eseri, kenarlarından marullar ve salamlar taşan bir sandviçle birlikte koca bir bardak kolayı götürüyordu. Snack bar biraz da bu yüzden Mutluluktan Uçarsın'cılar için bir cennetti, hiç kimsenin ruhu duymadan bir sürü gizli faaliyet yürütülebiliyordu. Onun için vücudunuza istediğiniz şeyi sokabilir ve çıkarabilirdiniz bu civarda. Ayrıca bol bol deniz havası ve güneş ışığı alındığı için çok sağlıklıydı. Kırlihanım off günlerinde Volki ve Mine'yle birlikte Mutluluktan Uçarsın plajından çitlerle ayrılmış, sahipsiz bölgeden defalarca denize girmişti. Otel müşterisi olmayan halktan kişiler, böyle bakımsız ve sahipsiz kıyılarından denize girerdi, çitin ötesinde kıcıkırık bir şezlong veya güneşlik bulan kendini mutlu hissedirdi. Bu mutluluğu defalarca tatmışlardı, kızgın kumlarda tam da misafirlerin kıcının dibinde yatmışlar ve kahkahadan patlamışlardı. Çünkü her zaman gülünecek bir şey bulunur-

du, çantalarında getirdikleri meyveler sıcaktan erir, şişelerindeki içilemeyecek denli ısınan suyu duş suyu yaparlardı sonunda. Günün birinde böyle mülkiyet konusu olmamış ve parsellenilmemiş kıyılar bile kalmayacaktı yüzde yüz. Özel sermaye ve kamu sermayesi özgür kıyıları milim milim kendi malı yapacak, her karış kumu, denizi, toprağı satın alacak ve sözüm ona ulusal zenginlik yaratacaktı. Gidişat buydu. Analar babalar, yavrularını Halikarnas Balıkcısı gibi insanların gerçekliğine inandıramayacak, yavrular kendileriyle dalga geçildiğini sanacaklardı. Çünkü bütün bu yavrular, televizyon sayesinde ayağı düşmüş kıyı şeritlerini, ayağı düşmüş sahilleri ve beach'leri tanıyabileceklerdi ancak.

“Yavrum paran varsa yaşarsın...”

Ne kadar kelek bir durum değil mi. Bütün bu yavrular çoktan oyuna getirilmiş olacak ve kimse de kendini suçlu falan hissetmeyecekti. Kırlihanım plaj barın tuvaletinde sifonu çekerken buldu kendini, çok iyi tanıdığı bu misafir tuvaletinin son bir kez top top dizilmiş tuvalet kağıtlarına ve musluklarına baktı, hayrettir birkaç misafir çocuğundan başka kimseyle karşılaşmamıştı burada. HOT'larınsa hiçbir zaman uğramadığı bir delikti ve Kırlihanım bunu keşfedeli çok olmuştu. Çıkarken azman gibi iki yeniyetmeye sürtünmek zorunda kaldı, çünkü kapıyı tamamen kaplamışlardı, güneşten öyle acayip bir şekilde kızarmışlardı ki, onlara göz ucuyla bakmak bile mide bulandırıyordu. Bu yüz kiloluk yeniyetmeler, kanları akan etleri andırıyorlardı sanki, mayolarının üstlerine geçirdikleri ıslak tişörtleri davul gibi şişmiş göbeklerinde düğüm yapmışlardı, bunlar sayesinde diyetisyenler, spor hocaları ve bitki uzmanları altın çağlarına girmişlerdi. Dünyadaki en önemli dert bu azmanları zayıflatmaktı, fizikleri kaymış bu insanları kurtarmaktı. Sadece şekilleri değil ruhları da kayan

insanlar yeni bir ticaretin konusuydular, Mutluluktan Uçarsın misafirleri basıp gitmiş ruhları ve yıkılmış benlikleri için saatlerce yoga, meditasyon falan yaparlardı, kısaca ruhsal enerji kırıntıları için yolunurlar, öte yandan dış görüntüyü kurtarmak için de jimnastiğe, tenise falan saldırlırlardı. Bunların tümü yaşamın önüne geçmiş, yaşamı yutmuş faaliyetlerdi, gerçek mesleklerin yerini bile bu faaliyetlerin hocaları ve zottirik uzmanları almıştı. Ruhların ve bedenlerin içine girmek zorunda olduğu tek bir form kalıbı vardı sanki, kısaca mutsuzluktan koca bir ekonomi türemişti. Yani mutsuzluk iktisadı, doğrusu çok büyük kurnazlıktı. Onun için, parayla mutluluktan uçmaya kalkıyorlardı, yani ölüm gibi bir şey.

Kirlihanım o iki azmanın arasından geçmeye çalışırken Kokni'nin baygın baygın güldüğünü duydu, Kokni ki, varlığıyla da yokluğuyla da ifade gücüydü. Yeni yetmelere gelince, biri sabunların minikliğinden yakınırken, öteki piercingli dilini aynaya doğru uzatmış şaklabanlık yapıyor, taklit yeteneğini bir plaj barın tuvaletinde sergilemekten çok mutlu görünüyordu. Bu iki salağı Çöp Koridoru'na salmanın nasıl sonuçlar doğuracağını düşündü Kirlihanım. Herhalde altlarına yaparlardı, herhalde telef olurlardı. Kulaklarında tekrar Kokni'nin kahkahası patladı. Kokni öyle çok gülüyordu ki, ne dediğini pek seçemedi Kirlihanım.

“Kızım bunlar Sineklerin Tanrısı'nda birbirlerini yediler...”

Yalan değildi. Kirlihanım gülmemek için yanaklarını içine çekti, kendini bıraksa Mutluluktan Uçarsın tayfasını başına toplayabilirdi yoksa. Sanki biraz önce karşılaştığı Aliş'in ayak izlerini takip ediyormuş gibi balo salonuna doğru yürüdü, restoranla lobi bar arasında kalan balo salonunu daima sevmişti, tabii boşken. Kim bilir kaç kere, yerlerin deniz mavisi bir halıyla döşeli olduğu balo salonunun Alman dostları, şu

dostları, bu dostları için hazırlanışında bulunmuştu. Bacak krampları, böyle ekstra partilerde hortlardı daha çok. Hepsi de böyle gecelerde yorgunluktan geberirdi, tatilcilerin azgınlıkları üstlerinden vinç gibi geçirdi. Böyle ekstra gecelerin sabaha taşan fiziksel işareti kanlı gözlerdi; sabaha kadar eliş yapmak zorunda kalan kadınları düşünün, kendini milleti mutlu etmeye adanmış seks işçilerini düşünün, işte kanlı gözler böyle bir şeydi. Verdiği emeği asla alamadığının göstergesidir kanlı gözler. Tıp kutusunu boşaltacak kadar alçak bir karaktere sahip olan Kurt'u kirler, yaralar ve kıllar kadar deliye çeviren bir şeydi kanlı gözler. Kırlihanım bir hırsız gibi balo salonuna sokulduğunda, masalar kuruluyordu, bunlar otelde gördüğü en büyük masalardı, birbirlerini tanımayan misafirlerin kaynaşması için tasarlanmış bu büyük yuvarlak masalar, bir saatten sonra ateşli şov kızlarının üstünde tepinmesine de yarıyordu. Esasen bu çılgınlıklar bir yana, balo salonu oteldeki en romantik delikti, belki de romantikliğini en çok büyülu adına borçluydu. Temizliğine en çok dikkat edilen yerdı balo salonu, halılarda, perdelerde, örtülerde hiçbir iç karartıcı lekenin olmaması gerekiyordu, öyle ki eski çağlarda yaşamış sıradışı ev kadınlarının, evlerine gösterdiği sevginin ve ilginin aynısını gereksiniyordu, onun için kucak kucak çiçekler taşıırdı balo salonuna, yemek takımlarıyla dolu servis arabaları kapının önüne sıra sıra dizilirdi, bu törensel karmaşada kimler bulunmazdı ki, asıl işı yapan garsonların ayağına, bahçıvanlar, mutfakçılar, revü kızları dolanırdı. Balo hazırlığını görmek için ön bürocular bile kendilerini tutamazdı, bir bahaneyle etrafta dolaşırlar, ısıtırlar içinde göksel bir mucizeye şahit oluyormuş gibi aval aval bakınırlardı. Kısaca balo salonu kim var kim yoksa kendine çekirdi (muhasibeciler hariç), çünkü insanlara hala, hayalleri, dansı ve aşkı anımsatıyordu, masal

diyarlarındaki garibanların kaderlerini değiştiren sihirli deliklerle bir ilgisi vardı sanki. Bozulmamış saflıktan ve çocukluktan bir şeyler taşıyordu. Kırlihanım için durum biraz daha değişti, çünkü sevdiği adam, hem sapkın hem duygusal bir yığın öğenin bir araya geldiği balo salonunun ortasında, bu estetik uyumu yöneten bir maestro gibiydi. Adamın saçları ve gözleri parıl parıldı, onu görüp de hayran olmayan hiç kimseyi tanımamıştı Kırlihanım, böyle insanlar gerçekten vardır. Ama milyonda bir karşınıza çıkarlar, bu olasılığın nadirliği insanda mutlulukla birlikte acı dolu bir korku bırakır. Kırlihanım birden peydahlanan bir yetersizlik duygusuyla kavrulduğunu hissetti, şöyle ki, kendisi de dahil Ahmet'in güzelliğine ve iyi huyluluğuna denk hiç kimse olamazdı dünyada. Arkasından yüzü gene kıpkırmızı kesildi, yaşadığı şeyin, ne televizyonda ilişkiler üstüne ahkam kesen uzmanların pespaye görüşleriyle, ne de aşkı konu edinen romanlarla bir ilgisi vardı. Tutku coşkuyla birlikte eziklik de demekti ve bir adamı bu kadar sevebileceğine hayatta inanmazdı.

Çiçek sepetlerine dönmüş balo salonunda, garsonlar ve komiler kocaman bembeyaz bezlerle sofrı takımlarını parlatıyor, bardaklar ve bilumum malzemeyle boğuşuyordu. Kırlihanım balo salonunda, Alman dostlar için canını dişine takarak çalışan onca insanı görünce içi bir tuhaf oldu, her birindeki taşkın sevince hayret etti. Yarını bile belli olmayan bütün bu insanların sevincinde anormal olan bir şey yoktu belki de. Böyle devasa tatil tapınaklarında öğrenmen gereken ilk şey sabırdır, daha yirmisinde bile olmayan enerjik komiler bile Eyüp peygamberden daha fazla sabır biriktirmiştir içinde, bu yüzden her daim bir bahar dalı gibi sevinçli görünürler, en kötü durumlarda bile şen kahkahalarını kimseden esirgemezler. Gençcik insanlar, balo salonunda sanki kendi düğünleri varmış

gibi inanılmaz moralleri ve enerjileriyle Almanları seviyoruz partisi için hazırlık yapıyordu, Alman dostlar için sandalyelere keten grisi kılıflar geçiriyor, balon şişiriyorlardı, gardenyaları, beyaz papatyaları, zambakları, orkideleri ordan oraya taşıyarak bir cennet bahçesi inşa ediyorlardı. Bu arzulu çalışmada sadece meleklerin flütleri noksandı, ama insan kendini biraz zorladığında o ağulu sesi bile duyabilirdi. Çünkü her türlü yanılsamaya ve kendini kaybedişe yer vardır balo salonlarında. Kırlihanım bir müddet bütün bu olan biteni seyretti, ama bu zevkli seyrin odak noktası Ahmet'in güzelliğiydi, balo salonu itibarını sırf onun güzelliğine borçluydu. Kız şutlandığı oteli onca eziyetine rağmen, Ahmet'in varlığı yüzünden bir perisarı gibi görebilmişti, Side'yle Manavgat arasındaki Mutluluktan Uçarsın Oteli çalışanların sevgilerini yobazca kullanabiliyordu, insani duygular bu devasa nefretlik nesnesini yumuşatıyor ve kabul edilebilir bir şeye dönüştürüyordu. Kırlihanım'ın şutlandığı otelde hala dolaşıyor olmasının nedeni bile sevdiği adamın varlığıydı, aynı kökten türeyen bitkileri bir yere birlikte taşımamız gerekir. Sevgililerin başkalarına son derece tehlikeli ve densiz görünen hareketleri esasen mutluluk birliklerinin eseridir, her biri yazılı olmayan çılgın bir kanuna göre davranır.

Çok geçmeden Ahmet, plaja gidiyormuş gibi giyinen Kırlihanım'ı fark etti, kesinlikle bulunmaması gereken bir yerde olduğunu bilen kızın yüzünde, mutluluğun korkuyu bastırdığı bir ifade vardı. Söylenmesine bile gerek olmayan şey, yalnızca onu sevdiğiydi. Derbederlerin hiç kafa tutmadan acıyı kabul edişleri gibi, sevmeye karşı koymayı hiç düşünmemişti, bunun yanında Ahmet'i sevmek konusunda ne ince hesaplara ne de bunalımlara düşmüştü. İlk günden beri Ahmet için kızlar arasında kopan aşk savaşlarında, sessizlik andı içmiş gibi suskun

kalmıştı hep. Kırlihanım'ın kadın politikasında tavlamak gibi bir şey yoktu, kendini o denli zahmet verici çabalara sokmazdı, yenilgiye uğramaktan korktuğu için değil, beyni kocaman dağınık bir kilere benzediği içindi bu -Pembe Roman Evi kızlarının da kabul edeceği gibi, kadınlar açısından gayet sinir bozucu bir durum. Ahmet balo salonundan çıkıp kızın yanına gelmişti, yüzünde hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu, Kırlihanım'ın bastırmaya çalıştığı korkusuna güldü.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi, yüzü kireç gibi bembeyaz kesmiş kıza, etraflarında kah tuzluk dolu bir tepsiyle, kah devasa orkestra malzemeleri ve kablolarla Mutluluktan Uçarsın kuşları dolanıyor, balo salonundan komplike bir enerji fişkınyordu.

“Dinlenmek için bir günün var, sakın yorma kendini...”

“Biliyorum, ama hiç yorgun değilim, sadece bir korku var içimde.”

Kırlihanım söylediği şeyden pek memnun kalmadı, ama durum tam da böyleydi, mutluluk darbeleri davet eden çok kırılğan bir şey değil miydi, ortalıkta mantar gibi biten Kuantumcu mutluluk teorisyenlerine göre insan bu minvalde daima olumlu şeyler düşünmeliydi. Birden bu zırvaları hatırladı, yaşam mücadelesinde bu zırvaların ne kendisine ne de başkalarına bir faydası olurdu.

“Korku çok doğal bir duygu,” dedi Ahmet, sevgilisini yatıştırmak için bütün işlerden feragat etmişti sanki, “hepimiz üç aşağı beş yukarı aynı duyguları hissederez, korku da öyle. Ama umarım nasıl geiniriz diye korkmuyorsun...”

“Evet, o da var,” dedi Kırlihanım gülererek, “bana bir paket para verdiler.”

“Parayı düşünme, bir hafta sonra Bodrum'da yeni bir işim olacak, Kızıl Koy Oteli, yani her şey yolunda...”

“Oteller gerçekten çok acayip yerler...”

“İşte böylece benimle çok maceralı bir hayatın olacak. Kışın da sana bir sürprizim var, fakat üsteleme söyleyemem.”

“Ama anladım, kış gezisinden bahsediyorsun...”

“Benim için mühim, sürekli hayalini kurduğum bir şeydi. Sonra yapamayacağım hiçbir şeyin sözünü vermem, çünkü öyle gerekir.”

Kırlihanım ne diyeceğini bilemedi, yaşadığı şeylerin hepsi gerçek olabilir miydi, kış geldiğinde şu yapış yapış eziyetlerin mükafatı olarak belki Gröndland’a bile gidebilirlerdi. Mükafat diye bir şey var mıydı acaba, iyi insanlar eninde sonunda mükafatlandırılıyor ve birbirlerini buluyorlar mıydı? Bunun tersini düşünmek bile istemedi, herkes bilir ki, bunun tersi cezalandırılmazdır. Ahmet ne kadar sakın görünse de, HOT’lar konusunda huzursuzdu, o uğursuz heriflerden biri her an bir delikten hortlayıverirdi, hatta tamamen yeraltına çekilmiş gibi görünen Hücumen’in bile Almanları seviyoruz partisini kontrol edeceği tutabilirdi. Daha hala bir Mutluluktan Uçar-sın’cıysan her türlü olasılığı düşünmek zorundasındır, çünkü buralarda olan bitenin şakaya gelir yanı yoktur. Balo salonunu dolduran garsonların, komilerin yani otelin temel direklerinin göze batan rahatlığı bir kendini yanıltmadır aslında, çünkü böyle kendilerini yanıltmasalar, tam bilinçlilik halinde olsalar Mutluluktan Uçar-sın’da bir saniye bile durmamaları gerekirdi. Bu bütün insanlar için böyledir, yanılarak varolma sanki bize ana karnından geçmiş bir şeydir. Eliyle belini tutarak, en büyük gururla salına salına dolaşan hamile anaları düşünün, karnındaki eserin yani çocuğun başına dünyanın yıkılmaması için az çok budala olması gerekir, hayat ancak yanılarak devam ettirilen bir şeydir çünkü. Köküne kadar bilinç olsaydık hiçbir yerde bir saniye bile durmamamız gere-

kirdi, neticede dünyanın olmaması gerekirdi. Ama dünya vardı, en hazmedilmez şeyleri de hazmederek, sırtarak mırıtarak varolmak zorundaydık. Balo ortamına dönersek, bir sürü yalanın yanında Almanları seviyoruz yalanının da icat edilmesi gerekiyordu.

“Ayağımıza bir musibet dolanmadan ben gideyim,” dedi Kırlihanım.

“Peki, geceleyin ararım seni, Oyuncak Tabak’ta mı olursun.”

“Muhtemelen. Benim yerim belli de sen nerede kalacaksın?”

Ahmet eliyle balo salonunu işaret etti, o sıra yanlarından Kurt’la Nina koşarak geçti, ardından komiler üstü bira fiçlarıyla dolu Alman köylülerine özgü tekerlekli bir arabayı balo salonuna soktular.

“Zaten bütün gece bu baloyla geçecek, sonra da odamda uyurum. Yarın otelle ilgili yapacağım tek bir iş var, havaalanından yeni takımı buraya getireceğim. Ohh be, son kez...”

Balo salonunun önünde öpüştiler, işten atılmış biriysen istediğin yerde öpüşebilir ve mutluluğunu kutlayabilirsin, görece özgürlüğünün tadını çıkarabilirsin, ama Ahmet’in otelde geçireceği bir günü daha olduğundan tedbirli olmak gerekiyordu. Ahmet balo salonuna döndüğünde Kırlihanım çıkışa doğru ilerliyordu. Otelin bahçesinde birkaç arabadan ve şu misafirleri taşımada kullanılan bir dizi ünlü kara cipten başka hiçbir şey yoktu, hiçbir insan göze çarpmıyordu, sıcak tam insanın beynini pişirecek vaziyetteydi. Mine servisçiye söz geçirememiş olmalıydı, o zavallı tiritin hiç kimseyi beklemeye bir saniye bile tahammülü olmazdı, öyle ki herifin sabırsızlığından bir ayağın içerde bir ayağın dışarda atardın kendine servise. Havluyla yüzündeki, gözündeki teri silen şoför insanın gözünün içine ters ters bakardı, yol boyunca da nerdeyse kelle koltukta giderdin. Bu da bir çeşit zulümdü. Çaresiz güneşin

alınında servisçinin bir sonraki turunu bekleyecekti, her yıl bir yığın otostopçu kız sapıkların kurbanı olduğu için bu topraklarda otostop yapmamak en mantıklı şeydi. Yanında kesici bir alet olmadan başkasının arabasına binmek salaklıktır, başkasının arabasına bindiğinde iyi niyetli insanların bize öğrettiği dostluk ve kardeşlik duyguları kökünden bitmiş olur. İnsanların nasıl birer canavar kesildiğini görmek için bol bol otostop yapın, bizzat ortamın içinde bulunun, orijinal bir intiharin peşindeyseniz de hiç tanımadığınız arabalara binin, anında arzuladığınız ölümü bulursunuz.

Böyle beş on dakika geçip geçmemiştir ki, cebindeki telefon çaldı, Selim ne var ne yok kabilinden arıyordu, işler yolunda gitmiş miydi falan, HOT'larla karşılaşmadığını söyledi Kırlihanım ona, ama hala Side'ye dönememiştir. İşten atılma gibi dertlerden azade yaşayan Kudurmuş Giysi Dükkanı'nın sahibi Selim, lafı hiç dolandırmadan yemek önerisinde bulundu kıza, bu partial adam şu an dükkanın içindeki minicik mutfakta dört dolanıyor, seksen kollu Cemal ustanın daha basit bir kopyası olarak, kah tavaya yağ koyuyor, kah çukur bir tabakta yumurtaları çırpıyor, kah soğanları ve domatesleri süzgece alıyordu. Yemek anlayışında gayet radikaldi, kafa karıştırıcı bütün eklemeleri ve süslemeleri reddeder, bunları tat kaçırıcılar diye nitelerdi. O gün de sabah erkenden kalkmış ve birdenbire Tanrı'dan vahiy gelmiş gibi bu yemek planını uygulamaya karar kılmıştı, sonra da sanki kızdan olumlu bir cevap almış gibi kolları sıvamıştı. Çünkü bu taktik her zaman işe yarardı, insan peşinen işe koyulmuş birini kıramazdı.

“Bekleyeceksin,” dedi Kırlihanım, binbir şeyle boğuştuğu belli olan adama, “benim oraya ulaşmam takriben bir saat sürer...”

Side’de hayat böyleydi, kimse bir şeyin teferruatını düşünmez, öyle diplomasi falan yürütmezdi, hayatın kıymeti hakkında kararsız insanlar, bunun üstesinden eli çabuklukla geliyordu sanki. Ayrıntı takıntılarını yüceleştirip duran yeni çağ budalalarının gelip Selim’i görmesi gerekir, bu budalalar teknoloji ne kadar hızlanmışsa o kadar gerilemişlerdir zira. Ellerindeki her türlü teknik imkan, bunları daha fazla yalnızlığa ve çukurun dibine itmiştir açık açık. Kuduruk dükkanının sahibi Selim’e gelince, onca karışıklığın içinde bir dilim ekmeği yağıyor ve anında mideye indiriyordu. Közlediği pathcanların ve biberlerin kokusu iştahını iyice kabartmıştı. Dükkanın müdavimleri bu manzaralara alıştı, dükkanın doğal atıkları gibi duran birikmiş rakı şişeleri, kurutulmuş kayısı çekirdekleri, midye kabukları, deniz tarakları, yağlı kağıtlar bir yabancıya bile sahibinin komple kişiliğini biraz daha aydınlatırdı. Ayrıca buraya ilk defa adım atan, denizden gelen her türlü olaya açık olan dükkanın korunaksızlığına şaşar, içinden yüzde yüz şeytani bir titreme geçerdi. Selim’in ömrünün özeti şu dükkandı, onu iyi anlamak için her tarafa dikkatlice bakmak gerekirdi. Boynundan geçirdiği önlüğün cebi, vidalar, bozuk paralar, şekerler, anahtarlar, kibritler, paketinden dökülmüş sigaralarla doluydu, hatta arasa bulamayacağı tırnak makası bile ordaydı. Uzun boylu temizliğe kalkıştığı hiç görülmemişti, sadece bir gardirop’ta yaşıyormuş gibi her yere avuç avuç naftalin atardı, bu naftalin sevgisi Kiki’de de vardı, bu adsız tarikatın mensupları en sıradan davranışlarda bile birbirlerine benzerdi, yoksa tarikatlarının hiçbir yazılı kuralı yoktu. Kafasında Hint ipeğinden kırmızı bir bandana vardı, partial ayakkabılarını giymemişti, mutfakta çalışırken yalınayak olmayı tercih ederdi. Kırlihanım’ı da işte bu şekilde karşıladı, yüzünde hiç sönmeyecek bir mutluluk ışığı yanıyordu sanki, bir genç kı-

zınkiyle, Allah'ın sevgili peygamberleri arası bir surat. Kırlihanım'ı bileğinden kavrayarak şöyle bir süzdü.

“Yahu sen bu kılıkla otelden mi geliyorsun? Ne oldu oteldeki hacılarının sıkı kurallarına?”

“İş hayatım bitti ya...”

“Doğrusu da buydu, hele şükür...” gibi bir şeyler mırıldandı, yerdeki küçük fırınına iki büküm eğilerek.

“Kapağı açmak zorunda kalacaksın,” dedi Kırlihanım, fırının yağ bağlamış camından yemeğin pişip pişmediğini anlamak mümkün değildi, kapağın aralıklarından buram buram duman çıkıyordu.

“Yok, yok anlarım ben. Kapağı açarsam yemeğe kötülük yapmış olurum.”

“Bir aralık camı domestosla falan ovsan bari.”

“Bu fırın yağlarıyla varoldu, zaten bu saatten sonra ovsam da çıkmaz, çünkü pişirdiğim her şey içine işledi...”

“İyi öyleyse bana bir iş ver, sofrayı kurayım mı?”

“Hala otel psikolojisinden çıkamadın. Sofra kuruk güzelim...”

Sofrayı mutfakla bakışık gizli bahçesine kurmuştu, masa ve sandalyeleri İsa gibi marangozluğu bilen Selim'in kendisi yapmıştı, masanın üstünde ondan hiç beklenmeyecek tiril tiril bir masa örtüsü bile vardı, öyle dantelli mantelli bir şey. Açık mavi porselen tabaklara bir iki karınca çıkmıştı, ama ziyanı yoktu, dans pistiymiş gibi pürüzsüz tabaklarda dolanıp duruyorlardı. Sofraya konulan tabaklar kimin ne mal olduğunu gösterir, Bodrum gibi Marmaris gibi yerlerdeki yazlıkçılar sofralarında kiremit kadar kalın ve büyük seramik tabakları tercih ederler, seramik kaplarda yiyip içen Bodrum ya da Marmaris aşığı denilen bu insanların zevkleri hiçbir şekilde gelişmemiştir, zeka olarak da seramikleri gibi kalın kafadırlar. Bodrum ya da Marmaris'de kimin evine giderseniz gidin akla

zarar seramik yemek takımları görürsünüz, çayınız ya da kahveniz insanın ne ağız ne el anatomisine uyan en kaba fincanlarda gelir, böylece o evlerde gereğinden daha fazla döküp saçarak yemek zorunda kalırsınız. Kıyı şeritlerinin bu kalburüstü insanları, seramikleri ve evlerini en çirkin şekilde süsleme hastalıklarıyla birbirlerinin kopyasıdır. Bunların yanında, kuduruk dükkanın sahibinin kendi çaktığı masa ve sandalyeleri, açık mavi porselenleri, küçük yağlı fırını alternatif gerçekliğine uyan şeylerdi, işin kolayına kaçmayarak kendini adam akıllı bir yemeğe verişi de öyle. Ayaklarının dibinde arzı endam eden fırında patlıcan kebabı yapmıştı, gelip Bodrum ya da Marmaris gibi yerleri mesken tutmuş o budalalar, kendilerini balık tutkunu, karides tutkunu, zeytinyağı tutkunu, yöresel otlar tutkunu diye tanıtırılar, buna mukabil evlerine gittiğinizde bir tencere haşlanmış makarnadan başka hiçbir şey bulamazsınız. En kötü makarnaları, barbunyalı yemek için Ege aşıklarının, Akdeniz aşıklarının evlerine gidin. Selim sarımsakları ezerken komik bir itirafta bulundu:

“Senin tavuk çorbası sevdiğini duydum ve aynısını yaptım. Yani bugün kendimi senin midene adadım...”

Kırlıhanım karne günlerinde annesinin hazırladığı ziyafet sofralarını hatırladı, anne her karne alındığında daha karneyi marneyi görmeden onun için mükemmel bir sofraya kurardı, bu şüphesiz yılın en zengin sofralarından biri olurdu. Karnesi kötüyse bu nefis yiyeceklerin hiçbirini hak etmediğini düşünerek yerd. Anne bütün gün mutfakta didindikten sonra getirilen karneye gözünün ucuyla bakıp şöyle derdi:

“Bir hıyarın sana verdiği not asla önemli değildir. Yavrum kimse seni bir metre kumaşmışsın gibi ölçüp biçemez...”

Şansa bak diyordu Kırlıhanım, otelden sepetlendiği gün de birisi onun için gene yemekler yapmıştı, düşüşe geçtiğinde

kendini ıspanakla gazlayan Temel Reis'ti sanki. Yemesi gerekiyordu ve kafası her zamankinden daha karışık.

“Bugün sıkı yemelisin,” dedi Selim çorba çanağını hazine gibi kucaklamıştı.

“Niye ki...” dedi Kırlihanım saf saf.

“Çünkü öyle gerekiyor, seni doyurmak içimden geliyor. Tut bakalım şu kaşığı...”

Yemeğin ortasında bir itiraf da Kırlihanım'dan geldi:

“Galiba sen tanıdığım en iyi aşçısın...”

“Ah güzelim, sen beni hala tam olarak tanımıyorsun.”

“Buraya gelirken tek çekincem, senin sulanmandı...”

Kuduruk dükkanın sahibi Selim gülüşüyle gizli bahçeyi cımlattı, o kadar avare bir hali vardı ki, bu herife asla gerçek anlamda kızılmazdı. Fırınladığı patatesleri soymakla meşguldü. Takas usulüne göre yaşadığı için sebze meyvenin pazarlardaki bayatlamış haline değil, bahçelerdeki en taze haline ulaşıyordu, keza tavuk ve etin de öyleydi. Bu anlamda kazıklanması mümkün değildi. Aşçılık konusundaki yeteneğine gelince, daha bacak kadar çocukken yemek yapmaya başlamıştı, dediği gibi insanları doyurmak içinden geliyordu. Kudurmuş Giysi Dükkanı'nın önünde dolaşan dilencilere bile her zaman vereceği bir kap yemeği olurdu. Zaten kapısını çalan hiç kimseyi geri çevirmeme huyu vardı, açları doyurur, tokların dertlerini dinlerdi. Bu minvalde tekkesinden binbir türlü insan geçmiş, onlarla ekmeğini ve döşeğini paylaşmıştı. Anaçlığı en üst mertebede olup şefkatini herkese mızırdanmadan dağıtırdı, vericiliği katışıksız sanatçıya benziyordu, ki onların sayısı da şu yeryüzünde kim bilir kaç tanedir. Bu özel ruhun yanında bulunan birinin başına kötü bir şey gelmesi imkansızdı, Kırlihanım da esirgendiğini ve korunduğunu hissediyordu Kudurmuş Giysi Dükkanı'nın küçük gizli bahçesinde Selim'in

yemeklerini yerken. Kızcağız bahçenin o tatlı esintisinde hiç düşünmeden aklına gelen şeyi soruverdi:

“Bu yemeklerin güzellik sırrı nedir?”

Selim kocaman peçetesiyle ihtiyarlar gibi yüzünü gözünü kuruladı, bu konuda söylenecek bir ton laf olmasına rağmen kısa kesti:

“Gıdaları güzelleştiren sevgidir.”

“Özdeyiş mi?”

“Hayır canım, bayaa gerçek. Söylerken biraz garip kaçıyor ama, gıdalarla nasıl biri olduğumuzu dışa vururuz. Bak şu köfteler, közlenmiş biberler hepsi kalbimin müziği, dünyaya duyduğum minnet. En sefil hallerinde bile beni anacaksın...”

“Ciddi misin sen?”

Selim My Fair Lady'deki telaffuz peşinde koşan profesör gibi kelimelerin üstüne basa basa konuştu:

“Benim küçük Kırlihanım'ım bu kadar inançsız olmak zorunda mısın. İnan ki her şey senin sandığından daha basit, daha güzel...”

“Biliyorum, biliyorum ben de zaten masal kızı Alis'im...”

“Öyle söylemek istemedim, gıdalar konusunu açan sensin.”

Kırlihanım yemeğine döndü, Side'ye geldiğinden beri ilk defa böyle teferruatlı bir yemek yiyordu, otelin klostrofobik yemekhanesi, ucuz lokantalar, Hatice'nin Sinisi derken asıl mucize, herkese insanlık dersi veren Selim'deymiş meğerse diye düşünüyordu. Adam güneşten rengi açılmış saçlarıyla ve aziz yüzüyle bir mütevazı örneği idi, hırslardan ve tasalardan arınmış kişiliği erkeksi bir enerji yayıyordu. O kadar anaçlığına rağmen erkeksi idi, Odysseus kadar kurnaz ve güçlü görünüyordu, ama gene de o yaşlı budalanın olamayacağı kadar saftı. Keşke dünya onun kafasına göre tasarlanmış olsaydı, zira onun kuduruk evreninde mutluluk şüphesiz hakça dağıtı-

lırdı, ekmek hakça dağıtılırdı, kimse ne olacağım ben diye düşünmezdi. Kırlihanım milletin sıcaktan geberdiği ve kendinin artık bir Mutluluktan Uçarsın'cı olmadığı şu gün, karıncalar ve kelebeklerle dolu gizli bahçede (Allahtan arılar yoktu), Selim'den hiç unutmayacağı bir şey duymuştu: Gıdaları güzelleştiren sevgidir. Kuduruk dükkanından bolluk bereket fışkıran Selim, bir köylünün ürettiği şarabı bardaklara doldurdu, Kırlihanım kaderde bir cömertlik tanrısı tarafından doyurulmak da varmış diye düşünüyordu, kaç tabak yediğini bile hatırlamıyordu.

“Ne çok yedim, sanki stok yapıyorum...”

“Öyle farz edebilirsin, zaten yiyebileceğin kadar yemelisin,” dedi Selim, yanakları şaraptan ve neşeden al al olmuştu.

“Yani öyle bir söylüyorsun ki, sanki hayatım boyunca bir daha yemek bulamayacağım...”

Selim şaşkınlık belirtisi olarak kaşlarını yukarıya kaldırdı, her şeyi basite indirmiş birinin duygularını anlamak da mümkün değildi. Yüzüne o an düşen gölge ne anlama geliyordu, belli değildi.

“Canım o zaman ölü olman gerekir...”

“Doğru, acıdan geberen birinin bile eninde sonunda yemesi icap eder.”

“Hadi hadi,” dedi Selim, Vikingler gibi şarap kupasını havaya kaldırmıştı, “bu senin en mutlu günün, belki birbirimizi hiç görmeyeceğiz. Bilirsin eşler kıskanç olur, etrafta dönenen erkek kuşlardan hazetmezler.”

“Ne demezsin, senin gibi insanlar hep şüphe çeker...”

“Yaşam düzenimde o da var,” dedi Selim ağzını şapırdatarak, “kimi zaman deli, kimi zaman kardeş, kimi zaman rakibim. Ama ben herkese eşit davranırım, ne olduğumla ilgilenmem.

Bacam ttsn, ekmeğim pişsin ve herkes de bundan istifade etsin isterim...”

“Reenkarnasyona inanıyor musun?” diye sordu Kırlihanım, tırşular yüzünden boğazını suyla açmak ihtiyaını hissetmişti.

“Hayır, yle zırvalara inanmam.”

“İnansaydın seni açıklamak daha kolay olurdu sanki.”

“Valla bu konuda senin kadar bilgili değilim, alt tarafı gariban ve partal biriyim, amma velakin hortlakların ruhunu taşımıyorum. Benim inandığım yeniden doğuş hortlaklarla ilgili değil, yani teknik anlamda reenkarne olmak denemez ona. Anlarsın gizemlerden bahsediyorum...”

“Bakış aın hayret verici.”

“Evet, gözlerimi senden alamıyorum...”

“Tamam da, ortamı romantikleştirme...”

Adam uzun uzun güldü, Kırlihanım ise artık bir şey yiyemeyecek haldeydi.

“Tabii sen evli sayılırsın, bak hiçbir şeyi unutmuyorum,” dedi Selim, ezilmekten bir hal olmuş sigarasını ağına yerleştirerek, ateş için de ocağa yollanması gerekti. Döndüğünde sanki bir kat daha mutluydu, normal insanlar ancak iyi bir haber aldıklarında bu ruh halinde olurdu, o da beş on dakikalığına. Kuduruk dükkanın sahibi Selim söz konusu olduğunda, insanlar hakkında bilinen kurallarının tümünün silinmesi gerekiyordu, kafamızda ne var ne yoksa hepsinin yeniden yapılandırılması şarttı.

“Bulaşığa yardım etmek istiyorum,” dedi Kırlihanım.

“Olmaz, hiçbir şeye dokunma...”

“Sizin kuduruk tarikatınızda nasıl davranılır hala öğrenemedim. Her şey ortak değil mi?”

“U-lar-da,” dedi Selim Mutluluktan Uçarsın’da asla kabul edilmeyecek biçimde tabakları üst üste yığıdı, “paylaşım mil-

letin uç dediği alanlarda makbuldür, yoksa aynı evde oturup da kışındaki boku bile paylaşmayanların bulaşık sırası gibi bir şey icat etmeleri hak değildir, o yüzden bulaşığa girişmeni hiç arzu etmem. Zaten bunları hemen yıkayacağımı kim söyledi.”

“İyi öyleyse. Bakalım bu yemeyle nasıl yürüyeceğim...”

“Kızım duyan da seni şişkonun teki sanacak, nereye gideceksin?”

“Oyuncak Tabak’ta olmam gerekiyor.”

“Ha anladım, aşk gecen için hazırlanacaksın, seninki bu geceyi iple çekiyordur. Yanlış anlama saygımdan söylüyorum böyle şeyleri. Dünyada ancak birbirine tutkun insanlar için saygı duyulmalı, gerisi laftan ibaret. Ne diyeyim, güzelleşebileceğin kadar güzelleş bu gece. Oyuncak Tabak’ın kadınlarına Tanrı en iyi erkekleri verdi.”

“Vaiz efendi, bu gece ne yazık ki aşk gecem değil,” dedi Kırlihanım peçetesinin ucuyla oyalanarak, “sevgilim otelde Almanları seviyoruz partisinde olacak bu gece, çalışma boşa harcanmış bir gece daha demektir. Ama yarın hürüz. Ayrıca senin yanından da edebimle ayrılmak istiyorum...”

Selim öyle bir kahkaha attı ki, bahçedeki küçük yalağa su içmek için toplanmış kuşlar can havliyle kanat çırpıp kaçtılar. Kırlihanım dediği gibi Kudurmuş Giysi Dükkanı’ndan edebiyle ayrıldı, Selim tarafından ölçüsüzce doyurulduğu için bu gece midem iflas etmese bari diye düşünüyordu. Neyse ki, yemeği fazla kaçırdığı için vicdan azabından ölmeyecek kadar gençti, her şeyi yerli yerindeydi. Plajdan dönen aç insanlar sokakları doldurmuştu, lokantaların önünden yürümek neredeyse imkansız hale gelmişti, garsonlar insanları kolundan tutup içeriye atma yarışındaydılar, bu tacizkar manzaralar her akşam tekrarlanırdı, her akşam ayaküstü bir sürü yalan söylenirdi. Kendilerine yapay cennetler satılan tatilcilerin hiç-

biri olduğu gibi görünmek istemezdi, özlü değişim çok zor bir şey olduğundan, uyduruk değişikliklerle yeni biri olduklarını farz ederlerdi, onun için bir tatilciyle tanışmak onun en sahte haliyle tanışmak demektir. Bu gerçek olmayan kişilikleri yakından gözlemlemek için gidin kendinize Side’de falan bir iş bulun, gidin havuzlarda cankurtaran falan olun. Hiçbir okulda, kursta öğretilmeyen bilgilere ulaşsınız kolayca. Kırlihanım lokantacıların, tekne turlularının, halıcıların, barcılarının, lokmacıların, mısırcıların, dondurmacıların, dövmeçilerin tuzaklı labirentinde hiç birine paçayı kaptırmadan ustaca süzöldü. Yürüdükçe kendine geldi, zihni açıldıkça sanki etrafındakileri daha az görüyordu, öyle az görüyordu ki kucakta taşınan bir çocuğun dondurması gelip yanağına yapıştı. Yanağındaki sütü elinin tersiyle sildi, sonra diliyle yaladı, tadı fena değildi. Yemek perileri herhalde onun için çalışıyorlardı bugün vızır vızır. Öyle ki yuvası Oyuncak Tabak’a girer girmez Fakir de eline bir avuç kabak çekirdeği tutuşturdu.

“Bugün herkes bomba gibi Kırlihanım,” dedi Fakir dudaklarındaki çekirdeğin tuzunu yalayarak, “git de Volki’nin sevgiliyle tanış...”

Kız şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı, elini kalbinin üstüne koydu:

“Gerçek mi bu?”

“Tam sen bizi bırakıyorken o çıktı geldi, yabancı değil.”

“Bir şey anladıysam Arap olayım, sonra Volki’nin çok sert fikirleri vardır...”

“Ama yumuşadı Volki bebeği, güzelim şu palamarlara bir bakmam gerek...”

Hiçbir zaman kıcının üstüne oturamayan Fakir, Palamarı Çöz’cülerin yanına seyirtti, bu akşam takım eksikti, çünkü oğlanlardan biri mort olmuştu. Volki Mutluluktan Uçar-

sın'dan dönmüş, şimdi de Tabak'ın barına geçmişti. Kırlihanım onun yanına gitti, Volki kendinden geçmiş, barda bir saattir Wonderful Life şarkısını çalıyordu. Fakir'in ona Volki bebeği demesi, bu Wonderful Life şarkısına takılması yüzündendi.

“Volki’cim her şey yolunda mı?” diye sordu Kırlihanım.

“Bugün neden herkes bana deli gözüyle bakıyor,” dedi Volki, ıslak ellerini pantolonunun kışına sildi, “halbuki her zamankinden daha formundayım...”

“Fakir’den duyduğum şey doğru mu acaba...”

Kırlihanım lafını bitiremeden yanlarında Maşa bitti, daracık kırmızı pantolonun içinde kızın bacakları iki metreymiş gibi duruyordu, bu gençlik ve tazelik timsalini kutudan çıkan sürpriz gibi algıladı, sonra algılayış şekline güldü. Ama gülüşü Volki ve Maşa tarafından kötüye çekilecek diye de korktu. Maşa çabucak Kırlihanım'ın yanaklarını öpüverdi, güzel Rus, Türk adetlerine çoktan alışmıştı.

“Canım Volki bugün çok tatlı değil mi,” dedi Maşa, eliyle bir öpücük de Volki’ye gönderdi.

“Haklısın,” dedi Kırlihanım avucundaki çekirdekleri bardaki çerez tabağına bıraktı ve tabaktan otlanmaya başladı, “yahu siz ne zaman birlikte oldunuz...”

Maşa gidip Volki’ye sarıldı, komik surat bir oyuncakmış gibi burnunu sıktı, kız böyle binbir şaklabanlık yaparken Volki uslu uslu sevilmesinin tadını çıkarıyordu.

“İşe bak,” dedi Kırlihanım dirseklerinin üstünde doğrularak çöpler için bir kül tablası aldı, “Maşa’yla takılmasaydın yıllardır dinlemediğim wonderful life’ı duymak nasip olmayacaktı...”

“Ee ne diyorsun, bir daha al Sam mi...” dedi Volki, matrak olan Şu ki, barın arkasında Maşa tarafından sıkıştırılırken Humphrey Bogart kadar soğukkanlıydı.

“Kızlar daima kendi havasındadır, ama onlarsız da olmuyor,” dedi Volki, eline geçirdiği bir bezle tezgahdaki bardakları parlatmaya koyuldu. Kırlihanım boğazına takılan çekirdek çöpü yüzünden öksürmeye başladı ve gırtlaklanıyormuŐ gibi bir ses çıkardı:

“Bir bardak su rica etsem...”

Maşa Volki’den önce davrandı:

“Al canım, ama hızlı içme. Bizim Dimitri’cik de hep böyle olurdu...”

“Selim’in yemeğinden geliyorum, boğazıma kadar doluyum.”

“Ama yemen gerekir, çok zayıfsın...”

“Almanları seviyoruz partisine çıkıyor musunuz?” diye sordu Kırlihanım Maşa’ya.

“ıkıyoruz, ama Kurt’la bir sorun yaŐandı.”

“Ne gibi?”

Maşa bir sıçrayıŐta zürafa gibi barın tezgahına ıkmuŐtı.

“Sanırsak Nina’yı o hamile bıraktı.”

“Hadi canım,” dedi Kırlihanım ameliyat edilen birini görmüş gibi bir tikslenmeyle, “Kurt’un spermeleri de mi varmuŐ, Nina’cık emin mi o heriften.”

“Emin gibi,” dedi Maşa, ağzındaki birkaç çerezi geveleyerek, “Kurt bebeği aldırma baskısı yapıyor. Zaten bizim kontratımızda hamile kalmama maddesi var, bilmiyoruz kontrat her an iptal olabilir.”

“Off ne can sıkıcı bir durum,” dedi Kırlihanım tip kutularına bile tamah eden Kurt’u gözünün önüne getirerek.

“Kızların durumları hep böyle kritiktir, anam beni iyi ki pipili olarak doğurmuş,” diye lafa girdi komik surat, hala bardaklarla meşguldü.

“Yaa, zaten başımıza bela olan da o pipiler,” dedi Kırlihanım, boğazı açılmış, eski billur sesine kavuşmuştu.

“Bela ne demek?” diye sordu Maşa zürafa haliyle.

O esnada Fakir’in sesi duyuldu:

“Muhabbetiniz bol olsun, Volki altı bira çek buraya...”

Mükemmel garson kaşla göz arasında biraları çekiverdi, Kırlihanım biraları tepsiyle masaya götürürken Maşa Volki’yle laflıyordu ve Wonderful Life belki iki bininci kez çalışıyordu. Palamarı Çöz’cüler yedek adamla sahneye çıkasıya kadar da çalmaya devam etti. Birini beklemenin en iyi yolu kendini işe vermektir, Kırlihanım Oyuncak Tabak’ta kendini çalışmaya vererek zamanın ağırlığından kurtulmuştu bir bakıma, Side’deki son gecesi idi. O gece ancak gençlerin başına gelecek şekilde heyecandan kavruluyordu, bütün evren gözüne son derece mükemmel görünüyordu, aynen büyümlü bir rüyanın içindeymiş gibi. Bir ara kendi aleminden çıkıp Palamarı Çöz’cülere kulak verdi, Side’den şöyle bağıryorlardı cümle aleme:

Bir güzellik yap bana-aa
yoksa çekilir gibi değilsin
her gün yağmur yağsa da
sana kaçsam, sana girsem
sende saklansam, hadi
bir güzellik yap bana-aa
seni dünyalar kadar sevsem
başımın üstünde taşısam seni

arzuya sel gibi kapılsam
dünya kazancım sen olsun

Bir Güzellik Yap Bana'yla herkes pek bir mutluydu, palamarların son yumurtalarından biriydi, milleti dalga gibi alıp götürmüşlerdi Side gecesinde. Kısaca dalga gibi sürüklenmek istiyorsanız Aspendos'daki konserlere falan gitmeniz gerekmez, çünkü devlet sanatının yararına yapılan o konserlerin ve zottirik şarkıcıların sizin için yapabileceği hiçbir şey yoktur. Kültür ve eğlence konserlerinin ilginç olan hiçbir yanı bulunmaz, sadece televizyon kıcıkırıklarının yaz gecesi muhabbetlerine yarar, insanı sinirden germek için. Şov kızı Maşa Mutluktan Uçarsın'a gitmemiştii, bu Kurt'la olan sorunun giderilemediği anlamına geliyordu. Bu free gecede kızın gözleri her zamankinden daha kocaman ve nemliydi, Volki'nin odasında üstünü değiştirmiş ve makyaj tazelemişti. Beyaz straples elbisesinin içinde gecenin tadını çıkarırken, özgürlüğünden dolayı suçlu gibiydi de, her yerde yapışık kardeşler olarak bulunurlardı çünkü. Aynen şu sahne çocukları palamarlar gibi, birbirlerinden ayrılmadan yaşayan yunuslar, piranhalar gibi. Tüm o incelikleri ve kırılganlıklarıyla ünlenmiş hayvanlar gibi. Volki çalışırken kız Fakir'in tabaklarından otlanıp duruyordu, komik surata kendi şok edici hayatından çok normal şeylermiş gibi bahsediyordu, öyle ki bu anlatma çabasına ancak küçük çocuklar için girerdi insan. Volki de bu özel muamelenin farkındaydı elbette, ama Volki çok gerçekçi biri olduğundan bu davranışın hilelerini yakalamaya çalışıyor ve Maşa'nın konuşkanlığını amansız kız taktiklerinden biri olarak değerlendiriyordu, gözünü ve kulağını kızıdan ayırmadan. Ama nafile, şov kızı Maşa tarafından girmeye pek hevesli olmadığı karanlık dehlizlere çekilmişti bile.

Kırlihanım Fakir gibi kıcının üstüne oturamadı o gece, her şey düşündüğünden daha hızlı akmıştı, toplanmayı kafayı taktığı yoktu, bu yarım saatini ya alır ya almazdı, Kokni'nin daha ilk gün, seni çantandan sevdim dediği bavulunu dolduracaktı tekrar. Legolar kimde kalacaktı, kafayı esas taktığı konu buydu. Legolar kendinde mi kalacaktı, büyük olay dediği şey daha gerçekleşmediğine göre. Kokni'yi düşününce legoları küçük görmeyi göze alamıyordu, legolardan kurtulmaya da, korkmaya da gerek yoktu. Ona Kokni tarafından bir gizem hediye edildiyse, o da gizem için seçilenler gibi sakın olmalıydı, sakın, sakın, sakın. Masalar, bar ve mutfak arasında kurulmuş oyuncak bebek gibi gidip gelirken kendini sakinliğe davet ediyordu, en iyisi buydu. Gece yarısına doğru Ahmet Almanları seviyoruz partisinden aradı, uzun boylu konuşmaya durum müsait olmadığı için (Almanlara göbek dansı gösteriliyordu) konuşma iki dakika bile sürmedi. Ancak birbirlerine iyi olduklarını bildirip öpücüklerini gönderebildiler.

Kırlihanım Selim'in yemeğini hala hazmedilmiş değildi, o gece Oyuncak Tabak'ta pişen kuzu sarmaya bile dokunamadı, öyle ki, Mine, Maşa, Volki geceyi muhallebiyle kapatırlarken o yüzünü buruşturdu. Öte yandan Pembe Roman Evi'nde de gecenin geç saatlerinde başlamış bir kutlama vardı, kızlar kendi aralarında bir moral partisi düzenlemişlerdi, partinin adı da ilginçti: ne olursa olsun kendimi seviyorum partisi. Parti bakımından çok verimli bir geceydi, kendimi seviyorum partilerini facebook'tan da ilan etmişlerdi. Sosyal ağlara takılan biriysen, yediğin her boku ilan etmen gerekir, mutluluktan uçuyormuşsun gibi yapman gerekir. Varoluşunu ilişkiler denilen bu zırvalığa bağlamışsındır çünkü, düşünce insanı olmaktan çıkmış, gösteri insanı olmuştur çünkü. Bu sosyalleşme belasıyla kendini gereğinden çok fazla insana açarsın, aynen

striptiz yapan biri gibi. Bu yüzden Pembe Roman Evi kızlarının kendilerini çılgınlar gibi sevmeleri normaldi. Ahmet'ten ayrıldıkları bu gece öne çıkardıkları şey kız gücüydü, kız gücüyle halledemeyecekleri bir şey yoktu, dünya onlardan korksundu, böyle seslenmişlerdi paylaşım sitelerinde, arkasından da, oooooo çok iyiyiz, süperiz gibi şeyleri de tıktırmışlardı, gerçek şu ki, dökülmek için bol bol yerleri ve bol bol tıklayıcıları vardı. Şaraplarda vergiler düştüğü için uygun fiyata aldıkları (100 TL'cik) şampanyalara boğmuşlardı kendilerini, adı olan kendi olmayan bu içki prestiji havaya kaldırmak için kullanılır, şüphesiz Pembe Roman Evi kız gücünün de gayesi buydu. Kızlar hakikaten o gece sosyalleşmeyle ve fiyatları normale inmiş şampanyayla kafayı bulmuşlardı. Bu sapıtma nerde mi bitmişti, tabii köpük dolu küvette, şaşacak bir şey yok, Amerikan filmlerinde de her türlü çılgınlık banyo küvetlerinde biter, ortada böyle ortak çılgınlıklar varken, millet kalkıp neden kendi özgün çılgınlığını icat etsin ki. Pembe Roman Evi kızları da köpük dolu küvette birbirlerine kedi yavruları gibi sokularak sızmıştı. Bizlere hayat rehberi olan şarkıların da söylediği gibi, mort olunmuş küvetlerden dahi Wonderful Life'tı, yerli malı rock'çıların söylediği gibi, gel bu gece içelim, küvetlere düşelim'di. Side'nin palamarları da gecenin sonunda şöyle seslenmişlerdi millete:

Sami Hazinses kadar iyiyim
duygusal bir herifim
dolap çevirmem,
kimsenin hayatına girmem
esas oğlan olmam
çekici değilim,
ama cinselim

cinselin içine ederim
rakıları götürürüm
soğuk heriflerle takılırım
abi olmam
karı kaldırmam
ama cinselim
cinselin içine ederim

Her şey buraya kadar. Hayat buraya kadar. O gece Ahmet'in son gecesi olmuştu, balo salonunda verilen Almanları seviyoruz partisinden sonra oteldeki odasında uyumuş, öğleye doğru da yeni Alman takımını almak üzere Antalya Havaalanına gitmişti. Bu Ahmet için olağan bir seyirdi, alışıldık bir durumdu, bu yolculuklarda ona çoğu kez housekeeper Aslı ya da halkla ilişkilerci Müjgan eşlik etmişti. Kısaca yeni turist postalarını Antalya'dan otelin o kara jipleriyle defalarca almıştı, ama son kezinde, defalarca araba kullandığı ve çok iyi bildiği Antalya Side yolunda kaza yapmıştı. Antalya Side yolunda ölmüştü, jipten sadece yetmiş yaşında bir Alman sağ çıkmıştı.

Mutluluktan Yanarsın

Hayatın neye benzediğini öğrenmen için filmi başa sarman gerekir, bu filmin içinde bulunduğum noktaya nasıl geldim gibi soruları ciddi ciddi yanıtlaman gerekir. Kendine acıma ya da iltimas geçme hakkını unut. Bir yığın duygusal süprüntüyü temizledikten sonra boş bir film mi buluyorsun, bunu da cevaplamaman gerekir, şimdi dünyanın sonu ve kendini nasıl hissediyorsun gibi kelekliklere karşı bir tavır takınman gerekir. Halbuki ölümler kadar insanın elini kolunu bağlayan hiçbir şey yoktur. Almanları seviyoruz partisinin ertesi günü gerçekleşen kazayı hiç kimse açıklayamaz, bu olayın ne dünyada ne de dünya dışında yanıtı vardır. İşte bazen bir ölümle her şey sonsuza değin bozulur, bu senin sonsuza değin mutsuzluğa mahkum olman anlamına gelir. Öyle ki, bir dokunuşta hayatının baharından hayatının kışına girersin. Antalya'nın cehennem sıcaklığında dahi donarsın, seni pamuklara, keçelere sarmaları gerekir. Seni alkole boğmaları gerekir, taa ki sen bir absent hanım ol.

“Yalvarırım, unutayım,” diye sesleniyordu Kırlihanım, Kiki'nin terasa serdiği döşegün içinde. Oyuncak Tabak'ın kapıları kapatılmıştı, dışarıdan hiç kimse içeri alınmıyordu, sessiz bir karantina deliği gibiydi artık. Gece gündüz Kiki'nin sandığından çıkan buhurdan ve tütsüler yanıyordu, günlük kokularıyla, bilumum ot kokularıyla yeni bir mistik ortama girmişti Oyuncak Tabak. Fakir, Kırlihanım'ın döşegünün önünde bağ-

daş kurarak anlaşılmaz dualar okuyordu, saçına sakalına dokundurmuyordu ve bu yüzden her gün biraz daha uhrevi bir kaçığa dönüşmüştü. Fakir'in söz yığını yaşamla ölüm arasında bir köprü kurmak istermiş gibi uzadıkça uzuyordu, sanki Tanrı'nın kolları ve bacakları oluyordu.

“Yaşamdan ölüme geçtiğin gibi, öylece ölümden de yaşama geçersin...”

Kirlihanım binbir karabasanla cebelleşiyor, gözünü açıyor kapıyor, Fakir'in bir santim bile kıpırdaman yerinde oturduğunu görüyordu. Sadece kendinin bildiği kutsal bir kitabı hatmeden bir peygamberdi Fakir.

“Sabır bütün sınırları delip geçecek tek şeydir...”

Ölünün ardından Kiki'nin dutları, böğürtlenleri ve saf alkolü karıştırarak yaptığı şerbetler içiliyordu, Fakir bu şerbetlerle sesini açıyor ve sesinin duruluğunu koruyordu. Artık dünyada ilgilenilecek hiçbir şey yoktu, onun duasının döngüsünden ve ahenginden başka. Her şeyi sadece Fakir'in sesi yönlendiriyordu. Aralarından sadece Volki defin işlemlerine katılmıştı, Ahmet'in ailesi Ankara'dan gelerek cenazeyi teslim almış ve kendi şehirlerine götürmüşlerdi. Döşeginden çıkamayan Kirlihanım'a gömülmeyle ilgili hiçbir şey anlatılmamıştı, ne mezarın yeri, ne yaşlı ana babanın hali. Gerçekle ilgili ne var ne yoksa duymayı reddetmişti, Volki'nin deyişiyle kızcağız Oynacak Tabak'a gömülüp kalmıştı, bu yüzden yaşayan ölü kızın başı bir an boş bırakılmıyordu. Mine akli başında insanlar gibi hastaneye gitmeleri gerektiğini söylediye de, Fakir Kiki'nin ve Selim'in yardımıyla kontrolü eline almıştı.

“Ölüler ruhları ezdiği gibi, şenlendirmeyi de bilir...”

Fakir sözsöz gücü için günlük ve bilumum ot kokularını ciğerlerine çekiyor ve bir vantrilog kadar tuhaf görünüyordu. Mine'ye göre baş vantrilog Kokni de terasta pusuya yatmıştı

yüzde yüz. Yanılıyor da sayılmazdı, Kırlihanım absent yeşili suratını kiraz ağacının dalları arasında tüneyen bir şey varmış gibi uzatıyordu ara ara. Aynen biriyle mesajlaşır gibi. Mine neyin döndüğünü kesinlikle anlamış değildi, tabii Volki de. Halbuki mesajlaşmaları gayet basitti, tabiatın kuşlarının, yılanlarının çıyanlarının birbirleriyle anlaşmaları kadar basit. Kiraz ağacının dallarına saksagan gibi tünemiş Kokni şöyle sakıyordu:

“Büyük bir olaya karışacağını söylemiştim Kırlihanım bebeği, önce olayını kabullen...”

Kırlihanım’dan ses çıkmıyordu, tasdik anlamına gelecek tek bir hareket bile, ama Kokni’sinin mesajlarını olduğu gibi anladığı belliydi. Kiki’nin şerbetlerini götüren Fakir ise, camilerde olduğu gibi halılarla döşenmiş terasta herkesin duyabileceği açıklıkta ve zenci cazına benzeyen bir ezgiyle karanlıklara dalıyordu.

“Hayata suç atmak saflık, çünkü o mutluluk terazisiyle ölçülemeyecek kadar karışıktır...”

Kiki gümüş bir ibrikle boşalmış bardakları dolduruyordu saki gibi, yanan yüreklerin ateşini söndüren bu saki, etekleri ayak topuklarına değen mor bir elbise giymişti, saçları Simpsons’ların anası gibi kafasının tepesinde kule gibi topluydu. Kırlihanım’ı Arınma Evi’ne sürüklediğinde de böyleydi onun saçı. Kırlihanım yattığı döşekten kuduruk tarikatçının bu saç modeline de takılıyor ve parmaklarının ucuna değin titriyordu. Aynen sıtmaya tutulmuş gibi zangır zangır. Kainatı besleyecek kadar rüya görüyor, bütün uzuvları bu iletişimden ağırlaşıyor, evrenle uyumu kopan vebalılar gibi görünüyordu. Mine kızın aklını yitirdiğinden emin vaziyette göz yaşı döküyordu, mantıklı insanlar gibi neden bir doktora başvurulma-

dığını anlamıyordu, Fakir’le Kiki tamamen uçmuş oldukları için Selim’e dert yanıyordu:

“Aynen delilere benziyorsunuz, bu ayın mı kurtaracak Kırlihanım’ı...”

“Emin ol ki, onu sadece böyle kurtarabiliriz...”

O da kuduruk dükkanına kilit vurmuştu, Oyuncak Tabak’ta hacılar gibi küçük bir kilimin üstünde yatıp kalkıyor ve aynen Fakir gibi saçını, sakalını, tırnaklarını kesmiyordu. İşin en manyak tarafı da oruçlu olmalarıydı, ağızlarından Kiki’nin şerbetinden başka hiçbir şey geçirmiyorlardı. Keza bu durum Kırlihanım için de geçerliydi, kız zaten bir şey yiyecek halde değildi, ama olur da bir şey arzu etse, arzu ettiğiyle kalırdı. Şimdi Mine’nin Kırlihanım için nasıl korktuğunu düşünün, bu kuduruk tarikatçıların insanı iyileştirme yöntemine karşı içinde geliştirdiği nefreti ve şüpheyi hayal edin. İki arada bir de-rede kalan Mine bu sefer de Volki’yi çekiyordu bir tarafa.

“Volki’cim, Kırlihanım’ı göz göre göre öldürüyoruz, sonunda Oyuncak Tabak’tan ya onun katilleri olarak çıkarsak....”

Ama şerbetlerden kafayı bulmuş Volki’den hiç beklemediği bir yanıt geliyordu:

“Yoo, sen tarikatçıların nasıl kurnaz olduğunu bilmezsin.”

“Bunlar mı kurnaz,” diye bağırırdı Mine.

“Yani şöyle diyeyim,” dedi Volki güneş gözlüklerinin arkasından neye baktığı anlaşılmıyordu, “bunları kendilerini pasifize etmiş gibi görürsün, ama bu sadece görünüştür, yani hayalidir, bu perdeyle gerçek amaçlarını örterler.”

“Ee, gerçek amaçları ne işte,” diye patladı Mine.

“Kafayı çalıştır,” dedi Volki, parmağıyla kafasında burgu işareti yaparak, “sen ben kaygısı olmadan amaçları birleştirmek...”

“Ne yalan söyleyeyim, ben bunların bu kadar kaçık olabileceklerini düşünememiştim...” dedi Mine. O esnada mor elbisesiyle rakkaseliğe soyunan Kiki, milletin üstüne astımlıların kesinlikle teneffüs etmemesi gereken sarımsı bir toz bulutu yaymıştı, Mine nedense onu ölümlere tebelleş olan mor bir yarasa gibi görmüştü.

“Tek isteğim Kırlihanım’ın eski haline dönmesi,” dedi Mine hırsıyla, “hatta herkesin eski haline dönmesi, yani şu kaçıklıktan çıkmak. Bu ayinsel yaşam ve Fakir’in vahiyleri korkutuyor beni, baksana bir saniye bile sustuğu yok.”

“Çünkü susmaması gerekiyor,” diye kestirip attı Volki.

“İyi, nöbeti ondan sen devral bari.”

“Güzelim ben sadece kendi halinde bir barmenim, o kadar lafı nasıl dizerim, insanüstü yetenek lazım ona...”

Mine çaresiz Kırlihanım’ın döşeğinin yanına döndü, kız alçılanmış gibi kıpırdamadan yatıyordu. Yastığı kirlenmişti, ama çarşafın değiştirilmesi de yasaktı, kuduruk tarikatçılara göre terasta öyle pislik bağlayarak yatması gerekiyordu. Fakir ise şöyle uluyordu:

“Yeryüzü ancak uygun hale geldiğinde yeniden doğarsın.”

Mine yeryüzünün uygun halini düşünemiyordu bile, Fakir’in ağzından çıkan hiçbir şeyin anlamını bulamıyordu, onun gözünde tedavülden kalkmış yabancı bir dilde uluyor gibiydi Fakir. Mutluluktan Uçarsın’a gelince, atılanların yerine yenileri geliyor, onlara da üniformalar veriliyor (bazen sepetlenmişlerin üniformalarını giyiyorlardı) ve İrzina Geçilir Lojmanı’nın boş odalarına buyur ediliyorlardı. Milletin döngü dediği şey bu olsa gerekti, ekonomik sistemin devamlılığı buydu, içinde hiçbir kurtuluş ve mutluluk umudu yoktu. Mutlu azınlık denilenlerin yaşaması senin bok yoluna gitmene bağlıydı, bunların daha çok şeye sahip olması senin sefilliğinle doğru

orantılıydı. Tanrı'yı da yanlarına alarak kendilerinin adil düzen dedikleri şey, sadece hakaret anlamını taşıyabilirdi. Bu bencillikle, şakaya benzeyen adil düzende Tanrı da çoktan kötü yola düşürülmüşü bile. Kapitalistlerin tanrısı kötü yola düşürülmüş ve güçsüz bir Tanrı'dan başkası değildi. Fakir'e göre yeryüzünün uygun bir hale gelmesi için her şeyin sil baştan kurgulanması gerekiyordu, yeniden doğmak bok yoluna gitmediğin yeni bir kurgunun içinde mümkün olabilirdi ancak. Kiki parmaklarının ucunda Kırlihanım'ın başında eğilerek, bebeklere yapıldığı gibi bir damlalıkla kızın ağzına şerbetinden damlatıyordu. Kırlihanım'ın rüyaların enkazından çıkardığı sesine annesi gibi kulak veriyor ve bu ezotorik anne her şeyi endişeyle izleyen Mine'ye bütün düğümlerin yalnızca şefkat ve bilgelikle çözülebileceğini söylüyordu. Mine'nin cevabı susmaktı, ne de olsa sözler de teminattır.

Oyuncak Tabak'ta geceyle gündüzün birbirinden ayıramadığı günler geçti ve birgün Fakir ansızın okumasını kesti, sonbahara girilmişti. El yordamıyla terliklerini ayağına geçiren Fakir, terastan aşağıya indi ve kilitleri açtı. Güllerin, sümbüllerin bilumum bitkinin uyuduğu, madencilerin yerin dibine indiği, sarhoşların sızdığı bir vakitti. Sonbaharın bu erken vaktinde Kiki masallardaki gibi kocaman bir ekmek kardı, erzaklarında bir gram eksilme olmamıştı. Bahçeyi toparlamak için eline kocaman bir çalı süpürgesi geçirmiş olan Fakir, mutfaktan kafasını uzattı ve Kiki'ye seslendi:

“Sadece ekmek ve turşu...”

“Çayı da ekle Fakiy,” dedi Kiki, ekmek fırında davul gibi kabarıken çay yapmaya girişti. Nihayet her şey normale dönmüştü, nihayet sabahın tatlı serinliğinde oruçlarını bozacaklardı. Sıcak ekmeğin kokusu yukarı kadar çıktı ve Kırlihanım gözlerini açtı. Gözlerini açar açmaz ilk gördüğü kişi Vol-

ki'ydi, Volki gözündeki güneş gözlükleriyle sırtını tahta korkuluklara vererek sızıp kalmıştı, aynen western'lerdeki herifler gibi. Yataktan çıkan kız, Volki'yi uyandırdı, acilen tuvalete gitmek istiyordu. Volki derin bir ohh çekti ve baş parmağıyla okey işareti yaptı. Yapıştığı yerden kalkarken cebinden dökülen bozuk paralar pür neşe, sanki bir oyuna çağrılmışlar gibi aşağıya yuvarlanıvermişlerdi. Bu da iyiye işaretti. Fakir'lerin yanında yeteri kadar kalmışsan, böyle inanç işaretlerini hiç farkında olmadan ediniverirsin. Volki birden Kırlihanım'ın hafızasından emin olmak istedi, bakalım uyuyan güzel ne kadar sağlam bir kafayla uyanmıştı. Onun için doğrudan bir test sorusu yöneltti kıza:

“Nerde olduğunu biliyor musun?”

“Hala Side'deyiz...”

Volki bu minvalde bir soru daha sorma gereğini duydu:

“Evet doğru cevap. Benim kim olduğumu hatırlıyor musun?”

“Maymunluk etme Volki, altıma işeyeceğim şimdi.”

Volki ölüleri bile uyandıracak şekilde çılgık attı, bu arada suratında gözlük mözlük kalmamıştı.

“Süpersin güzelim, süpersin be!”

Şamataya koşup gelen Mine sanki yıllardır görmediği birine sarılır gibi sarıldı Kırlihanım'a, son günlerde ağlamaya iyice alıştığı için, gözyaşları kendiliğinden süzülüverdi yanaklarından. O anda kuduruk tarikatçılarla ilgili içindeki dostluk anlaşmasını tazelerken, onların manevi gücünden şüphelendiği için de utanç duydu. Kırlihanım'ı ayağa kaldıran bu teoman-yak insanlardan nasıl olmuş da şüphelenebilmişti. Bütün bunlar bir yana sıcak ekmeğin kokusu onu da baştan çıkarmıştı. Onun gözünde sabahın serinliğinde aşağıdaki masaya toplanmaları mucizeden başka bir şey değildi. Selim'le Fakir nihayet tırnaklarını kesmişti, saçları ve sakallarının olduğu

gibi durmasına bakılırsa herhalde her şeyin bir sırası vardı. Fakir'in dilinden düşürmediği gibi sabırdı, varolmak ve devam edebilmek için gereken tek şeydi o. Fakir kurulduğu sandalyeden konuştu:

“Yavaş yavaş yiyeceğiz, her şeyin tadını çıkara çıkara...”

Onun bu talimatıyla ilk lokmaları attılar ağızlarına, masallarda olduğu gibi turşu bile baldan tatlıydı, ekmek ise en değerli nimet. Kırlihanım iyice uzamış ve kabarmış saçlarını öğrenciler gibi tepesinde toplamıştı, lokmalar boğazından yavaş yavaş geçerken, dünya her zamanki gibi ayartıcıydı. Bunun yanında hayatında bir eşiğe gelmiş, ama bu eşiği geçememişti. Eşiği geçememesine kader müsaade etmemişti. Uzun bir uykudan sonra hiçbir şey olmamış gibi gene Side'de uyanmıştı, sanki her şeye yeniden başlayabilirmiş gibi. Tuhaf bir şekilde kendini güçlü hissediyordu, çünkü kazaya uğramış ve hayat eşiklerini geçememiş biriysen her şeye cüret edebilirsin. Hiçbir yerde yazılı olmayan kanun budur. Kırlihanım çayından kocaman bir yudum alırken sordu:

“Kedi nerelerde, yoksa açlıktan öldü mü?”

“Yok, o kadar da kafayı yemedik,” dedi Volki yediği şeylerden hiçbir şey anlamamıştı, “çiftleşmeye gitmiştir belki de Mavis kedimiz.”

“Muhtemelen. Ama her gün doyuruldu o,” dedi Selim dilini şaklatarak, saçı sakalına karışmış dağ adamları gibi neşeli, pervasız ve kuvvetliydi.

“Hayvan olmak varmış,” dedi Volki Mine'yi kızdıracağını bile bile. Ama hala kendiyle savaş ettiği belli olan Mine, çekildiği alemden girdi lafa:

“Biliyor musunuz, her şeyin çok güzel olacağına inanıyorum ben.”

“Aynen,” dedi Kırlihanım, yatmaktan kireç bağlamış boynunu oynatarak, “annem de demişti geleceği kendi ellerimizle yaparız diye, en azından geleceğin bizim elimizde olması insanı rahatlatıyor. Yoksa hayata borcumuzu nasıl öderiz.”

“Ne demek istiyorsun sen,” dedi Volki, elindeki çay kaşığını büktüğünün farkında bile değildi.

“Ahh!” diye inledi nasırları acıyan Fakir, “matematiğin sihirli sesi bu, bırakalım da kafasındaki şeyi söylesin...”

“Mutluluktan Uçarsın gerçek anlamda uça fena mı olur,” dedi Kırlihanım. Ağzından lokmaları fırlayan Mine bağırdı:

“Kızım sen sabotajcı mısın, terörist mi, ne boksun. Ne boksun bebeğim.”

“Kiki Mine’yle biraz dolaşmaya çık, ayrıca kulağınız da delik olsun,” dedi Fakir, karılarını nasıl yöneteceğini bilen adam edasıyla. Mahremiyetlerini paylaşan iki kadın çaresiz sokağa çıktı, zaten bu vakitte yapılacak en mantıklı şey denize gitmekti. Denize gitmek, yeni bir hayatın içinde eskiyi bulmanın en güzel örneğidir, Mine yeni bir hayata adım attıklarından emindi artık. İşin tuhafı yeni hayat onca şeyi yaşadıkları Sıde’de gerçekleşmişti, manevi kurtuluş amacıyla kaçılan Nepal’de, Katmandu’larda falan değil. Doğu’ya kaçış teorileri uyuzlar için icat edilmiş turistik bir harekettir, aynen mutsuzluk iktisadiyla geçinen Hücümegillerin aktivitelerine benzer. Denize giden kadınların arkasından Kırlihanım, yemek yiyor ve konuşuyor olmanın mutluluğuyla devam etti:

“Yalnız yardımlarınızı rica edeceğim, çünkü ekmeğinizi bölüştünüz benimle...”

Volki kurnaz kurnaz güldü ve hiçbir şey söylemedi. Fakir parmağının ucuyla masadaki ekme kırıntılarını topladı bir müddet ve sonra şöyle dedi:

“Önemli olan yaşamı duygusallığa feda etmemektir...”

“Yanması gereken şey eninde sonunda yanar,” dedi Kırlihanım, yaşamı tek bir cümleyle ifade etmenin esenliğine kavuşmuş gibiydi. Sonra da hala gülmesini ve susmasını koruyan Volki’ye baktı.

“Sen ne diyorsun.”

“İyi olur diyorum,” dedi Volki, ağzını limon yemiş gibi büzmüştü. Selim kocaman ellerini birbirini vurarak ayağa fırlanmış ve üçünün etrafında sigara içerek gezinmeye başlamıştı. O partallığıyla devrimci Che Guevara kadar yakışıklıydı.

“Bu gece çok uygun. Sana bir talaş kundağı yapacak vaktim de var.”

“Talaş kundağı da ne oluyor?” diye sordu Kırlihanım gayri ihtiyari.

“Bir tür ateşleyici canım,” dedi Selim dumanını üfürerek, “aynen sanatsal bir yemek yapıyormuş gibi, talaş, eritilmiş mal mumu, parafin, margarin ve katran karıştırılır. Sonra bu yemek bir kutuya konur, yani kundaklanır. Kundak mundak ama çıkardığı yangın akıllara hayallere sığmaz...”

“Ama biz mutfakçı değiliz, pek yemek yapmayız,” dedi Volki şakayla.

“Doğru ya,” dedi Selim parmağını şıklatarak, “barmenlere yakışır bir şey bulmak lazım, evet sevgili Mutluluktan Uçarsın barmaidi, yumurta akı kokteyline ne diyorsun.”

“Kundaktan daha sempatik gibi,” dedi Kırlihanım, kim bilir kaçınıcı çayını içiyordu. Selim hemen yumurta akı kokteyline geçti.

“Anaların omletleri ya da limonataları kadar basit. Ölçüleri bende saklı olmak kaydıyla, benzin, yumurta akı ve tuzla yapılır. O ara elde tuz yoksa, ya da ortalığı daha da şenlendirmek istiyorsak tuz yerine, kahve, kuru çay yaprağı, kakao,

şeker, sodyum karbonat ve hatta çamaşır suyu bile konulabilir...”

“Çok iyiymiş be,” dedi barlar kralı Volki, “bütün bunlar bar-menlerin eğitiminin bir parçası sayılır, bize hiç de uzak konular değilmiş.”

“Selim’cim Mutluluktan Uçarsın’a layık daha kuvvetli bir kokteyl bul ki, soyunduğumuz şeye değsin...” dedi Kırlihanım, kokteyl dünyasında gezinmekten hoşnut.

“Yani o azman mutsuzluk makinesi yok olsun diyorsun,” dedi Selim, dünyanın en partial ayakkabılarının içinde Fred Aster’miş gibi dönerek, “o zaman en egzotik formülü yaparsınız, söndürülmesi için bir ordu gerekir. Kül suyu kokteyline geçiyorum arkadaşlar.”

“Adı da pek güzelmiş,” dedi Volki kız görmeye giden Arap bacılar gibi ağzını şapırdatarak, “hacıların da çok rahat içtiği gül suyu kokteyline benziyor ad olarak, yarabbim bizi doğru yoldan ayırma, hepimize bol mürüvvetler ihsan eyle...”

“Kiki gelsin de, şu burnumun üstünde çıkan sivilceyi yaktıra-cağım,” dedi Fakir, yakıcı maddeler dünyasında gezinmekten aldığı feyzle.

“Şu kül suyu kokteylini anlat,” dedi Kırlihanım.

“O bebek şöyle yapıyor,” dedi Selim, yüksek enerjisi yüzünden hala kıcının üstüne oturamamıştı, “benzin alınır, sodyum hidroksit alınır, bu ikisi reçine ve Hint yağıyla birleştirilir. Ateşlemek için öyle fitil mitil de gerekmez, paçavrayla işi görürsün...”

“Cidden her şey çok güzel olacak,” dedi Volki, Selim’in kısa brifingi yetmişti. Kırlihanım gözlerini ovuşturarak kediler gibi esnedi.

“Acaba önce nasırlarımı mı yaktırmalıyım,” diye söylendi Fakir. Şurası açık ki, vahiysel dünya ile gündelik dünya ara-

sında gidip geldiği ve sadece kendinin bildiği gizli geçitler vardı.

“Hadi afiyet olsun.”

Fakir paldır küldür ayağa kalkmıştı, yapılacak dünya kadar şey vardı, o karmaşada ipin ucu da ortaya çıkmıştı esasen. Şimdi en geri zekalıların bile anlayacağı gibi bu minvalde ilerlemek gerekiyordu. Geçmişin depresif delikleri tarafından yutulmak ve hurdaya çevrilmek istenmiyorsan, önüne bakman ve efendice yolunda gitmen gerekir. Volki Selim’in kül suyu kokteylinin yapılışında bizzat bulunmak istediği için birlikte Kuduruk Giysi Dükkanı’nın yolunu tutmuşlardı. Otel-lerde ya da bilumum eğlence mekanlarında bir barmensen, müşteriler için sürekli en kafa yapıcı ve en ateşli kokteyli yapmaya çalışırsın, genellikle İstanbul rüyası, harem bileti, Fatih’in sırrı, mutlu öğüt, köpüklü alet, Side geceleri gibi boktan adları olan bu alkol karışımları için kıcını paralayıp durursun. Yeni bir buluş yapmak istersin. Bu çabaların hep fantastik insanlar içindir, birbirleriyle yakınlaşmak isteyen insanlar içindir, bir gram uçukluk için sıraya giren insanlar içindir. Her birini memnun etmek sana düşer. Bu sıraya girmiş insanlara yaratıcılığını göstermek sana düşer. O yüzden hep iş başındasındır, bir gün seni gerçek anlamda kurtaracak şey de esasen yaptığın o pratiklerdir. Şöyle ki, kurtuluşun da kendi hayatının içinden çıkar, bu minvalde para dökmen hiç gerekmez. Aksine para döktüğün yerde ölürsün.

Mutluluktan Uçar-sın dedikleri gibi o gece yakıldı, devlet de bunu zayıat olarak kaydetti. Bir turizm kaybı, bir istihdam kaybı, devletin kültür ve tanıtım politikasına ve milli hasılaya vurulan bir darbeydi. Şaşacak bir şey yok, devletlerin nazarında her şey bu kadar yüzer gezerdir. Mutluluktan Uçar-sın’da avantadan tatil yapıp duran gazeteci ve televizyoncu

milleti de, bu mutluluk ininde buldukları hazları ve iş aleminin büyük yetenekleri Osurlu, Hucümen ve Tozlukirpi muhteremlerini göz yaşlarıyla uğurladılar. Ertesi günkü gazetelerde bunların aile fotoğraflarını görmek mümkündü, insani ve parasal zayıtın hesapları yapılırken baş kahramanlar, turizm şehitleri diye anılan bu üç muhteremdi. Hayat hikayeleri, örnek hayat hikayeleri olarak dolaşıyordu ortalıkta. Bunlara bakılırsa terör sahile inmişti, kimbilir belki de tavşan kulaklı terörün tatil yapacağı tutmuştu. İşin aslı, bir mutsuzluk makinesi, bir kıyım makinesi ortadan kalmıştı, başka bir şey değil.

Kirlihanım için Side'deki son durak Arınma Evi'ydi. Olaydan sonra kuduruk tarikatçılar onu Arınma Evi'ne götürdüler, daha önce Kiki'nin onu getirdiği, ama o zamanlar anlamını falan bilmediği bu ışıksız delikte bir hafta geçirdi, dünyayla irtibatının kesildiği bu baraka kaçmak ya da saklanmak amacıyla değil, adı üstünde arınmak amacıyla yapılmıştı. Arınma faaliyeti boyunca uyumak ve konuşmak yasaktı. Öte yandan bu bir hafta boyunca, her gün üstünü değiştirmesi, yeni şeyler giymesi gerekiyordu. Kiki her gün Selim'in Kudurmuş Giysi Dükkanı'ından Kirlihanım için yeni giysiler getirdi, hepsi de rengarenk olan bu giysiler kah deniz tuzu, kah balık çorbası (Selim'in spesiyal yemeğiydi), kah kedi boku kokuyordu. Ruhun temizlenmenin bir parçası olan bu yeni giysiler şekilcilik değildi, aksine kabuk değiştiren azametli doğayla, sefih mevsimlerle ilintiliydi, şöyle ki, doğanın haşmetine karşın senin mütevazı olman gerekir. Arınma Evi'nde geçen bir haftanın sonunda Kirlihanım için bir cenaze töreni yapıldı, aynen eskiden Sabii'lerde olduğu gibi. Kuduruk tarikatçıların dediği gibi, aydınlığa çıkmak için bir şeyin peşinden gideceksen, eski mezheplerin peşinden git. Yani kendine modern bir çoban

arama. Sen yaşarken senin için bir cenaze töreni yapılmışsa, eski hayatın geride kalmış demektir, yeniden doğuşunun ilan edilmesi demektir. Ama hiç kimse için yeniden doğsun diye durup dururken cenaze töreni yapılmaz, Kokni'nin dediği gibi önce olayını yaşaman gerekir, elindeki şeyi kaybetmen ve karşılık vermen gerekir. Sonrası ise malum. Şahsına yapılan cenaze töreniyle yeni hayata geçen Kırlihanım bebeği, ekimin ortasında, Mutluluktan Uçarsın Oteli'ne geldiği eski püskü bavulu ve Kokni'den aldığı legolarla Side'den bir otobüse bindi. Kural gereği legoları birine verecekti, kime mi, o da ayrı bir hikayeye girmek demektir.